

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 17 Σεπτέμβρη 2022 ■ χρόνος 41ος φ. 924 ■ 1.50€

Δεν προσαρμοζόμαστε! Αντιστεκόμαστε και διεκδικούμε! Ζωή και δουλειά με δικαιώματα

Διαδήλωση στη ΔΕΘ, 10/9/2022

Η βασίλισσα πέθανε, «ζήτω οι τύραννοι», λένε στους λαούς τα απανταχού ΜΜΕ του συστήματος, καθώς για μέρες ολόκληρες μεταδίδουν τις «τιμές» για την Ελισάβετ, αλλά κυρίως το αδιάλειπτο και τη συνέχεια της εξουσίας των τυράννων.
«Συγγνώμη» ζήτησε τάχα ο Πέτσας για το «προσαρμμοστείτε αλλιώς θα πεθάνετε» που εκτόξευσε ενάντια στον λαό. Αλλά ταυτόχρονα εξήγησε πως η «συγγνώμη» του αφορά στο ότι η ωμή διατύπωσή του ανέκοψε την προπαγάνδη των όσων είπε ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ! Δηλαδή, ανέκοψε την προπαγάνδα του ίδιου εκβιασμού, του ίδιου μηνύματος, που ο Μητσοτάκης στη Θεσσαλονίκη το παρουσίασε σερβιρισμένο με λίγα και απολύτως προκλητικά ψίχουλα «παροχών»! Ανέκοψε την προπαγάνδα μιας πολιτικής που εξουθενώνει τον λαό και συντρίβει τα πιο στοιχειώδη δικαιώματά του, μιας πολιτικής που παρουσιάζεται ως η μόνη υπαρκτή και σώφρων επιλογή!
Είναι όλα αυτά και πολλά περισσότε-

ρα δείγματα και εκφράσεις της περιόδου που μπήκαμε και ζούμε. Και είναι μια περίοδος σκοτεινή, στην οποία οι κυρίαρχες δυνάμεις αναγγέλλουν επίσημα ότι θα την κάνουν κατάμαυρη για τη ζωή των λαών. Μια περίοδος στην οποία στη βάση του αρνητικού συσχετισμού που σε μια πορεία δεκαετιών έχει διαμορφωθεί σε βάρος του προλεταριάτου και των λαών, οι δυνάμεις του συστήματος αξιοποιούν το κάθε τι για να συνεχίσουν την ξέφρενη αντιδραστική πορεία τους. Η διαστροφή της πραγματικότητας, η αξιοποίηση των λαϊκών αδιεξόδων για να τα κάνουν βαθύτερα, η μετατροπή του μαύρου σε άσπρο, είναι τόσα και τέτοια που είναι δύσκολο να «διαλέξεις» ποιο είναι χειρότερο. Οι ευθείες επιθέσεις τους ή οι «συγγνώμες» τους; Τα ανοιχτά αντιλαϊκά μέτρα τους ή αυτά που εμφανίζονται ως «έγνοιες» για τον λαό;
Πάνω από όλα, όμως, στην περίοδο που ζούμε και μπροστά στον μαύρο χειμώνα που μας φέρνουν οι δυνάμεις του συστήματος, ο λαός και η νεολαία κα-

λούνται να αντικρύσουν κατάματα το πραγματικό ζήτημα: Αν προσαρμοστούμε, δεν θα ζήσουμε! Για να ζήσουμε, χρειάζεται να αγωνιστούμε!
Τα εμπόδια και τα προβλήματα για αυτή την επιλογή του δρόμου της οργάνωσης και του αγώνα είναι και πολλά και μεγάλα. Ο δρόμος αυτός έχει ανηφοριές και μπρος πίσω, καθυστερήσεις και άλματα. Έχει κόστος και απαιτήσεις και καθόλου δεν ισχύουν τα παραμύθια και οι αυταπάτες των δυνάμεων που υπόσχονται πως πίσω από το εκλογικό παραβάν βρίσκεται «μια ανοιχτή λεωφόρος» για τον λαό, αν βέβαια αυτός «ψηφίσει σωστά»!
Όμως η δύναμη της μαζικής λαϊκής πάλης μπορεί! Να αναμετρηθεί με όλες τις δυσκολίες και τις απαιτήσεις αυτού του δρόμου! Να έχει επιτυχίες και νίκες. Να οικοδομήσει τις δικές της απαντήσεις, που θα έχουν την προοπτική να πάρει ο λαός τις τύχες του στα δικά του χέρια.
συνέχεια στη σελ. 2

Όλοι
στις συγκεντρώσεις
για τα 9 χρόνια
από τη δολοφονία
του Π. Φύσσα
Κυριακή 18/9
Κερασίνη
Προσυγκέντρωση
του ΚΚΕ(μ-λ) 5:00 μ.μ.
Σαλαμίνας και Παύλου Φύσσα

Ελληνοτουρκικά
Εκατέρωθεν επικίνδυνοι
για τους λαούς μαξimalισμοί
και επιθετικότητες
σελ. 7

«Χιονίζει» στην εκπαίδευση,
ΟΛΜΕ/ΔΟΕ, ΕΛΜΕ/ΣΕΠΕ
σε βαθιά νάρκη
Η πολιτική και η τακτική των
παρατάξεων
Η αγωνιστική κατεύθυνση της πρότα-
σης των Αγωνιστικών Κινήσεων
Εκπαιδευτικών
σελ. 8

Μαλαματίνα
Ο αγώνας σε κρίσιμη καμπή,
οι εργάτες επιμένουν
και εμπνέουν!
Οι εργάτες της «Μαλαματίνας» συνε-
χίζουν γιατί έχουν καταλάβει το βασικό
ζήτημα: ότι από τη μία πλευρά εί-
ναι η εργοδοσία και από την άλλη
πλευρά η εργατιά. Και είναι υπόθεση
πάλης και αγώνα αν θα έχουν δικαιώ-
ματα.
σελ. 11

Με πανεπιστημιακή αστυνομία
και ΜΑΤ ξεκινάει
η νέα ακαδημαϊκή χρονιά
σελ. 14

Εξαγγελίες
Μητσοτάκη στη ΔΕΘ
Χρήμα και πρόνοια
στο ντόπιο και ξένο
κεφάλαιο
Εξαπάτηση και
φιλοδωρήματα στο λαό
Μαζική αποδοκιμασία
της κυβερνητικής
πολιτικής
σελ. 12,13

Ουκρανία

Ο πόλεμος και το συνολικό μεγάλο διακύβευμα
του Βασίλη Σαμαρά
σελ. 16

Δεν προσαρμοζόμαστε! Αντιστεκόμαστε και

συνέχεια από σελ. 1

Αυτή η πολιτική πρόταση και κατεύθυνση είναι η μόνη που «λείπει» σήμερα από την πολιτική επικαιρότητα, που κυριαρχείται από τους αντιδραστικούς εκβιασμούς των αστικών δυνάμεων και διανθίζεται από τις αυταπάτες για τις εκλογές και για τις «διορθώσεις» που επιδέχεται το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αυτή η πολιτική πρόταση και κατεύθυνση χρειάζεται να παλευτεί στον λαό, να γίνει υλική δύναμη των εργαζομένων και της νεολαίας.

Η «σταθερότητα» της μεγάλης πείνας

Ο Μητσοτάκης στη Θεσσαλονίκη και παρά την πίεση που του ασκείται με το ζήτημα των υποκλοπών, παρουσιάστηκε αταλάντευτος στο να συνεχίσει το έργο του. Απευθυνόμενος ουσιαστικά στα μεγάλα αφεντικά -και αυτά που τον στηρίζουν και αυτά που του βάζουν τρικλοποδιές (Ευρωπαίοι και κυρίως Γερμανία)- επικαλέστηκε το βασικό πλεονέκτημα που σήμερα διαθέτει: μια κυβερνητική πλειοψηφία που παράγει έργο κατά πώς απαιτούν το κεφάλαιο και οι ιμπεριαλιστές και η οποία πλειοψηφία παρέχει σήμερα μια «πολιτική σταθερότητα» στη χώρα. Μια «σταθερότητα» που θα υπόσχεται ότι θα την διατηρήσει μέχρι το τέλος της 4ετίας του, κρατώντας τον λαό σιδηροδέσιμο σε συνθήκες εξαθλίωσης και πείνας. Σε αυτές τις συνθήκες και σε όσα εξελιχθούν στο επόμενο διάστημα μέχρι τις εκλογές, ο Μητσοτάκης επιδιώκει και θα επιδιώκει ακόμα και να αποφευχθεί το ενδεχόμενο των διπλών εκλογών, που αποτελεί πονοκέφαλο και πρόβλημα συνολικά για το σύστημα. Σε αυτή την κατεύθυνση της ακόμα μεγαλύτερης αντιδραστικής μετατόπισης του πολιτικού συστήματος και της πολύ μεγαλύτερης όξυνσης των εκβιασμών προς τον λαό συμφωνούν και συμπτύττουν όλα τα κέντρα εξουσίας, ανεξάρτητα από τις «προτιμήσεις» και τις επιλογές που θα διαμορφώσουν τελικά για την επόμενη κυβερνητική λύση.

Παρόλα αυτά, το «σχέδιο» αυτό είναι φανερό ότι παρουσιάζει προβλήματα, καταρχάς στο οικονομικό και κοινωνικό πεδίο. Ήδη οι εξαγγελίες των «παροχών» στη ΔΕΘ διέψευσαν τις προσδοκίες μεσαίων και μεγαλύ-

Ενώ, λοιπόν, συνεχίζει κάθε ώρα την πολιτική του νεκροταφείου για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, την πολιτική της δημιουργίας όρων και προϋποθέσεων που απαιτεί η καταλήστευση που την ονομάζουν «επενδύσεις», παράλληλα ρίχνει το κύριο βάρος της στην προώθηση και υλοποίηση της γραμμής που την ονομάζει «εθνική», που αφορά στην κλιμάκωση του αντιδραστικού ανταγωνισμού με την Τουρκία.

τερων αστικών στρωμάτων που περίμεναν βοήθειες που δεν ήρθαν. Όσο μεγαλώνει και βαθαίνει το αδιέξοδο στην Ουκρανία, όσο οι ΗΠΑ επιμένουν -σέρνοντας τους Ευρωπαίους- στη γραμμή των κυρώσεων και της έντασης του πολέμου, τόσο περισσότερο αυξάνονται και τα προβλήματα για τα στρώματα αυτά. Η δυσάρεσκια αυτή ήδη εκφράστηκε με ανακοινώσεις από τη ΓΣΕΒΒΕ, το Εμπορικό Βιομηχανικό Επιμελητήριο κ.ά., που επισήμαναν ότι «περίμεναν και περιμένουν περισσότερα» από τις πρωθυπουργικές εξαγγελίες και την κυβερνητική πολιτική. Προβάλλει έτσι ξανά η κατάρρευση του κυβερνητικού αφηγήματος για την «αποκατάσταση» της «μεσαίας τάξης» και για την «ανάπτυξη», ενώ ταυτόχρονα προβάλλουν εκ νέου οι ευρωπαϊκές απαιτήσεις για τον επόμενο «γύρο λιτότητας» και την αύξηση των επιτοκίων δανεισμού.

Όλα αυτά συγκροτούν μια πραγματικότητα που βρίσκεται απέναντι στις «επιτυχίες» που παρουσίασε ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ και διαμορφώνουν μια δυναμική ύφεσης και κρίσης πιο άγρια από αυτή που υπήρξε στην προηγούμενη δεκαετία.

Όλα αυτά αποτελούν ξανά βάση και αιτία πολυκατακερματισμού και κρίσης για το πολιτικό σύστημα. Και είναι μια κρίση που δεν την θέλουν βέβαια ούτε τα ξένα κέντρα, αλλά επειδή είναι πολλά και ανταγωνιζόμενα, δεν είναι βέβαιο ότι μπορούν να την αποτρέψουν. Λόγου χάρι το Βερολίνο δεν είναι καθόλου ικανοποιημένο για το ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη προωθεί επειγόντως την επίλυση των «εκκρεμοτήτων» για τα λιμάνια της Θεσσαλονίκης και της Αλεξανδρούπολης υπέρ των Αμερικάνων. Αλλά και η «συμμαχία με τη Γαλλία», που ανοίγει περισσότερο τη γεωπολιτική πόρτα για να μπει το Παρίσι στη ΝΑ Μεσόγειο και στην περιοχή, οπωσδήποτε προκαλεί τριβές με τη Γερμανία, αλλά και ερωτήματα για την ισορροπία αυτής της διείσδυσης με την αμερικάνικη πρωτοκαθεδρία στη χώρα.

Με βάση και αφετηρία όλα αυτά, συνεχίζεται και η ανακατωσούρα εντός της ΝΔ. Καραμανλής και Σαμαράς είχαν αποφασίσει να δειπνήσουν μαζί μετά την ομιλία Μητσοτάκη στο Βελιδίειο, η Όλγα Κεφαλογιάννη παίρνει αποστάσεις από την κυβερνητική γραμμή για τις

υποκλοπές, ενώ τα Μητσοτακικά σόιτ σέρνουν τα εξ αμάξης σε Καραμανλή και (τον πατέρα) Κεφαλογιάννη για τα πεπραγμένα τους όλα τα προηγούμενα χρόνια. Με όλα αυτά η λεγόμενη αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ και λοιπών κολασούζων του συστήματος, προσδοκά και ελπίζει να έρθει η ώρα της. Περιμένει «οδηγίες και υλικό» από τα κέντρα που ελέγχουν την εξέλιξη του «σκανδάλου» των υποκλοπών και «ετοιμάζεται» να αναλάβει -αν κληθεί- κάτω από τα ίδια ξένα και ντόπια αφεντικά να συνεχίσει και να κλιμακώσει την ίδια αντιδραστική και βάρβαρα πολιτική.

Ο μεγάλος τυχοδιωκτισμός

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη τα αναγνωρίζει βέβαια όλα αυτά και μάλιστα από πρώτο χέρι. Ουσιαστικά έχει παραιτηθεί από τις όποιες φιλοδοξίες είχε για «ανάπτυξη» και διεύρυνση της αστικής (κοινωνικής) βάσης στήριξης του συστήματος και με τον πλούτο που ληστεύει από τους εργάτες, τον λαό και τη χώρα ταΐζει σχεδόν αποκλειστικά τα ξένα μεγαθήρια και τα μεγάλα τζάκια της χώρας. Ενώ,

λοιπόν, συνεχίζει κάθε ώρα την πολιτική του νεκροταφείου για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, την πολιτική της δημιουργίας όρων και προϋποθέσεων που απαιτεί η καταλήστευση που την ονομάζουν «επενδύσεις», παράλληλα ρίχνει το κύριο βάρος της στην προώθηση και υλοποίηση της γραμμής που την ονομάζει «εθνική», που αφορά στην κλιμάκωση του αντιδραστικού ανταγωνισμού με την Τουρκία. Πρόκειται για μια γραμμή που στην πραγματικότητα αποτελεί έναν μεγάλο τυχοδιωκτισμό, που τις συνέπειές του πληρώνει ήδη ο λαός μας σε όλα τα επίπεδα.

Η γραμμή αυτή επιδιώκει να «αξιοποιήσει» τον πόλεμο στην Ουκρανία, προσφέροντας ολόκληρη τη χώρα στις ανάγκες και τα σχέδια των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών φονιάδων. Με την πολιτική αυτή επιδιώκουν να κερδίσουν οφέλη και ρόλους (στο Αιγαίο, στα Βαλκάνια, στη ΝΑ Μεσόγειο) στον βαθμό που θα ανακηρυχθούν «προτιμητέοι» έναντι της Τουρκίας, που η αστική της τάξη με την ίδια «λογική» παίζει το «αντίστροφο παιχνίδι» του «άτακτου» μέλους του ΝΑΤΟ. Η πολιτική

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Έδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgml@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Διεκδικούμε!

αυτή -που προωθήθηκε τα προηγούμενα χρόνια από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ- γνώρισε παταγώδεις διαψεύσεις (όπως στην περίπτωση του Eastmed) αλλά επανέρχεται και κλιμακώνεται, γιατί ακριβώς αποτελεί έκφραση της υποτέλειας και του εθνικισμού που χαρακτηρίζουν την αστική «μας» τάξη. Και είναι προφανές ότι στις συνθήκες που διαμορφώνει η εξέλιξη των εκρηκτικών αδιεξόδων στην Ουκρανία, είναι ακόμα περισσότερο μια γραμμή που υπηρετεί τον πόλεμο και τους ιμπεριαλιστές, μια γραμμή που φορτώνει με τεράστιες οικονομικές, εργασιακές και κοινωνικές συνέπειες τον λαό μας, μια γραμμή που συμβάλλει στις χειρότερες εκδοχές των εξελίξεων.

Αυτή τη γραμμή ο Μητσοτάκης τη χρησιμοποιεί και ως εργαλείο και ατού υπέρ της «πολιτικής σταθερότητας» και για την υπεράσπιση της δικής του πρωτοκαθεδρίας, αφού με αυτή την πολιτική «μάχεται» για την προώθηση όλων των αστικών μαζιμαλισμών. Αυτή τη γραμμή χειροκρότησαν όρθιος στο Βελλίδιο όλες οι δυνάμεις της δεξιάς πολυκατοικίας. Σε αυτή τη γραμμή συντάσσονται και τα άλλα αστικά κόμματα και τους αφαιρείται έτσι η δυνατότητα να «οργίζονται» για τις υποκλοπές και πολύ περισσότερο να ζητούν αλλαγή της κυβέρνησης, την ώρα που αυτή και ο πρωθυπουργός της δίνουν την «εθνική μάχη». Αλλά ακόμα και δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά καλοβλέπουν την «κυβερνητική αποφασιστικότητα έναντι της τούρκικης απειλής» και έχουν από εποικοδομητικές έως εθνικιστικές κριτικές για την πολιτική αυτή!

Αγωνιστική ενότητα απέναντι στον σκοταδισμό!

Με τη μεγάλη πείνα και τον μεγάλο τυχοδιωκτισμό, το σύστημα και η κυβέρνησή του διαμορφώνουν τους όρους για την παραπέρα αντιδραστική μετατόπιση του πολιτικού συστήματος, για την όξυνση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Η στήριξη αυτών των πολιτικών πάει χέρι-χέρι με την τροφοδότηση των πιο αντιλαϊκών-αντεργατικών κηρυγμάτων, με τη μισαλλοδοξία, τον εθνικισμό και τον

ρατσισμό, με τις πιο σκοταδιστικές κοινωνικές αντιλήψεις. Η κάθε μορφής και κάθε βαθμού βαρβαρότητα ενάντια στον πρόσφυγα, τον μετανάστη, τη γυναίκα, τον άνεργο, τον εργαζόμενο, τον συνταξιούχο ανακηρύσσεται σε «αναγκαία» (αν όχι και «φυσική») επιλογή. Ζούμε κιόλας την πύκνωση γεγονότων που αναδεικνύουν αυτή την τροχιά των εξελίξεων. Στη Μαλαματίνα και στις φοιτητικές διαδηλώσεις. Στις νησίδες του Έβρου και στα παράλια του Αιγαίου. Στους απανωτούς σκοτωμούς εργαζομένων και εργατών. Στα Εξάρχεια, στις «λευκές νύχτες», στα μεσαιωνικά κηρύγματα για τις αμβλώσεις, στα καθημερινά φονικά και τις κακοποιήσεις γυναικών.

Όλα αυτά τα μαύρα σημάδια, που απειλούν να γίνουν μαύρη πλημμύρα που θα πνίγει τη ζωή του λαού, έχουν κοινή μήτρα. Την ταξική βία με την οποία το σύστημα συνοδεύει τις πολιτικές της εκμετάλλευσης, της καταλήστευσης και καταπίεσης των μαζών. Όλα αυτά είναι τα παράγωγα της υποστήριξης «της σωστής πλευράς της Ιστορίας». Που για την αστική τάξη δεν είναι άλλη από την επιβολή της πολιτικής της εξαθλίωσης και της πολιτικής που υπηρετεί τις πολεμικές σφαγές των ιμπεριαλιστών πατρώνων της.

Απέναντι σε όλα αυτά, χρειάζεται να αγωνιστούμε ενωμένοι. Απέναντι σε όλα αυτά, θα επαναφέρουμε ένα απόσπασμα από το ανοικτό γράμμα που απήυθνε στον λαό και τη νεολαία το ΠΓ του ΚΚΕ(μ-λ) τη φετινή Πρωτομαγιά:

«Μπροστά στον σκοτεινό ορίζοντα, ο λαός μας καλείται να οικοδομήσει τη δική του αγωνιστική ενότητα. Να ενωθούμε ο ένας δίπλα στον άλλον. Ο εργάτης, ο εργαζόμενος, ο άνεργος, ο συνταξιούχος, ο νέος άνθρωπος, ο μετανάστης και ο πρόσφυγας. Στους χώρους δουλειάς, στις λαϊκές γειτονιές, στα χωριά. Στα σχολεία και στις σχολές. Να ενωθούμε για να πάλεψουμε ενάντια στην εξαθλίωση και τον άδικο πόλεμο. Την ίδια αγωνιστική αλληλεγγύη χρειάζεται να οικοδομήσουμε ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο με τους λαούς της περιοχής. Με όλους τους λαούς. Αυτοί είναι οι μόνοι πραγματικοί σύμμαχοι μας απέναντι στα ιμπεριαλιστικά τέρατα που απειλούν τις ζωές και τις πατρίδες όλων μας».

Προσφορές

Στη μνήμη του αγαπημένου της πατέρα
Μιχάλη Παπακώστα η σ. Μυρτώ
προσφέρει στην ΠΣ 50 ευρώ.

Ο σ. Παναγιώτης από τα Χανιά
προσφέρει 50 ευρώ για ενίσχυση της ΠΣ.

Αποψη

Οι αποκαλύψεις για τις παρακολουθήσεις - υποκλοπές, οι λεγόμενες νόμιμες επισυνδέσεις, αποτέλεσαν ένα πρώτου μεγέθους πολιτικό ζήτημα για την κυβέρνηση της ΝΔ, που της «έσκασε» από τη μεριά των υπηρεσιών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για να ξεκινήσει να ξετυλίγεται ένα κουβάρι αποκαλύψεων, παραιτήσεων και όξυνσης του πολιτικού σκηνικού, που προκαλεί τριγμούς στην κυβέρνηση αλλά και στην κυβερνητική παράταξη συνολικά. Η επικριτική στάση Καραμανλή αλλά και μιας σειράς βουλευτών αποκαλύπτουν ότι στο εσωτερικό της κυβέρνησης αλλά και του κόμματος υπάρχουν ζητήματα και αντιθέσεις που φαίνεται ότι οι αποκαλύψεις για τις υποκλοπές τις ενεργοποίησαν παραπέρα.

Μετά τον πρώτο αιφνιδιασμό της η κυβέρνηση προσπαθεί να διαμορφώσει ένα τέλειο προστασίας γύρω από την ΕΥΠ αλλά και να υποστηρίξει τη νομιμότητα των ενεργειών της, ενώ ταυτόχρονα συμφωνεί με την αντιπολίτευση για τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής που θα «διερευνήσει» το ζήτημα των τηλεφωνικών παρακολουθήσεων σε βάθος δεκαετίας αλλά και τις «συνακροάσεις» που έχει καταγγείλει το ΚΚΕ.

Εκδημοκρατισμός της ΕΥΠ Το πιο σύντομο ανέκδοτο!

Από την άλλη μεριά, οι αποκαλύψεις των τηλεφωνικών παρακολουθήσεων έδωσαν το έναυσμα στην αντιπολίτευση, ιδιαίτερα σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, για επίθεση στην κυβέρνηση της ΝΔ για «τον αντιδημοκρατικό της κατήφορο», αυτοί, οι «αθώοι του αίματος», που στα χρόνια των δικών του διακυβερνήσεων η ΕΥΠ ήταν πρότυπο νομιμότητας και διαφάνειας και απείχε από παρακολουθήσεις και υποκλοπές και τα καθήκοντά της περιορίζονταν στην προάσπιση της «εθνικής ασφάλειας».

Τόσο το ΠΑΣΟΚ, που κεντρικό πρόσωπο της υπόθεσης αποτελεί ο αρχηγός του, όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ που εμφάνισε και αυτός δικό του παρακολουθούμενο (Σπίρτζης) προσπαθούν να αξιοποιήσουν καθαρά προεκλογικά μια πολύ σοβαρή αποκάλυψη που δεν αφορά μόνο τον Ανδρουλάκη αλλά και χιλιάδες άλλους που «νόμιμα» βρίσκονται στις λίστες παρακολουθήσεων της ΕΥΠ. Και είναι σίγουρο ότι ανάμεσά τους θα βρίσκονται αριστεροί αγωνιστές του εργατικού - λαϊκού κινήματος και ιδιαίτερα αυτοί που βρίσκονται έξω από το πλαίσιο της υποταγής στην αστική νομιμότητα. Αν και, όπως φαίνεται, στις λίστες βρίσκονταν και πρόσωπα «υπεράνω πάσης υποψίας», με απώτερο σκοπό τη συλλογή στοιχείων έτσι ώστε να είναι εύκολη η χειραγώγηση, οι πιέσεις και οι εκβιασμοί απέναντί τους, στο βαθμό που δεν ευθυγραμμίζονται με τις απαιτήσεις αυτών που διαφεντεύουν τούτον εδώ τον τόπο.

Και εδώ τίθεται το πραγματικό ερώτημα που φυσικά ούτε το ΠΑΣΟΚ ούτε και ο ΣΥΡΙΖΑ τολμάνε να θέσουν, ούτε καν να κάνουν νύξη έστω και διά της πλαγίας οδού, αλλά προσπαθούν να το ξεπεράσουν καθώς «καίει». Είναι η ΕΥΠ μια μυστική υπηρεσία πληροφοριών της οποίας τον απόλυτο έλεγχο έχει μόνο η εκάστοτε αστική κυβέρνηση της χώρας και στις μέρες μας ο Μητσοτάκης; Αυτό το «αφήγημα» από τη μία βολεύει ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ καθώς συσκοτίζει το γεγονός ότι όλες οι κρατικές μυστικές υπηρεσίες και μηχανισμοί στη χώρα πρώτα από

όλα «δίνουν λογαριασμό» στους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους, σε Αμερικάνους και Ευρωπαίους. Σε αυτούς που ίδρυσαν, στελέχωσαν, χρηματοδότησαν, εκπαιδύσαν και εκπαιδεύουν το προσωπικό τους, παρέχουν, με το αζημίωτο, τον τεχνολογικό τους εξοπλισμό και μπορούν να βάλουν επικεφαλής τον «σκεκιουριτά της αμερικάνικης πρεσβείας».

Η εξαρτημένη αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό, είτε για την αντιμετώπιση του «κομμουνιστικού κινδύνου» παλιότερα είτε για την αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας» καθώς και αυτών που «δρουν αντεθνικά» σήμερα, συγκροτεί τους μηχανισμούς παρακολούθησης και καταστολής του «εσωτερικού εχθρού» σε απόλυτη ευθυγράμμιση με τις ανάγκες και τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών πατρώνων της. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά όταν το αστικό πολιτικό προσωπικό και όλοι οι κυβερνητικοί διαχειριστές έχουν δέσει το λαό και τη χώρα με ισχυρά δεσμά εξάρτησης στο πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό πεδίο. Πόσο μάλλον «ευαίσθητες» υπηρεσίες όπως η ΕΥΠ.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και ο Μητσοτάκης αξιοποιούν τα στοιχεία της «δράσης» της

ΕΥΠ για να χτυπήσουν το εργατικό - λαϊκό κίνημα και τους αγωνιστές του, να προωθήσουν παραπέρα τη φασιστικοποίηση της πολιτικής και δημόσιας ζωής και ακριβώς για αυτό το λόγο οχυρώνονται πίσω από το «απόρρητο», κάνοντας φανερό προς όλους ότι οι μηχανισμοί του αστικού κράτους είναι «πολύτιμοι» και δεν υπάρχει περίπτωση να γίνουν «σουρωτήρι». Και αυτό το γνωρίζουν άπαντες, άσχετα με τη φασαρία που κάνουν για να αποκομίσουν κάποια πολιτικά οφέλη. Οπότε και οι λέξεις «διαφάνεια», «εκδημοκρατισμός», «ξήλωμα» και ό,τι άλλο έχει ακουστεί αυτές τις ημέρες και από διάφορες πλευρές μόνο σαν σύντομο ανέκδοτο μπορεί να θεωρηθεί σε μια ελαφριά αντιμετώπιση καθώς στη σοβαρή του πλευρά δεν είναι παρά ένας ακόμα αποπροσανατολισμός, μία ακόμα (αυ)απάτη που λέγεται με ευκολία για να συγκαλύψει την πραγματικότητα.

Συμβολή σε αυτόν τον αποπροσανατολισμό έχει και αυτός που προσέρχεσαι στην «εξεταστική επιτροπή» της Βουλής με τη δικαιολογία ότι «θα επιχειρήσει να αναδείξει το σκοτεινό κι επικίνδυνο θεσμικό πλαίσιο που έχουν συνδιαμορφώσει όλες οι κυβερνήσεις και έχουν ψηφίσει τα υπόλοιπα κόμματα, το οποίο στρώνει το έδαφος για πρακτικές παρακολουθήσεις και παραβιάσεων του απορρήτου των επικοινωνιών» (ΚΚΕ).

Ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από την «εξεταστική επιτροπή» της Βουλής για την υπόθεση των τηλεφωνικών παρακολουθήσεων, καθώς είναι αντιμετώπι με μια σκληρή επίθεση που κλιμακώνεται καθημερινά από την κυβέρνηση και τις δυνάμεις του συστήματος ενάντια στη ζωή και τα δικαιώματά τους. Πολύ περισσότερο, δεν έχουν να περιμένουν «αποκαλύψεις» για την πραγματική δράση της ΕΥΠ. Αυτές, εάν υπάρξουν, θα έχουν «πηγή» τους, βασικά, εκτός συνόρων για να πιέσουν και να εκβιάσουν για τα δικά τους συμφέροντα προς όλες τις κατευθύνσεις του αστικού πολιτικού συστήματος.

Η υπόθεση του Παλαιστίνιου Khalil Awawda αναδεικνύει ξανά τις φυλακίσεις χωρίς δίκες και τους χιλιάδες κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές...

Ο παλαιστίνιος αγωνιστής Khalil Awawda, 40 χρονών και πατέρας τεσσάρων παιδιών, βρέθηκε κρατούμενος χωρίς δίκη και χωρίς δηλωμένες κατηγορίες (!!!) στις φυλακές του φασιστικού σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ απ' τις 27 Δεκέμβρη του '21. Η φυλάκιση αυτή, που αποκαλείται «διοικητική κράτηση», αποτελεί μια συνήθη μεθόδευση στο Ισραήλ ενάντια στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό. Η φυλάκιση αυτή, που μπορεί να παρατείνεται κάθε 6 μήνες, προκύπτει από σχετική «στρατιωτική διαταγή», ενώ απαγορεύεται για λόγους «ασφάλειας» στους κατηγορούμενους και στους δικηγόρους τους να γνωρίζουν τις κατηγορίες! Η αποθέωση δηλαδή της «ετσιθελικής» φασιστικής επιβολής σε όλο της το μεγαλείο! Ο Khalil, πραγματοποιώντας απεργία πείνας από τις 3 Μάρτη '22 και φτάνοντας μέχρι τα όρια του θανάτου, ανέδειξε ταυτόχρονα την κατάσταση που επικρατεί στις ισραηλινές φυλακές. Και το γεγονός πως σ' αυτές βρίσκονται φυλακισμένοι 4.450 παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι, γυναίκες, ακόμα και παιδιά, κάτω των 18 χρόνων, ενώ οι 650 απ' αυτούς φυλακίστηκαν με αυτό το καθεστώς «διοικητικής κράτησης». Οι δε συλλήψεις Παλαιστίνιων απ' το κράτος του Ισραήλ αγγίζουν τις 850.000, φτάνοντας, όπως καταγγέλλεται, το 20% του πληθυσμού της Παλαιστίνης! Ο Khalil, ενώ είχε ξεκινήσει την απεργία πείνας καταγγέλλοντας τη «διοικητική του κράτηση», δεν τη σταμάτησε όταν το ισραηλινό κράτος επιχείρησε αναδίπλωση, αλλά τη συνέχισε καταγγέλλοντας τις πρακτικές αυτές. Οι πρακτικές αυτές, αλλά και οι συνεχείς δολοφονίες, οι βασανισμοί, οι βομβαρδισμοί, ο αποκλεισμός της Γάζας, η ίδια η κατοχή της Παλαιστίνης είναι τα έργα των συμμάχων των ελληνικών κυβερνήσεων (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ), ισραηλινών σιωνιστών, με τους οποίους έχουν συνάψει τους γνωστούς αμερικανόπνευστους «άξονες».

Αστυνομικών προκλήσεων συνέχεια

Επιδιώκουν να «συνηθίσουν» ο λαός την αστυνομική παρουσία, τις προκλήσεις, και τις απειλές, να κυριαρχήσει κλίμα εκφοβισμού και τρομοκρατίας:

- Ξυλοδαρμός γυναίκας στο εργοτάξιο του Μετρό στα Εξάρχεια

Την Παρασκευή 9/9, ενώ μια μαζική διαδήλωση κατοίκων ενάντια στην κατασκευή του Σταθμού Μετρό στην πλατεία Εξαρχείων είχε χτυπηθεί με MAT και χημικά, αστυνομικοί που έχουν καταλάβει την πλατεία για να επιβάλουν την κατασκευή σταμάτησαν μια 40χρονη γυναίκα που πήγαινε να πάρει το μηχανάκι της, επειδή απάντησε στις προκλήσεις τους. Την απείλησαν, τη μετέφεραν μέσα στο χώρο της πλατείας, που έχουν κλείσει με λαμαρίνες -μέσα στο εργοτάξιο του Μετρό, δηλαδή- τη χτύπησαν σ' όλο της το σώμα, γεμίζοντάς τη μώλωπες, ενώ όταν -τρομοκρατημένη και φωνάζοντας- κατόρθωσε να διαφύγει, διαπίστωσε πως της είχαν πάρει και 100 ευρώ... Η καταγγελία έγινε από τη δικηγόρο Άννη Παπαρούσου.

- Ξυλοδαρμός δύο νέων δικηγόρων στους οποίους πέρασαν και χειροπέδες

Την Παρασκευή 2/9, ξανά στα Εξάρχεια, μια διμοιρία των MAT σταμάτησε «για έλεγχο» δύο νέους δικηγόρους που πήγαιναν στο αμάξι τους, στην Τσοτίτσα, βγαίνοντας από ένα κατάστημα. Η... απάντηση στο ερώτημά τους «για ποιο λόγο ζητείται έλεγχος», κι αφού δήλωσαν την ιδιότητά τους, ήταν ο ξυλοδαρμός τους -στον έναν έκαναν «κεφαλοκλείωμα»- ενώ τους πέρασαν και χειροπέδες. Αργότερα αφέθηκαν ελεύθεροι, ενώ στον έναν απαγγέθηκαν κατηγορίες για «απειθεία» και «εξύβριση»...

- Απειλή προσαγωγής φοιτητή μέσα στο χώρο του ΑΠΘ

Την Πέμπτη 8/9 ένας φοιτητής (που έχει δώσει τα στοιχεία του σε ΜΜΕ) πέρασε απ' την Πρυτανεία του ΑΠΘ καθώς γυρνούσε απ' τη βιβλιοθήκη. Το γεγονός ότι τράβηξε μια φωτογραφία τη διμοιρία των MAT που βρίσκονταν εκεί, μέσα στο χώρο του ΑΠΘ, του «κόστισε» απειλή προσαγωγής και την τρομοκρατήσή του απ' τους αστυνομικούς. Το περιστατικό κατέγραψε μια φοιτήτρια σε βίντεο, που επίσης απειλήθηκε απ' τα MAT, και κυκλοφορεί στο διαδίκτυο...

δημοκρατικά δικαιώματα

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ! Να καταρρεύσει το στημένο κατηγορητήριο της πολιτικής δίωξης των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκέμβρη του '20!

Μια ακόμα πολιτική δίκη, αυτή των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκέμβρη του '20 στην Αθήνα, είχε οριστεί να ξεκινήσει χθες, Παρασκευή 16 Σεπτέμβρη, στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο, μετά την αναβολή της στις 29 Νοέμβρη του '21. Ο υποκριτικός και προσχηματικός χαρακτήρας του κατηγορητηρίου, για «διασπορά μολυσματικής νόσου», της Covid-19, είναι φανερός αν αναλογιστεί κανείς πως το σύστημα της εκμετάλλευσης και η κυβέρνησή του πραγματικά δεν δίνουν δεκάρα για την υγεία του λαού μας. Όταν έχουν απαξιώσει τα νοσοκομεία και τις άλλες δομές περίθαλψης, όταν άφησαν το λαό έκθετο σε χώρους-«υγειονομικές βόμβες», όταν στο όνομα του τουρισμού, τα καλοκαίρια, «ξεχάστηκε» ότι υπάρχει η πανδημία, 12 απ' τους συλληφθέντες είναι μέλη και στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ) που συνελήφθησαν στην οδό Γραβιάς, όπου είχαν ανοίξει πανό καταγγέλλοντας την αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος στην επέτειο της δολοφονίας του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου. Σήμερα δικάζονται γι' αυτό ακριβώς, την ώρα μάλιστα που ο δολοφόνος Κορκονέας κυκλοφορεί ελεύθερος...

Με ανάλογα προσχήματα είχαμε και τις διώξεις κι άλλων αγωνιστών καθώς και δίκες που εκκρεμούν, σαν κι αυτή των συλληφθέντων στα Σεπόλια, που... ξαναξεκινά απ' την αρχή (!) το Δεκέμβρη, μετά το «ξήλωμα» της προέδρου, ή των συλληφθέντων της Θεσσαλονίκης. Και οι δύο, μετά την κυβερνητική απαγόρευση των διαδηλώσεων στις 17 Νοέμβρη του 2020. Είναι ολοφάνερο πως ο πραγματικός στόχος του αστικού κράτους και της κυβέρνησής του είναι το χτύπημα των λαϊκών αντιστάσεων, των κινητοποιήσεων και της αγωνιστικής πολιτικής δράσης. Το σύστημά τους τις φοβάται ακόμα περισσότερο σήμερα, σε μια περίοδο βίαιης φτωχοποίησης, εκτίναξης της ακρίβειας, πολεμικών περιπλοκών και κινδύνων και καταρράκωσης των εργατικών και νεολαιίστικων δικαιωμάτων. Προς εξυπηρέτηση αυτού του στόχου χρησιμοποιούνται, κατά καιρούς και κατά περίπτωση, διάφορες υποκριτικές προφάσεις και προσχήματα για την «αιτιολόγηση» των απαγορεύσεων και των διώξεων. Από την «παρακώλυση» των

συγκοινωνιών και της «εύρυθμης λειτουργίας» της ζωής στην πόλη, για τον «περιορισμό», την απαγόρευση και την καταστολή των διαδηλώσεων, μέχρι την «αντιπροσωπευτικότητα» (!!!) των σωματείων -ναι, «κόπτονται» και γι' αυτήν- ενάντια στις συνελεύσεις, στις απεργίες και στον αγωνιστικό συνδικαλισμό (νόμος 4808 Χατζηδάκη). Ενώ για τη «δικαιολόγηση» των συλλήψεων και των διώξεων επιστρατεύονται κατηγορίες του τύπου «αντίσταση κατά της αρχής», όταν πρόκειται να χαρακτηρίσουν την αντίδραση στις αστυνομικές προκλήσεις, μέχρι και κάθε είδους κατασκευασμένες και έωλες κατηγορίες. Πάντα με στόχο την τρομοκρατήση του λαού και της νεολαίας. Ας αφήσουν λοιπόν τα διάφορα προσχήματα για τα οποία, τάχα, κόπτονται! Αργά η γρήγορα, οι πραγματικές προθέσεις φαίνονται και αποτελεί υπόθεση της λαϊκής πάλης οι ψεύτικες κατηγορίες να καταρρεύσουν.

Η δίκη αυτή θα έχει μάκρος, ακόμα κι αν ξεκινήσει (την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν γνωρίζουμε ακόμα την έκβασή της), και για την Οργάνωσή μας αποτελεί μια ακόμα σοβαρή πολιτική μάχη ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική, ενάντια στην εντεινόμενη φασιστικοποίηση και για την υπεράσπιση των λαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων, πέρα απ' την απαίτηση για την αθώωση των συγκεκριμένων αγωνιστών και την κατάρρευση του σαθρού και υποκριτικού κατηγορητηρίου.

Για το λόγο αυτό κινηθήκαμε, κινούμαστε και θα κινούμαστε με μια λογική πλατιάς απεύθυνσης στο λαό, στους εργαζόμενους και στη νεολαία, σε σωματεία και συλλόγους (που έχουν εκδώσει δεκάδες ψηφίσματα υποστήριξης), σε πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες, σε δεκάδες μάρτυρες και μέσα από ανακοινώσεις, καταγγελίες, κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις. Όπως και στις 29 Νοέμβρη του '21, συγκέντρωση αλληλεγγύης συλλογικοτήτων, οργανώσεων και άλλων αγωνιστών και κόσμου, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 16/9 στο χώρο των δικαστηρίων της Ευελπίδων, απαιτώντας την κατάρρευση της πολιτικής αυτής δίωξης και την αθώωση όλων των συλληφθέντων.

Απαγόρευση αμβλώσεων

Η εκκλησία κηρύττει, η πολιτεία νομοθετεί

Ο Μητροπολίτης Δωδώνης Χρυσόστομος, μέσα στο πάθος του να υπερασπιστεί το κήρυγμα κατά των αμβλώσεων, που έγινε 8 Σεπτέμβρη σε όλους τους ναούς με απόφαση της Ιεράς Συνόδου, δεν κράτησε καν τα προσχήματα. Καλεσμένος σε πρωινή εκπομπή του ΣΚΑΪ, έβγαλε στην επιφάνεια χωρίς φτιασίδια την άποψη της Εκκλησίας για τη γυναίκα, και όχι μόνο. Τι κι αν οι δημοσιογράφοι προσπαθούσαν μάταια μέσα από «διαμαρτυρίες» να τον κάνουν να ανασκευάσει τις δηλώσεις του, εκείνος συνέχιζε απτόητος να υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι δεν υπάρχει biasμός χωρίς συναίνεση και πως δεν υπάρχει σύλληψη μετά από biasμό. Με αφορμή το κήρυγμα κατά των αμβλώσεων, ανέφερε ότι η Ιερά Σύνοδος «αφουγκράζεται την κοινωνία» και πως είναι πάγια θέση της ότι η άμβλωση είναι έγκλημα, εκτός από ειδικές περιπτώσεις που πρέπει να δίνεται άδεια της εκκλησίας και πως η αντισύλληψη είναι μη αποδεκτή για την Εκκλησία.

Η καταδίκη που αθώνει, η Εκκλησία που επιμένει και η πολιτική που συναινεί

Κυβερνητικοί και θεσμικοί παράγοντες, δημοσιογράφοι και πολιτικοί της αντιπολίτευσης αναγκάστηκαν να ασκήσουν κριτική στον Μητροπολίτη, μετά τη θύελλα αντιδράσεων που προκάλεσε το παραλήρημά του. Φροντίζουν να αθώωσουν την Εκκλησία και να αποπροσανατολίσουν. Χαρακτηριστικά, η Κεραμέως αναφέρθηκε μόνο στο τμήμα των δηλώσεων που αφορούσε τα θύματα των βιασμών. Στη δήλωσή της δεν υπάρχει ψήγ-

μα κριτικής στο σκοταδιστικό κήρυγμα που θα απευθύνουν οι Δεσποτάδες στον λαό ενάντια στο δικαίωμα της γυναίκας στην άμβλωση.

Η Ιερά Σύνοδος κράτησε αποστάσεις από τις προκλητικές δηλώσεις, αλλά το κήρυγμα σχετικά με «την προστασία της ανθρώπινης ζωής και αποφυγής των αμβλώσεων» έγινε κανονικά. Η θέση για τις αμβλώσεις είναι πάγια: η εκούσια έκτρωση είναι φόνος. Είχε προηγηθεί, άλλωστε, και η καθιέρωση της πρώτης Κυριακής μετά τα Χριστούγεννα ως «Ημέρα Αγέννητου Παιδιού» με στόχο «την προστασία του παιδιού και την αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος». Ταυτόχρονα, μια σειρά από πρωτοβουλίες και εκδηλώσεις που προωθούν την απαγόρευση των αμβλώσεων πραγματοποιούνται το τελευταίο διάστημα όλο και πιο συχνά.

Τέτοιες πρωτοβουλίες ήταν η διοργάνωση του «1ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γονιμότητας και Αναπαραγωγικής Αυτονομίας» (που εντέλει ακυρώθηκε), οι αφίσες που κολλήθηκαν στο μετρό από την οργάνωση «Κίνημα υπέρ της ζωής», τα βίντεο που έστειλε η Κεραμέως στα σχολεία για να επιμορφώσουν τους μαθητές με σκοταδιστικές θεωρίες για τη ζωή «που ξεκινάει με τη γονιμοποίηση του ωαρίου»!

Θρησκεία και αμβλώσεις

Καμιά θρησκεία δεν συναινεί με τις αμβλώσεις. Η κοινή στάση όλων των θρησκειών απορρέει από την κοινή τους θέση για τη γυναίκα, την ιδεαλιστική τους αντίληψη για τη ζωή, το γεγονός πως όλες υπηρετούν την ταξική κοινωνία

και την κυρίαρχη τάξη.

Τα «ιερά» κείμενα της Εκκλησίας ξεχειλίζουν περιφρόνηση, προκαταλήψεις και προσβολές για τη γυναίκα. Δικαιολογούν έτσι κάθε βάρβαρη συμπεριφορά σε βάρος της και επιβάλλουν πλήθος περιορισμούς στη συμπεριφορά και την εμφάνισή της, ενώ διαποτίζουν το ανθρωπινό μυαλό με την αντίληψη πως η γυναίκα είναι κατώτερη από τον άντρα και πως ο σκοπός της είναι η αναπαραγωγή και η τεκνοποίηση.

Όσο για τις αμβλώσεις, η θρησκεία, ως καθαρός ιδεαλισμός, θεωρεί πως το πνεύμα υπάρχει πριν και ανεξάρτητα από την ύλη. Επομένως, ο άνθρωπος υπάρχει από τη στιγμή της σύλληψης και η άμβλωση είναι δολοφονία!

Γιατί απαγορεύουν τις αμβλώσεις μια σειρά χώρες;

Τα τελευταία χρόνια όλο και πιο συχνά, όλο και πιο έντονα, τίθεται το ζήτημα απαγόρευση των αμβλώσεων σε μια σειρά χώρες. Παρά τη θύελλα αντιδράσεων που προκαλούν, οι απαγορεύσεις προχωρούν. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει και η αντίστροφη κίνηση, όπως έγινε στην Αργεντινή μετά από πολύμηνους αγώνες δυναμικών κινητοποιήσεων. Από την άλλη, αρνητική ήταν η εξέλιξη στις ΗΠΑ τον περασμένο Μάη, όταν ακυρώθηκε η νομολογία «Ρόου εναντίον Γουέιντ» από το ομοσπονδιακό δικαστήριο των ΗΠΑ, που εμπόδιζε τις Πολιτείες να απαγορεύσουν τις αμβλώσεις. Τις αμέσως επόμενες μέρες, η μία μετά την άλλη Πολιτεία, άρχισαν να τις απαγορεύουν.

Ο συντηρητισμός και ο σκοταδισμός της εποχής μας είναι γεννήματα του σάπιου καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος, που για να επιβιώσει καταστρέφει τη Γη και τη ζωή. Δεν υπολογίζει ούτε άντρες ούτε γυναίκες. Τη γυναίκα τη βλέπει ως μηχανή για να γεννά παιδιά που θα το υπηρετούν, θα σκοτώνονται στους πολέμους που εξελίσσονται και σε αυτούς που σχεδιάζει ή θα ξεζουμίζονται στη δουλειά για να αβγατίσει τα κέρδη του. Οι αναφορές στο δημογραφικό ζήτημα στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες όπως στις ΗΠΑ, το μόνο που εκφράζουν είναι το άγχος του συστήματος που δεν του φτάνουν τα χέρια που το υπηρετούν. Έτσι, ξαναβγάζει στον αφρό το γνωστό τρίπτυχο «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια».

Σήμερα που το σύστημα επιτίθεται λυσσαλέα και ξεριζώνει μια σειρά δικαιώματα του λαού, η θέση της γυναίκας χειροτερεύει. Μαζί με τον εργασιακό μεσαίωνα, προωθείται και ο κοινωνικός, που θα καταστέλλει και θα αποσυγκροτεί κάθε μορφή αντίστασης στην επίθεση μέσω της υποταγής.

Το δικαίωμα της γυναίκας να διακόψει μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη με ασφάλεια, χωρίς να απολογείται στο κράτος και τους δικαστές του γι' αυτό, είναι αδιαπραγμάτευτο. Η διεκδίκηση του δικαιώματος στην ελεύθερη, ασφαλή και δωρεάν άμβλωση είναι ζήτημα πάλης και αγώνα απέναντι στον σκοταδισμό του συστήματος. Είναι αναπόσπαστο κομμάτι της συνολικής διεκδίκησης μιας ζωής με δικαιώματα από το εργατικό-λαϊκό κίνημα και όχι ως μια ανορθογραφία θεσμική, που αλλάζει με άλλον διαχειριστή.

Θεσσαλονίκη, υπόθεση «Χρυσόχου»

Μια απόφαση που προσβάλλει τη μνήμη των θυμάτων του φασισμού

Με μια διαδικασία παρωδία στο συμβούλιο της Ε' Δημοτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης, η Δεξιά δείχνει για μια ακόμα φορά το πραγματικό αντιδραστικό πρόσωπό της, προσβάλλοντας τη μνήμη των χιλιάδων θυμάτων του φασισμού στην πόλη, ελλήνων αντιστασιακών και εβραίων. Με μια διαδικασία-εξπρές απλής ψηφοφορίας «διά περιφοράς» πάρθηκε απόφαση να εισηγηθεί στο δημοτικό συμβούλιο να μην προχωρήσει τη μετονομασία της οδού «Στρατηγού Αθανασίου Χρυσόχου» σε οδό «Αλμπέρτου Ναρ».

Χωρίς να γίνει καμιά συζήτηση, χωρίς να ληφθούν υπ' όψη δυο εξώδικα που εστάλησαν από πολίτες μέλη του Συλλόγου Συλληφθέντων-Εξορισθέντων (ΣΦΕΑ 1967-1974) και εκλεγμένων κοινοτικών συμβούλων, που ζητούσαν αναβολή τής συζήτησης και την πραγματοποίηση τουλάχιστον τηλεδιάσκεψης για να μπορέσουν να ακουστούν επιχειρήματα, προχώρησαν σε ψηφοφορία. Ιδιαίτερη εντύπωση έκανε η διανομή ηλεκτρονικής γνωμοδότησης 93 σελίδων του γνωστού στην πόλη διδάκτορος οικονομικής ιστορίας Ευάγγελου Χακίμογλου, που ούτε λίγο-ούτε πολύ αποφαίνεται ότι ο Φρούραρχος των Ναζί στην Κατοχή Χρυσόχου δεν συνεργάστηκε με τους κατακτητές κι όλες του οι ενέργειες προέρχονταν μόνο από την αντικομμουνιστική του ιδεολογία!

Για το βίο και την πολιτεία του Χρυσόχου έχουμε ασχοληθεί ξανά. Κοντά στα τόσες κατοχικές του ενέργειες, υπήρξε και μάρτυρας υπεράσπισης του Μαξ Μέρτεν στην περιβόητη δίκη του, που πήρε ιδιαίτερη πολιτική σημασία όταν ο Μέρτεν υπαινίχθηκε τη συ-

νεργασία πολιτικών προσώπων με τους Ναζί. Ο Μέρτεν τελικά εκδόθηκε στη Γερμανία, όπου συνέχισε τη δικηγορική του καριέρα.

Οι δωσίλογοι και τα μέλη των δολοφονικών ταγμάτων ασφαλείας μετακατοχικά, όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, πλην του Πούλιου που τουφεκίστηκε, αλλά επάνδρωσαν τον κρατικό μηχανισμό, την αστυνομία και το στρατό και συνέχισαν τις δραστηριότητές τους υπό τη σκέπη πρώτα των Άγγλων και των Αμερικάνων αργότερα. Ο συνταγματάρχης Γ. Παπαδόπουλος, μέλος των ταγμάτων ασφαλείας του Παπαδόγκωνα στην Πελοπόννησο, περίπου είκοσι χρόνια αργότερα θα είναι αυτός που θα ηγηθεί της Χούντας της 21ης Απριλίου 1967 και θα επιβάλει δικτατορία στη χώρα.

Τέλος, δυο λόγια για τον καλό μου Αλμπέρτο Ναρ, που έφυγε νωρίς, αφήνοντας ένα δυσαναπλήρωτο κενό στη λογοτεχνία της Θεσσαλονίκης και στη μελέτη της εβραϊκής κοινότητας της πόλης. Ο Αλμπέρτο υπήρξε ένας ένθερμος Σαλονικιός, που έθεσε την αξιοσύνη του και τις γνώσεις του στην έρευνα και τη μελέτη της ιστορίας της πόλης. Τα χρονογραφικά κείμενά του στον Τύπο της Θεσσαλονίκης για χρόνια συγκινούσαν τους αναγνώ-

στες, γιατί από τη γέννησή του ο Αλμπέρτο δεν ζούσε στη Θεσσαλονίκη μόνο, τη ζούσε τη Θεσσαλονίκη. Το έργο του συνεχίζει επάξια ο γιος του Λέων.

Ο Αλμπέρτο Ναρ υπήρξε «πετσί» «Σαλονικιά», δηλαδή Σαλονικιός και φίλαθλος του Ηρακλή. Η Θεσσαλονίκη, η πόλη του, «κειμένη επί της ακτής», του χρωστάει πολλά. Η μετονομασία της οδού «Χρυσόχου» σε οδό «Αλμπέρτου Ναρ» είναι υπόθεση όλων των δημοκρατών, ιδιαίτερα σήμερα που ο φασισμός, η ακροδεξιά, η κυβερνητική τρομοκρατία και οι διώξεις θυμίζουν τα χρόνια μιας αλήστου ζοφερής μετεμφυλιακής εποχής.

Γ.Χ.

Αλεξανδρούπολη

Κρίσιμος ο ρόλος της στους γεωστρατηγικούς ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς

Παρά τις διαβεβαιώσεις του διευθύνοντος συμβούλου του ΤΑΙΠΕΔ Δ. Πολίτη, λίγο πριν κλείσει ο διαγωνισμός στις 29/7/2022, ότι δεν θα υπάρξει άλλη παράταση για την πώληση του 67% της Α.Ε. «Οργανισμός Λιμένα Αλεξανδρούπολης» (ΟΛΑ), το Ταμείο γνωστοποίησε τελικά ότι η καταληκτική προθεσμία υποβολής των οικονομικών προσφορών μετατίθεται για τα τέλη Σεπτέμβρη.

Απ' ό,τι φαίνεται, το σχετικό αίτημα υποβλήθηκε από την κοινοπραξία Cameron SA - Goldair Cargo AE - Bollore Africa Logistics, η οποία θεωρούνταν από τις επικρατέστερες του διαγωνισμού. Η παράταση της εκκρεμότητας, με αίτημα μάλιστα μιας μη αρεστής στην αμερικανική πλευρά κοινοπραξίας, λόγω συμμετοχής σ' αυτήν του Βουλγαρικού δημοσίου και της ρευστότητας που παρουσιάζει το πολιτικό σκηνικό στη Βουλγαρία, και πολύ περισσότερο η πιθανότητα να κατοχυρωθεί ο διαγωνισμός υπέρ του Οργανισμού Λιμένα Θεσσαλονίκης (ΟΛΘ), όπου συμμετέχει ο (ρωσόφιλος) Ιβάν Σαββίδης, ενεργοποίησε για μια ακόμη φορά τους αμερικανούς παράγοντες.

Καθόλου άσχετη λοιπόν δεν είναι η «ιδιωτική επίσκεψη» που έκανε ο γερουσιαστής Ρ. Μενέντεζ στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης στις 17/8 και οι δηλώσεις του κατά τη συνάντησή του με το Μητσοτάκη στις 26/8, ότι η Αλεξανδρούπολη «θα αποτελέσει γεωστρατηγικό κέντρο για την περιοχή». Οι Αμερικανοί με κατηγορηματικό τρόπο διαμηνύουν στην ελληνική κυβέρνηση ότι το λιμάνι πρέπει να καταλήξει άμεσα στα χέρια τής μιας εκ των άλλων δύο κοινοπραξιών αμερικανικών συμφερόντων. Και όπως μας πληροφορεί το «ΒΗΜΑ» στις 4/9, «υψηλά ιστάμενη πολιτική πηγή στην Αθήνα εκφράζει τη βεβαιότητα ότι το θέμα θα έχει επιλυθεί ως το τέλος του μήνα, με τρόπο ο οποίος θα κάμπει τις ενστάσεις και τις ανησυχίες της αμερικανικής πολιτικο-οικονομικο-στρατιωτικής τάξης...». Αυτό δα έλειπε!! Άλλωστε στο ίδιο δημοσίευμα τονίζεται ότι «δεδομένης της πρόσφατης αναφοράς του ίδιου του Πρωθυπουργού στις απόπειρες αποσταθεροποίησης οι οποίες εκδηλώνονται από τη Μόσχα (...) ιδιαίτερη βαρύτητα προσλαμβάνει η παρατεινόμενη εκκρεμότητα της ιδιωτικοποίησης του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης».

Το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, που οι ΗΠΑ «ανακάλυψαν» το 2017 με τη συνδρομή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, θεωρείται πλέον ως «Pin Point Factor», δηλαδή ως ένα από τα σημεία του χάρτη της υψηλίου που ενώνει τη γεωπολιτική αλυσίδα ισχύος των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Χαρακτηριστικό είναι το περιεχόμενο σχετικής έκθεσης του Εβραϊκού Ινστιτούτου Εθνικής Ασφάλειας της Αμερικής (JINSA) - «δεξαμενή σκέψης» του εβραϊκού λόμπι που διατηρεί στενούς δεσμούς με το Πεντάγωνο- με τίτλο «Λιμάνι σε καταιγίδα: Ενίσχυση της συνεργασίας ΗΠΑ-Ελλάδας στην Αλεξανδρούπολη», όπου το λιμάνι χαρακτηρίζεται ως «ανεκτίμητο περιουσιακό στοιχείο»(!) για τον ευρωατλαντικό άξονα, καθώς και

πρόσφατο άρθρο του περιοδικού «The National Interest», έκδοση του ομώνυμου think tank που ίδρυσε ο Νίξον, με τίτλο «Χωρίς Αλεξανδρούπολη, η διατλαντική ασφάλεια είναι νεκρή» («Ριζοσπάστης» 4/9/22).

Στα κείμενα αυτά τονίζεται ο ρόλος του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης (σε συνδυασμό με τις υπόλοιπες υποδομές της περιοχής, όπως το αεροδρόμιο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί από το ΝΑΤΟ, το οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο με επέκταση προς Βορρά, οι εγκαταστάσεις φυσικού αερίου), για τους στρατηγικούς σχεδιασμούς ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και πιο συγκεκριμένα:

1. Για την ανάπτυξη των ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων στα ανατολικά Βαλκάνια και την ανατολική Ευρώπη, παρακάμπτοντας «δυσκίνητα σημεία συμφόρησης στην καρδιά της Ευρώπης» (έχουμε αναφερθεί σε παλιότερα άρθρα στον τεράστιο όγκο αμερικανικού πολεμικού εξοπλισμού και προσωπικού που συνεχώς μεταφέρεται από το λιμάνι προς τα βορειοανατολικά).

2. Την ενίσχυση της προβολής ισχύος του ΝΑΤΟ «στην ολόενα και πιο αμφισβητούμενη Ανατολική Μεσόγειο, στα Βαλκάνια και στη Μαύρη Θάλασσα». Αποκαλυπτική για τα παραπάνω και η δήλωση του αμερικανού υπουργού Άμυνας Λόιντ Όστιν κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του έλληνα υπουργού Ν. Παναγιωτόπουλου: «Η πρόσβαση που παρέχει η κυβέρνηση σας στις δυνάμεις μας στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης μας επιτρέπει να συνεχίζουμε να παρέχουμε στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία και να αντιμετωπίζουμε εχθρικά στοιχεία,

καθώς διεξάγουμε ασκήσεις και επιχειρήσεις στα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο και την περιοχή της Μαύρης Θάλασσας».

3. Τη συμβολή στην «επίτευξη του κοινού διατλαντικού στόχου τής μείωσης της επικίνδυνης εξάρτησης της Ευρώπης από τη ρωσική ενέργεια», με προτάσεις για επέκταση της ικανότητας εισαγωγής και διανομής φυσικού αερίου (πλωτός σταθμός LNG, επέκταση της χωρητικότητας των αγωγών IGB και TAP κ.λπ.).

4. Την αξιοποίησή του ως κόμβου διαμεταφοράς σιτηρών από την Ουκρανία και εξαγωγή προς τη διεθνή αγορά. Εικάζεται ότι μπορούν να διακινηθούν έως 60 εκατ. τόνοι σιτηρών, με την προϋπόθεση ότι θα αναπτυχθούν οι απαραίτητες υποδομές.

5. Την αντιμετώπιση των προβλημάτων που παρουσιάζουν τα στενά του Βοσπόρου κυρίως λόγω ελέγχου «από μια αναξιόπιστη και συχνά ανταγωνιστική Τουρκία», από μια Τουρκία «που εγκαταλείπει τον ιστορικό της ρόλο ως του νοτιοανατολικού σημείου αναφοράς της συμμαχίας».

Ως εκ τούτου, καταλήγουν τα εν λόγω κείμενα, «Η Ουάσιγκτον θα πρέπει να διασφαλίσει ότι η επικείμενη σύμβαση ιδιωτικοποίησης του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης θα ανατεθεί σε μια αμερικανική εταιρεία».

Δεν είναι λοιπόν απλώς ένα «ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας» (που είναι) η ιδιωτικοποίηση του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης. Είναι ένας σταθμός μιας γενικότερης αντιδραστικής και επικίνδυνης εξέλιξης:

- Η Ελλάδα έχει «αναβαθμιστεί» στις

γεωστρατιωτικές επιλογές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ ως πλατφόρμα πολεμικής εξόρμησης και χρησιμοποιείται με τον πιο απόλυτο τρόπο στον πόλεμο που διεξάγει η Δύση διά του αντιπροσώπου της (Ζελένσκι) στην Ουκρανία απέναντι στη Ρωσία. Κομβικό σημείο αυτής της αναβάθμισης αποτελεί πλέον η Αλεξανδρούπολη.

- Η ντόπια, βαθιά εξαρτημένη αστική τάξη και οι κυβερνήσεις της, ιδιαίτερα η προηγούμενη του ΣΥΡΙΖΑ και αυτή της ΝΔ, θεωρούν «ευνοϊκή» μια τέτοια εξέλιξη μέσα από την οποία επιδιώκουν την αναπαραγωγή τής κυριαρχίας τους απέναντι στο λαό και την αναβάθμιση του ρόλου τους έναντι της ανταγωνίστριας αστικής τάξης της Τουρκίας. Εμπλέκουν έτσι τη χώρα στον πόλεμο και εκθέτουν το λαό σε σοβαρούς πολεμικούς και άλλους κινδύνους.

- Αυτή η «αναβάθμιση», μολονότι κατευθύνεται προς τους στρατηγικούς αντιπάλους των ΗΠΑ, χρησιμοποιείται παράλληλα και ως πίεση ή ως «παράκαμψη» της «ατίθασης» Τουρκίας κατά τη διαδικασία επανάκαμψής της στους στρατηγικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Ρίχνει επομένως λάδι στη φωτιά του αντιδραστικού ανταγωνισμού ανάμεσα στις δύο όμορες αστικές τάξεις, προσθέτοντας νέους κινδύνους για το λαό.

Είναι επομένως εξαιρετικά σημαντικό να αποκαλυφθεί αυτή η ζοφερή πραγματικότητα, να παραμεριστεί το πέπλο ψεμάτων και αυταπατών για «ανάπτυξη» και για προστασία από τον «επεκτατισμό της Τουρκίας», και να γίνουν βήματα πάλης ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και την εξάρτηση.

Έφυγε από κοντά μας ο σύντροφος Βασίλης Καμαρέτσος!

Σε ηλικία 83 ετών και έπειτα από ολιγοήμερη μάχη στην εντατική του νοσοκομείου Καρδίτσας, ο σύντροφος Βασίλης μάς αποχαιρέτησε. Προηγήθηκε τροχαίο όπου δέχτηκε θανατηφόρο χτύπημα από αυτοκίνητο και παρά τις όποιες προσπάθειες των γιατρών κατέληξε τη Δευτέρα το πρωί 12 Σεπτέμβρη. Ο θάνατός του σκόρπισε θλίψη στους οικείους του και στην οργάνωσή μας. Ο Βασίλης ήταν ιδιαίτερα αγαπητός σύντροφος, παρ' όλο που τα τελευταία χρόνια λόγω προβλημάτων υγείας που αντιμετώπιζε (κυρίως μετά το θάνατο της κόρης του αλλά και του αείμνηστου αδερφού του, συντρόφου Ηλία) τον βλέπαμε λιγότερο.

Καταγόμενος από ορεινό χωριό των Αγράφων (Καρπλάσι) και λόγω της οικονομικής δυσχέρειας, αναγκάστηκε να ξενιτευτεί από νεαρή ηλικία στη Γερμανία, δουλεύοντας στις φάμπρικες. Εκεί συναντήθηκε με τις κομμουνιστικές αρχές και αντιλήψεις και οργανώθηκε αρχικά στο ΕΚΚΕ και αργότερα στην ΟΜΛΕ. Μετά τη χούντα επέστρεψε στην Ελλάδα και εντάχθηκε ενεργά στην τοπική οργάνωση Καρδίτσας του ΚΚΕ(μ-λ). Ακούραστος σύντροφος, με επιμονή και πίστη στις ιδέες του Μαρξισμού-Λενινισμού τις οποίες και υπηρέτησε με όλες του τις δυνάμεις μέχρι το θάνατό του. Η ζωή δεν του «χαρίστηκε»! Μετά το χωρισμό του με τη γυναίκα του ανέλαβε το μέγαλωμα των παιδιών του και μετά τον πρόωγο θάνατο της κόρης του, τα εγγόνια του. Δούλεψε σκληρά ως το τέλος της ζωής του και σίγουρα η απουσία του θα στοιχίσει τόσο στα εγγόνια του όσο και στα αδέρφια του, Γιώργο και Κασσιανή! Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα τον σκεπάζει!

Ελληνοτουρκικά

Εκατέρωθεν επικίνδυντοι για τους λαούς μαξιμαλισμοί και επιθετικότητες

Η ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις συνεχίζεται αμείωτη. Δεν περνά μέρα που να μη γίνονται δηλώσεις αλλά και κινήσεις που ανεβάζουν τη θερμοκρασία στο Αιγαίο Πέλαγος και την Ανατολική Μεσόγειο. Οι δύο άρχουσες τάξεις ξεδιπλώνουν το αντιδραστικό σπινάλιο του ανταγωνισμού τους σε όλα τα επίπεδα. Με φόντο τον πόλεμο στην Ουκρανία και την αμερικανορωσική θερμή κόντρα στην καρδιά της Ευρώπης, τίποτε το καλό δεν προμηνύεται για τους δυο λαούς.

Στο πολιτικό-διπλωματικό επίπεδο

Οι αλληλοκατηγορίες για επιβουλές διαδέχονται η μία την άλλη. Η Τουρκία υποστηρίζει ότι η ελληνική πλευρά “κοκορεύεται” με τις πλάτες ΗΠΑ και Γαλλίας. Θεωρεί ότι οι τελευταίες Συμφωνίες Στρατηγικής Συνεργασίας αντιστρατεύονται το δόγμα του ΝΑΤΟ περί συμμαχικής αλληλεγγύης, γέρνουν μονομερώς την πλάστιγγα προς την Αθήνα και λειτουργούν αντικειμενικά εναντίον της. Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στις αμερικανικές βάσεις στη χώρα μας, την αναβάθμιση και επέκτασή τους, ενώ οι λειτουργίες της Αλεξανδρούπολης ευθύς εξαρχής στοχοποιήθηκαν από την γείτονα. Απανωτά κατευθυνόμενα δημοσιεύματα στον φιλοκυβερνητικό τουρκικό Τύπο καταπιάνονται με ένα ένα τα επίμαχα ζητήματα, την ώρα που βλέπουν ελληνικό συνολικό σχέδιο (πρακτορείο Anadolu, που αναδημοσιεύεται από το «ΒΗΜΑ») απορρύθμισης της περιοχής. Η Ελλάδα, σύμφωνα με αυτά, προβαίνει σ’ αυτές τις ενέργειες που περιλαμβάνουν αποσταθεροποιητικές δραστηριότητες, παρενοχλήσεις κι επεκτατισμό, κατηγορώντας την ότι γίνεται πιο “τολμηρή” από την ενθάρρυνση που της παρέχεται από τον αμερικανικό και τον γαλλικό παράγοντα. Ο ίδιος ο Ερντογάν κατ’ επανάληψη τις τελευταίες μέρες καλεί την Αθήνα να “συνέλθει” και να μην “παίρνουν τα μυαλά της αέρα”, ενώ έφτασε στο σημείο να απειλεί με στρατιωτική εισβολή “μία νύχτα”!

Η Ελλάδα επιστρέφει τις κατηγορίες, εκδίδει καθημερινό δελτίο παραβιάσεων του εναέριου και του θαλάσσιου χώρου της, κατηγορεί την Άγκυρα για fake news και προσπάθεια αντιστροφής της πραγματικότητας. Εδώ και καιρό έχει ξεκινήσει την τακτική διεθνοποίησης των διαφορών, δηλ. ενημέρωσης του ΝΑΤΟ, της ΕΕ και του ΟΗΕ, κάτι που εσχάτως εγκαινίασε και η Τουρκία με αντίστοιχες κινήσεις στους διεθνείς οργανισμούς και φόρα. Σε όλα αυτά τα γεγονότα, βεβαίως, η κάθε πλευρά προβάλλει τη δική της εκδοχή. Η Μικρασιατική Εκστρατεία έγινε για την ελληνική κυβέρνηση “γιορτή μνήμης και τιμής (!)”, ενώ ο αναθεωρητισμός για την

Η κάθε πλευρά μοιάζει να αναζητεί κάθε στιγμή πρόσχημα ή αφορμή για να “τη φέρει” στην άλλη. Το αφήγημα ότι όλα αυτά γίνονται λόγω των επικείμενων εκλογών στις δύο χώρες, για λόγους δηλ. εσωτερικής χρήσης και συσπείρωσης του εκλογικού σώματος, όλο και ξεθωριάζει, δίνοντας τη θέση του στον υπαρκτό μεγάλο αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο εξαρτημένων αρχουσών τάξεων.

απέναντι πλευρά δίνει και παίρνει, την ώρα που “τριπλασιάζονται” οι θαλάσσιες εκτάσεις της χώρας από τις ανακηρυγμένες ή προς οριοθέτηση ΑΟΖ. Οι συναντήσεις Μακρόν-Μητσοτάκη γίνονται όλο και συχνότερες, εκπέμποντας τα ανάλογα μηνύματα, οι επαφές με “φιλέλληνες” αμερικανούς πολιτικούς περρισεύουν, το ελληνικό και συνεργαζόμενα λόμπι στις ΗΠΑ (διάβαζε ισραηλινό, αρμενικό κ.ά.) εργάζονται ενάντια στη Τουρκία άοκνα. Μέσα σ’ όλα αυτά και το προσφυγικό-μεταναστευτικό που έχει πάρει “φωτιά” εξαιτίας της θερινής περιόδου αλλά και της ολοφάνερης εργαλειοποίησής του κι από τις δύο πλευρές. Οι θάνατοι των εξαθλιωμένων είναι σχεδόν καθημερινοί.

Στο στρατιωτικό επίπεδο

Τα πράγματα είναι “πιο καθαρά”. Η διατυμπάνιση από την ελληνική κυβέρνηση ότι η χώρα μας αποκτά σταδιακά υπεροπλία στον αέρα και τη θάλασσα με τις αγορές των νέων οπλικών συστημάτων και μέσω των ρίχνει λάδι στη φωτιά του μιλιταρισμού-εθνικισμού-σοβινισμού και της εξάρτησης βεβαίως βεβαίως. Τα Rafale, οι φρεγάτες και οι κορβέτες, η αναβάθμιση σχεδόν ολόκληρου του στόλου των F-16 και η συμμετοχή στο πρόγραμμα για τα F-35, η παραγωγή νέων βλημάτων και πυραύλων κάθε είδους για τον εκσυγχρονισμό όλων των όπλων κραδαινεται ως “αποτρεπτική ικανότητα”.

Στην εξίσωση έχουν μπει από καιρό και τα γερμανικά υποβρύχια. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με την προσπάθεια αποτροπής της αγοράς των ίδιων ή ανάλο-

για, εμφανίζουν μια εικόνα “μετατόπισης” της κακόφημης και γνωστής από παλιά αναλογίας 7 προς 10. Η Άγκυρα απαντά με απειλές προς τις σύμμαχες χώρες της Δύσης ότι «υπάρχουν κι αλλού πορτοκαλιές...» Αναδεικνύεται οπωσδήποτε ένας εκνευρισμός στην τουρκική ηγεσία για τον πρόσκαιρο “αποκλεισμό” της στα εξοπλιστικά, αυτό δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι η κατάσταση αυτή θα λάβει μόνιμα χαρακτηριστικά.

Στο κάδρο έχουν μπει, λοιπόν, τα σχέδια εισβολής και θερμής αναμέτρησης, οι απειλές, τα “παιχνίδια” με τους πρόσφυγες και η κατάσταση στο Λαύριο που ανακινήθηκε, η διεθνοποίηση των παραβιάσεων. S-400 και S-300 παίζουν τον... πολιτικό προς το παρόν ρόλο τους, τα επεισόδια με φαράδες, πλοία που μπεινοβγαίνουν και λιμενικά σώματα που “αποκρούουν εισβολείς” είναι στην ημερήσια διάταξη, ενώ και η μειονότητα με τους μουφτήδες της, επίσημους κι ανεπίσημους, εργαλειοποιείται με τη σειρά της. Η κάθε πλευρά μοιάζει να αναζητεί κάθε στιγμή πρόσχημα ή αφορμή για να “τη φέρει” στην άλλη. Το αφήγημα ότι όλα αυτά γίνονται λόγω των επικείμενων εκλογών στις δύο χώρες, για λόγους δηλ. εσωτερικής χρήσης και συσπείρωσης του εκλογικού σώματος, όλο και ξεθωριάζει, δίνοντας τη θέση του στον υπαρκτό μεγάλο αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο εξαρτημένων αρχουσών τάξεων. Τα ζητήματα των ταξικών συμφερόντων δεν μπορούν να κρυφτούν. Η “νύχτα” εναλλάσσεται με “νύχτα”, δείχνοντας τις όποιες και τόσο μύχιες σκέψεις κι επιδιώξεις των ανταγωνιζόμενων πλευρών. Όσο κι αν η προπαγάνδα προσπαθεί να κάνει το μαύρο άσπρο, χρεώνοντας προθέσεις

και κινήσεις στον αντίπαλο, καμιά αστική τάξη δεν είναι λιγότερο επικίνδυνη.

Αν κάποιος “κοίταζε” την έκταση και τον πληθυσμό των δύο χωρών, θα κατέληγε, εσφαλμένα κατά τη γνώμη μας, στο συμπέρασμα ότι το ζήτημα στην προοπτική του “έχει κριθεί”. Δεν ενστερνιζόμαστε αυτή την άποψη, προσπαθώντας να αναλύουμε και να εξηγήσουμε τα πολιτικά κατά βάση δεδομένα κάθε φάσης. Αυτά σήμερα και για το ορατό διάστημα “λένε” ότι θα συνεχιστεί η αντιπαλότητα και οι έως ίσως και ριψοκίνδυνες κινήσεις των δύο αστικών τάξεων στην προσπάθειά τους να κερδίσουν πόντους. Δεν βλέπουμε κάποια κίνηση “ματ” από τη στιγμή που οι ισχυροί παίκτες στις δύο χώρες και στην περιοχή (αμερικάνοι βασικά και ευρωπαίοι - με τις αντιθέσεις τους- ιμπεριαλιστές) έχουν τα βλέμματά τους στραμμένα στη Ρωσία και θα ήθελαν τη σχετική “ηρεμία” στην αυλή τους. Αυτό δεν σημαίνει, ωστόσο, καθόλου ότι παρέλκουν ή πολύ περισσότερο εξαλείφονται οι μεγάλοι κίνδυνοι για τους λαούς, μιας και τέτοιες αγεφύρωτες αντιθέσεις ιστορικά λύνονται με τη μέθοδο του... γόρδιου δεσμού. Το ερώτημα είναι αν αυτή η μέθοδος -που προφανώς απευχόμαστε- θα “λύσει” ή θα διαιωνίσει τα ζητήματα.

Για τους λαούς δεν υπάρχει άλλος δρόμος: η πάλη για την ειρήνη, την ασφάλεια και την ευημερία περνά μέσα από τη σφυρηλάτηση της φιλίας και της ταξικής αλληλεγγύης τους. Από το κοινό τους μέτωπο ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και τον εθνικισμό. Στην προοπτική της εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

«Χιονίζει» στην εκπαίδευση, ΟΛΜΕ / ΔΟΕ, ΕΛΜΕ / ΣΕΠΕ σε βαθιά νάρκη

Η πολιτική και η τακτική των παρατάξεων

Η αγωνιστική κατεύθυνση της πρότασης των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

Η σχολική χρονιά ξεκίνησε με την κυβέρνηση αγριεμένη κι αποφασισμένη να θεσμοθετήσει το σύνολο της αντιδραστικής πολιτικής της. Στο τέλος της θητείας της, θέλει όσο γίνεται πιο μεγάλο μέρος των νόμων που ψήφισε στην εκπαίδευση να αρχίσουν να εφαρμόζονται. Με καταγιισμό μέτρων υποδέχτηκε τους εκπαιδευτικούς. Όλο το πακέτο της αξιολόγησης (ατομική και αυτοαξιολόγηση σχολείων), μέντορες, σχολικοί συντονιστές, παιδαγωγικοί σύμβουλοι, διευρυμένο ολοήμερο, σχολικοί μαθητικοί όμιλοι, εκπαιδευτικοί όμιλοι με απλήρωτη απογευματινή εργασία, ηλεκτρονικός φάκελος εκπαιδευτικών, μετατρέπουν τη δουλειά τους σε ζούγκλα.

Οι πιέσεις που δέχονται οι εκπαιδευτικοί για να δεχτούν να γίνουν μέντορες και σχολικοί συντονιστές για να ρουφιανεύουν τους συναδέλφους τους είναι αφόρητες. Όπως όλοι οι εργαζόμενοι, δεν μπορούν να βγάλουν τον μήνα με τον μισθό που παίρνουν. Το κλίμα είναι περιέργο και αντιφατικό. Η σιωπή και η αδράνεια δίνουν την εντύπωση αφασίας και συμβιβασμού. Προβάλλεται ο καριερισμός των στελεχών και δίνεται η εντύπωση πως είναι κυρίαρχη τάση στον κλάδο. Στην πραγματικότητα, η οργή και η αγανάκτηση εναλλάσσονται με την απαισιοδοξία και την αδυναμία. Άλλωστε, η συνδικαλιστική ηγεσία κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να μείνουν οι εκπαιδευτικοί περιορισμένοι στα σχολεία.

Οι δύο εκπαιδευτικές ομοσπονδίες, ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, ξεχωρίζουν για τους

πρωτότυπους τρόπους που χρησιμοποιούν για να ξεπουλήσουν τους αγώνες που ξεσπούν στην εκπαίδευση. Αυτή τη φορά έχουν κόψει τις πρωτοτυπίες και κινούνται κυνικά και προκλητικά. Με διαφορετικές τακτικές πετυχαίνουν το ίδιο αποτέλεσμα: να επιβάλλουν σιγή και αδράνεια. Καμιά από τις δύο δεν θίγει καν στις ανακοινώσεις της το βασικό πρόβλημα του λαού και φυσικά των εκπαιδευτικών, την ακρίβεια. Η κυβέρνηση και οι υπουργοί σε καθημερινή βάση απειλούν όποιον αντιστέκεται πως δεν θα βγάλει τον χειμώνα και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν έχουν τίποτα να πουν!

Η ΟΛΜΕ στο τελευταίο της συνέδριο τάχθηκε ανοικτά υπέρ της αξιολόγησης. Στην τελευταία της απόφαση, με τον αγιασμό στα σχολεία, αποφάνθηκε πως δεν συντρέχει λόγος να διαταραχτεί η ομαλή πορεία υλοποίησης των κυβερνητικών αντιδραστικών μέτρων και σύστησε στους εκπαιδευτικούς να διαμαρτύρονται όταν δέχονται πιέσεις!

Η ΔΟΕ πήρε απόφαση για απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση. Συγκεκριμένα, κάλεσε τους εκπαιδευτικούς της πρωτοβάθμιας να μην συμμετέχουν στην αξιολόγηση ως μέντορες και ως ενδοσχολικοί συντονιστές. Έστειλε την απόφαση στα πρωτοβάθμια σωματεία και δεν κίνησε, ούτε σχεδιάζει να κάνει τίποτα κινηματικό. Οι εκπαιδευτικοί καλούνται μέσω μείλ να ανατρέψουν σημαντικές πλευρές της αξιολόγησης! Επειδή δεν θέλει να βγει κάτι άλλο, φροντίζει, όπως η ΟΛΜΕ, να μην γίνουν γενικές συ-

νελεύσεις και ολομέλεια προέδρων.

Τα πρωτοβάθμια σωματεία, ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ, έχουν μετατραπεί σε γραμματοκομιστές των δύο ομοσπονδιών. Καμία πρωτοβουλία δεν παίρνουν για να σπάσει ο φαύλος κύκλος της αδράνειας. Όπου καλούν συνελεύσεις δεν τις παλεύουν για να έχουν μαζικότητα ή τις σπρώχνουν προς τα τέλη του Σεπτέμβρη με αρχές Οκτώβρη, όταν θα έχει περάσει σημαντικό κομμάτι των κυβερνητικών μέτρων.

Πρωτεργάτες όλων αυτών οι τρεις παρατάξεις των κομμάτων εξουσίας, που είναι και κυρίαρχες, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ. Δεν υποκρίνονται πια. Τάσσονται ανοικτά υπέρ της αξιολόγησης και των άλλων «καινοτόμων» μέτρων που κάνουν κόλαση τη δουλειά των εκπαιδευτικών. Κι εδώ οι ταχύτητες διαφέρουν, αλλά η ουσία είναι η ίδια.

Το ΠΑΜΕ προσπαθεί να κρυφτεί, αλλά δεν έχει τόσο χοντρό δάχτυλο! Βασικά κρύβεται πίσω από την προκλητική στάση των κυρίαρχων και την αδυναμία των υπόλοιπων, κυρίως των Παρεμβάσεων. Η κινηματική απραξία το βολεύει, γι' αυτό δεν παίρνει καμιά πρωτοβουλία να σπάσει η αδράνεια. Υπηρετεί τον στόχο του κομματικού του φορέα, να κεφαλαιοποιήσει κάθε δράση των εργαζόμενων σε κάθε είδους κάλπη. Στην πρωτοβάθμια πέρασε κινήθηκε πίσω από τις αποφάσεις του ΔΣ της ομοσπονδίας και στήριξε τα ενιαία κείμενα. Στη δευτεροβάθμια, που η ΟΛΜΕ δεν εισηγήθηκε καμιά δράση, τα πρότεινε στις ΕΛΜΕ. Στα σωματεία που ελέγχει δεν καλεί γενικές συνελεύσεις. Καλεί σε συ-

γκεντρώσεις ομάδες σχολείων οι οποίες δεν μπορούν να πάρουν αποφάσεις. Πουλίζει εκδούλευση στους νεοδιοριστούς και αναπληρωτές, βοηθώντας, τάχα, όσους δεν μπορούν να βρουν σπίτι. Εισάγει πια ως μέσο πάλης τη διαπραγμάτευση των σωματείων με την κυβέρνηση!

Οι Παρεμβάσεις στη δευτεροβάθμια δείχνουν παντελώς αδύναμες να παρέμβουν στα πράγματα ή να πάρουν πρωτοβουλίες. Στην πρωτοβάθμια εμφανίζονται με δύο πρόσωπα: Οι μισές στηρίζουν τα ενιαία κείμενα και οι άλλες μισές τα καταγγέλλουν. Δεν μπορούν να στηρίξουν ούτε τις αποφάσεις στις οποίες κυριαρχεί η άποψή τους.

Η συνδικαλιστική ηγεσία δεν μπορεί και δεν θέλει να κοντραριστεί με την κυβερνητική πολιτική. Αποφεύγουν κάθε δράση που συγκροτεί τον κλάδο όλοι όσοι στηρίζουν την κυβέρνηση και όσοι φοβούνται πως δεν θα ευνοηθούν από τους αγώνες. Δεν θέλουν γενικές συνελεύσεις, δεν θέλουν απεργίες και διαδηλώσεις.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών παρεμβαίνουν σε αυτό το κλίμα με όλες τους τις δυνάμεις. Όχι γιατί πρέπει μόνο να αντιμετωπιστούν οι αδυναμίες, αλλά κυρίως γιατί αναγνωρίζουν τις δυνατότητες. Θέτουν ως στόχο του κινήματος την οργάνωση κεντρικού απεργιακού αγώνα, που θα συγκροστεί με τον αντίπαλο και θα διεκδικήσει δικαιώματα. Μπορεί οι νιφάδες του χιονιού να έχουν πέσει ήδη στα σχολεία, αλλά το καζάνι της οργής βράζει.

Το κεφάλαιο δολοφονεί!

Ο αγώνας για δουλειά με δικαιώματα πρέπει να δυναμώσει!

Νέα εργοδοτικά εγκλήματα και νέοι θάνατοι εργαζόμενων έρχονται στο φως της δημοσιότητας με καταγιωτικούς ρυθμούς. Οι τραγικές ειδήσεις επιβεβαιώνουν ότι το φαινόμενο παίρνει πραγματικά εκρηκτικές διαστάσεις. Ενώ βρισκόμαστε στα μέσα του Σεπτέμβρη, ήδη τέσσερις εργάτες σε διαφορετικές περιοχές της χώρας έχουν χάσει τη ζωή τους σε ώρα εργασίας.

Την Κυριακή 4 Σεπτέμβρη, έκρηξη σε μονάδα ιχθυοκαλλιέργειας στην Πρέβεζα κατά τη διάρκεια εργασιών συγκόλλησης στοίχισε τη ζωή σε δύο εργάτες 41 και 49 ετών, με καταγγελίες ότι το πρόβλημα των διαρροών ήταν γνωστό για μήνες κι οι εργάτες εκβιάζονταν να δουλέψουν χωρίς να έχει λυθεί. Την ίδια μέρα, 17χρονος διανομέας πέφτει νεκρός σε σύγκρουση με αυτοκίνητο στον Ωρωπό. Την Τετάρτη 7 Σεπτέμβρη, 59χρονος εργάτης σε εργοστάσιο πλαστικών στον Ασπρόπυργο βρίσκει τραγικό θάνατο αφού διαμελίζεται ενώ επισκεύαζε μηχανήματα της παραγωγής.

Λίγες μέρες πιο πριν, στο τέλος του Αυγούστου, άλλα δύο θανατηφόρα δυστυχήματα συγκλόνισαν τον κόσμο της εργασίας και τις τοπικές κοινωνίες του Ηρακλείου και της Μεσσηνίας. Στη ΒΙΠΕ Ηρακλείου, 45χρονος μηχανολόγος μηχανικός, εργαζόμενος σε εταιρεία ενεργειακών έργων και αφαλάτωσης, έπεσε νεκρός όταν σωλήνας μεγάλου βάρους τον χτύπησε θανάσιμα. Στη Μεσσηνία, 61χρονος εργάτης σε έργο κατασκευής πεζοδρομίου παρασύρθηκε και σκοτώθηκε από διερχόμενο όχημα.

Πρόσφατη έρευνα που δημοσίευσε η ΟΣΕΤΕΕ (Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζό-

μενων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδος) για τα εργατικά «ατυχήματα» το πρώτο δμηνο του 2022 φανερώνει μονάχα ένα δείγμα της σκληρής πραγματικότητας του σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα. Απ' τις αρχές του χρόνου μέχρι και τον Αύγουστο, καταγράφηκαν επίσημα 62 γεγονότα απ' τα οποία προκλήθηκαν 30 θάνατοι και 34 τραυματισμοί. Στην έρευνα δεν υπολογίζονται όλα τα πρόσφατα περιστατικά που αναφέραμε παραπάνω καθώς και όσα συμβάντα δεν έχουν δημοσιοποιηθεί.

Με εκκωφαντικό και ταυτόχρονα τραγικό τρόπο επιβεβαιώνεται ότι το προχώρημα και η γενίκευση της επίθεσης του κεφαλαίου απέναντι στα εργασιακά δικαιώματα της εργατικής τάξης αφήνει πίσω της καμένη γη. Είναι η εντατικοποίηση της εργασίας, οι ατελείωτες ώρες δουλειάς, η εργοδοτική πίεση να βγαίνει η παραγωγή και τα νούμερα ανεξαρτήτως συνθηκών που δημιουργούν τους όρους για τα μικρά και μεγάλα εγκλήματα. Είναι επίσης η παντελής έλλειψη μέτρων ασφαλείας μπροστά στα κόστη που πρέπει να περικοπούν απ' την εκάστοτε εργοδοσία που αφήνουν τους εργάτες έκθετους σε κάθε λογής κινδύνους. Ακόμη, είναι η δύσκολη πραγματικότητα των αυξήσεων, του πληθωρισμού, των μεροκάματων πείνας που αναγκάζουν πολλές οικογένειες να δουλεύουν δύο και τρία μεροκάματα σε τρελούς ρυθμούς για να βγει ο μήνας.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, η εργατική τάξη κι ο εργαζόμενος λαός βρίσκεται για άλλη μια φορά μόνος απέναντι στο «τέρας». Η οπισθοχώρηση του εργατικού κινήματος και η διάλυση των σωμα-

τείων αποτελεί στρατηγική επιτυχία του κεφαλαίου, που -πλήρως απελευθερωμένο- εφαρμόζει τη βαρβαρότητα. Την ίδια στιγμή, συνδικαλιστικές ηγεσίες, επίσημοι φορείς και κάθε λογής ξεπουλημένοι «διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους» πλάι πάντα με την εργοδοσία για τη δήθεν εφαρμογή των προδιαγραφών και των μέτρων ατομικής προστασίας (ΜΑΠ). Για άλλη μια φορά, οι εντυπώσεις προσπαθούν να κρύψουν την πραγματικότητα. Υποκριτικά, οι ίδιοι που έχουν καλλιεργήσει ή επιτρέψει τους εκβιαστικούς όρους κάτω απ' τους οποίους δουλεύουν οι εργαζόμενοι, κάνουν ότι ενδιαφέρονται για τις συνέπειες.

Οι εργαζόμενες μάζες έχουν ανάγκη δυνατά σωματεία και εργαλεία πάλης από τους ίδιους και για τους ίδιους. Εργαλεία που να προωθούν την αντίσταση στη βαρβαρότητα και τη συλλογική διεκδίκηση. Έχουν ανάγκη να βρεθούν ξανά από κοινού με τους συναδέλφους, να κουβεντιάσουν και να αποφασίσουν για την επόμενη μέρα στη δουλειά, τις συνθήκες εργασίας, τα μεροκάματα, τα αναγκαία μέτρα προστασίας, τη στάση της εργοδοσίας και πολλά άλλα. Ο αγώνας ενάντια στα εργοδοτικά εγκλήματα και τους θανάτους είναι αγώνας για ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Χωρίς περίθαλψη ο λαός

Διαλυμένοι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία

Η κατάσταση στα νοσοκομεία χειροτερεύει συνεχώς, με ακόμα πιο γοργούς ρυθμούς. Η κυβέρνηση, βέβαια, όσο δεν συναντάει δυναμικές αντιστάσεις, συνεχίζει ακάθεκτη.

Ούτε καν οι 33.000 νεκροί της πανδημίας και οι χιλιάδες άλλοι απ' την υπόλοιπη νοσηρότητα συγκίνησαν κανέναν απ' τους «άριστους υπεύθυνους» που, παρ' όλο που η χώρα σπάει το ένα μετά το άλλο τα μαύρα ρεκόρ, αυτοί ισχυρίζονται ότι «τα πάνε καλά». Περίπου 2.300 άνθρωποι πέθαναν από κορονοϊό μόνο τον Ιούλιο και τον Αύγουστο, παρά τον καλό καιρό και την «ήπια» μετάλλαξη. Κι αντί να ψάξουν οι ειδικοί τι μέτρα πρέπει να πάρουν, ανακάλυψαν ξαφνικά πως όσοι πεθαίνουν με τον ιό δεν πεθαίνουν κι εξαιτίας του ιού οπότε «κανένα πρόβλημα». «Φταίνε οι νεκροί» γιατί ήταν μεγάλης ηλικίας, είχαν κι άλλα σοβαρά προβλήματα υγείας ή δεν έκαναν 4η δόση. Το ότι οι τουρίστες που βγαίνουν θετικοί στο τεστ δεν είχαν ούτε καν την υποχρέωση να μείνουν каранτίνα τις 5 μέρες που μένουμε εμείς· το ότι δεν υπήρχε καμία ιχνηλάτηση, ούτε καν η παλιότερη ενημέρωση του ΕΟΔΥ σε όσους είχαν θετικό τεστ· το ότι δεν υπήρχε πρωτοβάθμια περίθαλψη για ν' απευθυνθεί αυτός που νόσησε ώστε ν' αποφύγει το νοσοκομείο· το ότι η κατάσταση στις κλινικές Covid είναι δραματική· όλα αυτά κανένα ρόλο δεν έπαιξαν για το υπουργείο στην εκτόξευση των νεκρών. Άλλωστε αυτοί είναι νεκροί του λαού κι αν δεν αντιδράσει αυτός δεν πρόκειται να μειωθούν.

Παράλληλα, για τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία η καλοκαιρινή περίοδος ήταν τραγική. Αν σκεφτεί κανείς ότι τα

τελευταία χρόνια με χίλια ζόρια καταφέρνουν να πάρουν δυο βδομάδες άδεια, αυτό φέτος έγινε ακόμη δυσκολότερο γιατί στις χιλιάδες ελλείψεις προστέθηκαν και οι 5.000 περίπου που παραμένουν σε αναστολή, οι 2.000 που συνταξιοδοτήθηκαν και περίπου άλλοι 2.000 που νόσησαν. Τα κενά καλύφθηκαν όπως όπως με μετακινήσεις από τμήμα σε τμήμα, από νοσοκομείο σε νοσοκομείο, ακόμη και από πόλη σε πόλη. Ούτε καν για τις τουριστικές περιοχές έγιναν προσλήψεις. Με αναγκαστικές μετακινήσεις από μεγάλα νοσοκομεία - που κι αυτά αντιμετώπιζαν ελλείψεις - κλείσανε προσωρινά κάποιες τρύπες ενώ ανοίξαν άλλες.

Πολλά νοσοκομεία και κλινικές εκπέμπουν S.O.S. επειδή αδυνατούν να λειτουργήσουν ή λειτουργούν με γιατρούς που υπερεφημερεύουν, σε βάρος των αρρώστων αλλά και δικό τους. Πολλά από τα δεδουλευμένα, μάλιστα, γι' αυτές τις εφημερίες δεν τα έχουν πάρει. Όλο και πιο συχνά συναντάμε εργαζόμενους που παραιτούνται επειδή δεν αντέχουν άλλο τις απάνθρωπες συνθήκες δουλειάς, αρρωσταίνουν από σοβαρές ασθένειες, ενώ, όπως είναι φυσικό, δεν λείπουν τα λάθη, αλλά και τα ατυχήματα με πιο σημαντικό τον πρόσφατο ακρωτηριασμό εργάτριας στα πλυντήρια στο νοσοκομείο παιδών «Α. Κυριακού». Εξαιτίας της έλλειψης αναισθησιολόγων αναβάλλονται από το Σεπτέμβριο όλα τα τακτικά χειρουργεία στο παιδών «Αγ. Σοφία», ενώ σοβαρές εξετάσεις κι επεμβάσεις αναβάλλονται σε πολλά ακόμα νοσοκομεία, όπως το Γ.Ν.Νίκαιας.

Σ' αυτό το έδαφος προετοιμάζουν το «νέο ΕΣΥ». Οι λεγόμενοι «προσωπικοί

γιατροί», που ο καθένας θα έχει ως και 2.000 ασθενείς, θα «φυλάνε τις πύλες» (σύμφωνα και με την επίσημη ορολογία της κυβέρνησης) των νοσοκομείων που θ' απομείνουν, ώστε να μην έχει εύκολη πρόσβαση ο καθένας και να μπορούν τα απογευματινά χειρουργεία, επί πληρωμή, να εξυπηρετούν άμεσα όσους μπορούν να πληρώσουν το αντίτιμο. Τρομερά δύσκολο θα είναι για τον καθένα μας να βρει και γιατρό πρωτοβάθμιας φροντίδας, αφού θα χρειάζεται επίσης παραπεμπτικό απ' τον «προσωπικό γιατρό». Ακόμα και τα φάρμακα θα πληρώνει ακριβότερα όποιος δεν μπει εγκαίρως στο σύστημα. Οι συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα (δηλαδή η πριμοδότηση του ιδιωτικού τομέα με κρατικό χρήμα) και η μετα-

τροπή των νοσοκομείων σε Ν.Π.Ι.Δ. είναι δυο επίσης βασικοί στόχοι της κυβέρνησης, που θα κάνουν ακόμα πιο εφιαλτική την κατάσταση για ασθενείς και εργαζόμενους.

Απάντηση σ' όλα αυτά μπορεί να δώσει μόνο ο λαός με τους αγώνες του για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους, αλλά και οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, παίρνοντας την κατάσταση στα χέρια τους και οργανώνοντας οι ίδιοι τον αγώνα για προσλήψεις προσωπικού, μονιμοποίηση των συμβασιούχων, ανάκληση των αναστολών, αυξήσεις στους μισθούς. Η εξέλιξη της κατάστασης στην περίθαλψη απ' το κακό στο χειρότερο αναδεικνύει καθαρά ότι, για να ζήσουμε, πρέπει να αγωνιστούμε!

Λευκές Νύχτες

Ανάσα για την αγορά-Ασφυξία για τους εργαζόμενους

Την τιμητική τους είχαν φέτος οι λεγόμενες «Λευκές Νύχτες» των εμπορικών καταστημάτων, ένα μέτρο που μπήκε σε εφαρμογή πρώτη φορά το 2013 και δίνει τη δυνατότητα στους ιδιοκτήτες εμπορικών καταστημάτων να παρατείνουν το ωράριο λειτουργίας τους. Με τη βοήθεια Δήμων, Περιφερειών, Εμπορικών Συλλόγων και Επιμελητηρίων, ορίζεται για κάθε πόλη μια ή δύο βραδιές το χρόνο που ο καταναλωτής μπορεί να ψωνίζει μέχρι τα μεσάνυχτα. Για να δοθεί μάλιστα η αίσθηση εορταστικής ατμόσφαιρας, διοργανώνονται δρώμενα, συναυλίες ακόμα και φιλανθρωπικές δράσεις με σκοπό να σκεπάσουν πολιτισμένα ένα ακόμα αντεργατικό «έθιμο». Όλα αυτά βεβαίως για την τόνωση της αγοράς... τι πρωτότυπο! Πίσω όμως απ' τις βιτρίνες και τις προσφορές υπάρχουν χιλιάδες εργαζόμενοι που αναγκάζονται να εργαστούν 3 και 4 ώρες επιπλέον για να γεμίσουν τα ταμιά των εργοδοτών τους.

Αν και τα πρώτα χρόνια το μέτρο της «Λευκής Νύχτας» εφαρμόστηκε επιλεκτικά σε κάποιους Δήμους (κυρίως της Αττικής), το 2022 ήταν η χρονιά του. Σε ολόκληρη τη χώρα, οι περισσότεροι Δήμοι έστησαν φιέστες «Λευκής Νύχτας» ξεφυτρώνοντας σαν τα μαϊνάρια οι νυχτερινές γιορτές εκμετάλλευσης των εμποροϋπαλλήλων. Απ' την Καλαμάτα μέχρι την Ξάνθη και απ' τα Χανιά μέχρι τον Βόλο, ολόκληρη η χώρα οργάνωνε «Λευκές Νύχτες».

Ο νόμος 4808/21

ένας αντεργατικός καταλύτης

Μετά την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη, οι εργο-

δοτές έχουν τη δυνατότητα να κάνουν λάστιχο τα ωράρια των εργαζόμενων με 10-12ωρα και απελευθερωμένες υπερωρίες. Οι υπάλληλοι δουλεύουν χωρίς ανάσα, αναγκασμένοι ν' ακολουθήσουν το πρόγραμμα που επιβάλλει η εταιρία. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που μετά την ψήφιση του αντεργατικού 4808/21, οι «Λευκές Νύχτες» πολλαπλασιάστηκαν με στόχο να γίνουν μόνιμο και συχνό καθεστώς για όλες τις πόλεις της Ελλάδας. Μπορεί στο παρελθόν να υπήρχαν ακόμα και νομικές δυσκολίες, λόγω αντικρουόμενων νόμων, για την εφαρμογή αυτού του μέτρου, έρχεται τώρα όμως ένας νόμος (ν.4808/21) που διευκολύνει τα κοινά σχέδια εργοδοτών και Δήμων για το πλήρες ξεχαρβάλωμα των εργασιακών σχέσεων στα εμπορικά καταστήματα. Έτσι λοιπόν, η χωρίς όρια ασυδοσία του εμπορικού κεφαλαίου νομιμοποιείται, οι εργαζόμενοι στα καταστήματα ξεπατώνονται χωρίς δικαιώματα και η αγορά «κινείται».

Στη βαριά βιομηχανία κάθε νύχτα είναι «Λευκή»

Για τους κλάδους του τουρισμού δεν θα ήταν πρωτοτυπία να πούμε πως βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της επίθεσης και της εκμετάλλευσης. Για έξι και πλέον μήνες, οι χιλιάδες εργαζόμενοι στα εμπορικά καταστήματα των τουριστικών περιοχών εργάζονται με διαφορετική ταχύτητα από αυτούς της υπόλοιπης χώρας. Η λήξη του ωραρίου μπορεί να φτάσει μέχρι και τις 2:00πμ ενώ θεωρείται δεδομένη η καθημερινή δουλειά μέχρι τις 12:00 τα μεσάνυχτα. Στην κυριακάτικη αργία δεν υπάρχει λόγος να αναφερθούμε, μιας

και έχει εξαφανιστεί απ' το ημερολόγιο πρόγραμμα όλων των εμπορικών επιχειρήσεων στις περιοχές με τουριστικό ενδιαφέρον. Οι εμποροϋπάλληλοι στα νησιά και τα τουριστικά θέρετρα δουλεύουν 7 στα 7, ήλιο με ήλιο, χωρίς ζωή και προσωπικό χρόνο, θυσιάζοντας τα πάντα στο βωμό της λεγόμενης τουριστικής ανάπτυξης. Όσο η Ελλάδα θα μετατρέπεται σ' ένα απέραντο ξενοδοχείο τόσο οι εργαζόμενοι της χώρας θα βιώνουν διογκωμένο τον αντεργατικό οδοστρωτήρα νόμων και διατάξεων που δίνουν τη δυνατότητα στους εργοδότες να μετατρέπουν σε γαλέρες τις επιχειρήσεις τους.

Λευκές Νύχτες, Μαύρες Παρασκευές, κυριακάτικη εργασία, εορταστικά και καλοκαιρινά ωράρια είναι αυτά που διαμορφώνουν μια ζωή λάστιχο για τους εμποροϋπαλλήλους. Με την ακρίβεια να χτυπά κόκκινο, η ανάσα που περιμένει η αγορά δεν είναι και τόσο εύκολη υπόθεση. Με μέτρα σαν κι αυτά υλοποιούνται βασικοί στόχοι για το σύστημα, όπως είναι η διάλυση των εργασιακών σχέσεων στις εμπορικές επιχειρήσεις και όχι μόνο (κυριακάτικη εργασία σε φροντιστήρια, logistics, οικοδομή κ.α.) και η συγκέντρωση του πλούτου στα μεγάλα, στην πλειοψηφία τους ξένα, εμπορικά μονοπώλια. Αν από τη μια οι εμποροϋπάλληλοι έχουν να αντιμετωπίσουν το μέγεθος της επίθεσης που δέχονται, από την άλλη πρέπει να τα βάλουν με την αδράνεια και την ηττοπάθεια που καλλιεργούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Μόνο τότε θα μπορέσουν ν' ανασάνουν οι εργαζόμενοι και όχι οι αγορές.

Το μακρύ χέρι του συστήματος στα επιδόματα και τη ζωή μας

Τομές στον τρόπο που προχωράει η επίθεση και η περικοπή δικαιωμάτων σε ανέργους και εργαζόμενους. Οι άνθρωποι του λαού έρχονται για άλλη μια φορά αντιμέτωποι με την κυβερνητική πολιτική της ανέχειας και της φτώχειας, της εκμετάλλευσης και των εκβιασμών προκειμένου να σκύψουν κι άλλο το κεφάλι.

Με πρόσφατες δηλώσεις της υφυπουργού Δόμνας Μιχαηλίδου, το υπουργείο Εργασίας ανακοίνωσε την πρόθεση τα επιδόματα που παρέχει ο ΟΠΕΚΑ να χορηγούνται με προπληρωμένη κάρτα. Επιδόματα κομβικά όπως αυτό της ανεργίας, του τέκνου, της γέννας, της κοινωνικής αλληλεγγύης ανασφάλιστων υπερηλίκων και πολλά άλλα θα δίνονται με όριο ανάληψης και το εναπομείναν

πόσο θα χρησιμοποιείται μόνο για ηλεκτρονικές αγορές σε εγκεκριμένα αγαθά και υπηρεσίες, ενώ η προπληρωμένη κάρτα θα απαγορεύει τη συναλλαγή σε περίπτωση που ο δικαιούχος επιχειρεί να κάνει μία απαγορευμένη δαπάνη.

Τώρα που η επίθεση σε κάθε δικαίωμα θεριεύει, που με ωμότητα αμφισβητούν ακόμα και τη δυνατότητα να επιβιώσει ο κόσμος της δουλειάς τον ερχόμενο χειμώνα, που η κρατική καταστολή είναι εκεί για να κάνει τη φασιστικοποίηση της πολιτικής και δημόσιας ζωής καθημερινότητα στους συλλογικούς αγώνες λαού κι εργαζομένων, η κυβέρνηση φέρνει ακόμα ένα μέτρο πίεσης, περαιτέρω φτωχοποίησης και ελέγχου. Επιδόματα που, με την ακρίβεια στα ύψη, θα χορηγούνται για ένα-δύο σουπερμάρκετ ενώ ταυτό-

χρονα οι εργαζόμενοι κι οι άνεργοι θα ψάχνουν τρόπο να πληρώσουν νοίκια και λογαριασμούς, που είναι επίσης στα ύψη. Στην ουσία πρόκειται για περικοπή των ήδη πετσοκομμένων επιδομάτων.

Η επιδοματική πολιτική έχει πολύ συγκεκριμένο πρόσημο ακριβώς γιατί το σύστημα, εφαρμόζοντάς την, κρατάει την πρωτοβουλία του ύψους, του αν και ποιους θεωρεί «ικανούς» να παίρνουν επιδόματα, του τρόπου και των κριτηρίων που χορηγούνται ή καταργούνται. Ταυτόχρονα μετατρέπει το δικαίωμα σε παροχή. Λειτουργεί ως τρόπος εκτόνωσης της οργής και της αγανάκτησης του λαού, διατηρώντας τους μισθούς πενιχρούς και τους εργαζόμενους έρμαιοι στο κυνήγι της επιβίωσης. Τώρα η κυβέρνηση κάνει ακόμα ένα βήμα προς την καταπίεσή του,

επιδίδει να ορίσει και να ελέγξει τις ανάγκες, τις προτεραιότητες, τη δυνατότητα να ορίζει ο ίδιος τη ζωή του. Το σύστημα της εκμετάλλευσης αξιώνει το ρόλο του διαχειριστή της φτώχειας που το ίδιο δημιουργεί, μεταθέτοντας την ευθύνη στην «αντικειμενική» κατάσταση αλλά και στην «κακή οικονομική διαχείριση» από μεριάς κάθε νοικοκυριού.

Για τους εργαζόμενους και τους άνεργους, δεν πρέπει ο ασφυκτικός έλεγχος της ζωής, η καταδίκη στην φτώχεια και οι συμβουλές διαχείρισης της εξαθλίωσης ν' αποτελούν «κίνητρο» για την υποταγή, αλλά κίνητρο για το ξέσπασμα μαζικών αγώνων για τη διεκδίκηση πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς και καμίας περικοπής των επιδομάτων.

Χωρίς τέλος οι συνδικαλιστικές διώξεις

Στα δικαστήρια σέρνεται η Γεν. Γραμματέας του Συλλόγου Εργαζομένων ΕΛΓΟ ΔΗΜΗΤΡΑ

Για τις 23 Σεπτέμβρη έχει οριστεί η εκδίκαση της ποινικής δίωξης ενάντια στη Γεν. Γραμματέα του Συλλόγου Εργαζομένων ΕΛΓΟ ΔΗΜΗΤΡΑ, Μαργαρίτας Κουτσανέλλου, από τη διοίκηση του οργανισμού, ο οποίος αποτελεί ΝΠΙΔ εποπτευόμενο απ' τον υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων. Πρόκειται για μια ξεκάθαρη συνδικαλιστική δίωξη που συνεχίζεται απ' το 2018, με αιτία τις τότε κινητοποιήσεις των εργαζομένων και αφορμή την καταγγελία της για τις παρατυπίες στις οποίες προχώρησε η τότε διοίκηση στη διάρκεια των εκλογών για υπηρεσιακό συμβούλιο.

Σκοπός των κινητοποιήσεων και επίκεντρο της δράσης του σωματείου, στο οποίο ήταν και παραμένει γ.γ. η διωκόμενη συνδικαλιστριά, ήταν η υπογραφή συλλογικής σύμβασης ενάντια στους τεχνητούς διαχωρισμούς και τις διαφορετικές ταχύτητες ανάμεσα στους εργαζόμενους, οι οποίες είχαν προκύψει από σειρά συγχωνεύσεων με άλλους οργανισμούς του υπουργείου και τις οποίες αξιοποιούσε διασπαστικά η διοίκηση. Παράλληλα, το σωματείο είχε υπερασπιστεί και στηρίξει πλήθος εργαζομένων απέναντι σε διάφορων ειδών υπηρεσιακές πιέσεις. Αποτέλεσμα ήταν η -διορισμένη απ' την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ- διοίκηση να μην κρύβει την ενόχλησή της.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, η συμμετοχή στις εκλογές για υπηρεσιακό συμβούλιο αποτελούσε πολιτικό στοίχημα για τη διοίκηση. Ακόμα περισσότερο τότε, που το σωματείο καλούσε τους εργαζόμενους να απέχουν μαζικά απ' την κάλπη της εργοδοσίας. Μετά από κλήρωση, η Μ. Κουτσανέλλου ορίστηκε πρόεδρος της εφορευτικής επιτροπής και παρέμεινε με απόφαση του σωματείου και σκοπό τον έλεγχο της διαδικασίας. Όταν διαφώνησε με την αποδοχή 24 ψήφων που είχαν σταλεί με

απλό ταχυδρομείο (αντί συστημένης επιστολής που προβλέπεται για τις επιστολικές ψήφους), ο εκπρόσωπος της διοίκησης την «παρέκαμψε», ώστε να καταγραφεί έστω και επίπλαστα συμμετοχή σε μια διαδικασία όπου απείχε περισσότερο απ' το 80% του προσωπικού. Την επομένη, η συνδικαλιστριά κατήγγειλε στο υπουργείο τη διαδικασία καταθέτοντας αναφορά, μαζί με κάποιους από αυτούς τους σκιεμένους φακέλους ως τεκμήρια, ενώ οι αντίστοιχες ψήφοι είχαν τοποθετηθεί στην κάλπη και καταμετρηθεί. Κατέληξε έτσι να κατηγορείται πειθαρχικά και ποινικά για «υπεξαγωγή εγγράφων». Παρότι η διοίκηση αποπέμφθηκε λίγο αργότερα, η πειθαρχική δίωξη παραμένει σε αναμονή, ενώ η ποινική εκδικάζεται τώρα.

Πρόκειται ξεκάθαρα για περίπτωση εκδικητικής δίωξης για συνδικαλιστική δράση. Η συνέχισή της από τις διοικήσεις που ακολούθησαν, παρά την αλλαγή προσώπων και κυβερνήσεων, αναδεικνύει ότι τέτοιες περιπτώσεις καθόλου «προσωπικές» δεν είναι. Αντίθετα, στοχεύουν στην επιβολή ενός γενικού κλίματος τρομοκρατίας και υποταγής για το σύνολο των εργαζομένων, αλλά και των εκπροσώπων τους. Στοχεύουν στο χτύπημα της συλλογικής οργάνωσης, των σωματείων, του δικαιώματος όλων των εργαζομένων στη συνδικαλιστική δράση. Οι εξελίξεις δείχνουν ότι το ζήτημα των συνδικαλιστικών διώξεων παίρνει ολοένα μεγαλύτερες διαστάσεις. Για να σπάσουν την τρομοκρατία, για να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και τη δυνατότητά τους να αντιστέκονται και ν' αγωνίζονται, οι εργαζόμενοι πρέπει να σταθούν στο πλευρό κάθε διωκόμενου και συλλογικά ν' απαιτήσουν την παύση κάθε δίωξης για συνδικαλιστική δράση!

Άλλος ένας CEO

προτρέπει τους νέους να δουλεύουν 18 ώρες τη μέρα... για το «καλό τους»!

Απαράδεκτες, εξοργιστικές, αλλά και ειλικρινείς μπορούν να χαρακτηριστούν οι δηλώσεις του Ινδού CEO της εταιρίας Bombay Shaving Company, Shantanu Deshpande, ο οποίος, σε ανάρτησή του στο LinkedIn, προτρέπει τους νέους εργαζόμενους να δουλεύουν για 18 ώρες τη μέρα και να παραμερίσουν την προσωπική ζωή, την ξεκούραση, το χρόνο με την οικογένεια, καθώς «δεν έχουν τόση σημασία». Οι δηλώσεις αυτές έρχονται να δέσουν με την αντερνατική πολιτική που εφαρμόζεται παγκόσμια, με τους νέους ν' αποτελούν το πιο εκμεταλλεύσιμο δυναμικό σε όλους τους τομείς της εργασίας.

Μια ματιά να ρίξει κανείς και στον ελλαδικό χώρο, θα καταλάβει ότι η νεολαία είναι αντιμέτωπη μ' ένα δυσοίωμο μέλλον. Μέσω της μαύρης εργασίας, της πρακτικής άσκησης, των προγραμμάτων του ΟΑΕΔ, της ημι-πασχόλησης και των μισθών-πεινας, οι νέοι προετοιμάζονται να σκύβουν το κεφάλι και να χορεύουν όποτε τους βαράνε το ντέφι τα αφεντικά τους, για να μπορέσουν να παραμείνουν στη δουλειά. Οι εργοδότες ζητούν απ' τους νέους που αναζητούν πρώτη φορά εργασία δεκάδες προσόντα, από σεμινάρια έως μεταπτυχιακά, ενώ έχουν ως προαπαιτούμενο την προϋπηρεσία από 3 έτη και πάνω. Κάτι εντελώς οξύμωρο, καθώς είναι απορίας άξιο πώς μπορεί να έχει προϋπηρεσία ένας νέος αν όλοι οι εργοδότες ζητούν ήδη να έχει εμπειρία! Έτσι λοιπόν, οι νέοι καταφεύγουν ν' αναλάβουν εθελοντικές θέσεις ή να κάνουν πρακτική για ν' αποκτήσουν την εμπειρία και να μπορούν να τους ανοιχτούν οι πόρτες για την πρώτη τους «κανονική» δουλειά. Οι θέσεις αυτές είναι βούτυρο στο ψωμί του εργοδότη, ο οποίος πλέον δεν προσλαμβάνει εργαζόμενους αλλά κανονικούς σκλάβους χωρίς εργα-

σιακά δικαιώματα. Κι όλα αυτά γίνονται ώστε, στη συνέχεια, εάν είναι τυχεροί και θυσιάσουν αρκετά, να μπορούν να προσληφθούν σε μια δουλειά με τον κατώτατο μισθό, όπου επίσης θ' αναγκάζονται να δουλεύουν με απλήρωτες υπερωρίες και να κάνουν όλες τις χαμαλοδουλειές.

Δηλώσεις σαν κι αυτές του Ινδού CEO ντύνονται με τη λογική ότι για να γίνεις πετυχημένος πρέπει να παρατήσεις τον προσωπικό σου χρόνο και να ζεις για να δουλεύεις για τον εκμεταλλευτή σου. Αυτή η λογική, που πλασάρεται και σαν «φρέσκια» και «σύγχρονη» ενώ στην πραγματικότητα αντιστοιχεί σε πολλές δεκαετίες πίσω, είναι εντελώς αποπροσανατολιστική και επικίνδυνη. Αποτελεί πλευρά της γνωστής συστημικής αντίληψης, ότι για τη φτώχεια σου φταις εσύ ο ίδιος που «δεν τα κατάφερες καλά» στη ζωή σου, καθώς ήθελες να ζεις ανθρώπινα και να έχεις κατοχυρωμένα τα εργασιακά δικαιώματα που κατέκτησαν οι προηγούμενοι. Αυτή η δήλωση θέλει να βγάλει λάδι το σύστημα το οποίο φέρει όλη την ευθύνη, καθώς σου απομυζά κάθε μέρα το μεδούλι κι έπειτα σε πετά στο καλάθι των αχρήστων και στο περιθώριο αν δεν του κάνεις, αν δεν είσαι αρκετά «προσαρμοστικός» και «ευέλικτος» ή αν απλά θέλει να τοποθετήσει διαφορετικά τα κεφάλαιά του. Συνεχίζουν και προσπαθούν να πείσουν ότι το πρόβλημα της ανεργίας στους νέους οφείλεται στην έλλειψη γνώσεων και κατάρτισης, ενώ πλέον πολλοί διαθέτουν και μεταπτυχιακά, αλλά και πάλι είτε είναι άνεργοι είτε δουλεύουν με τον κατώτατο μισθό.

Το σύστημα φοβάται τη νεολαία, οπότε τη χτυπά με σκοπό να σωπάσει. Η νεολαία όμως είναι χείμαρρος και δεν θα αργήσει να βγει και πάλι μπροστά για τις νέες νίκες της γενιάς της.

Μαλαματίνα

Ο αγώνας σε κρίσιμη καμπή, οι εργάτες επιμένουν και εμπνέουν!

Σε κρίσιμη καμπή μπήκε ο αγώνας στη «Μαλαματίνα», μετά το άγριο χτύπημα της αστυνομίας την Τετάρτη 30/8 και το βίαιο σπάσιμο της απεργιακής περιφρούρησης. Η εργοδοσία, με τις πλάτες του κρατικού μηχανισμού, πέρασε τους απεργοσπάστες από την πύλη και «έβαλε μπρος» τις μηχανές, προσπαθώντας να δώσει την εντύπωση μιας εταιρίας που πλέον λειτουργεί «κανονικά». Η αλήθεια όμως φαίνεται καθημερινά σε όποιον πηγαίνει το πρωί στο εργοστάσιο. Η πλειοψηφία των εργατών βρίσκεται όπως πάντα στο κιάκι της απεργιακής φρουράς και συνεχίζει τον αγώνα. Η μειοψηφία των απεργοσπαστών, αυτών που έχουν προσληφθεί στις θέσεις των απολυμένων, οι υπάλληλοι και τα διοικητικά στελέχη περνούν μέσα με την κάλυψη της κλούβας των ΜΑΤ. Αυτή είναι η «κανονική λειτουργία»... Και όπως είναι φυσικό, η εταιρία έχει αποκαταστήσει μόνο ένα μέρος της παραγωγικής δυνατότητάς της. Αυτή είναι η «προστασία της εργασίας» που ήρθε να επιβάλλει με χημικά και ξύλο ο νόμος-έκτρωμα του Χατζηδάκη!

Η εργοδοσία προσπάθησε τις τελευταίες μέρες να αξιοποιήσει τη μεταβολή του συσχετισμού υπέρ της. Έδωσε την εικόνα της «κανονικότητας» προς τα έξω, για να περιορίσει τις ζημιές της. Πολλαπλασίασε τους εκβιασμούς απέναντι στο Σωματείο και τους απεργούς. Μεγάλωσε τον πόλεμο της προπαγάνδας σε πλήρη συνεργασία με τον υφυπουργό, που στη Βουλή εμφανίστηκε να παίζει τον ρόλο του δικηγόρου της εταιρίας, αποφασίζοντας ότι «δεν έχει κάνει τίποτα παράνομο σε σχέση με τη συμφωνία εξυγίανσης». Ετοιμάζει, όπως ακούγεται, εργοδοτικό σωματείο, «μαγειρεύοντας τα νούμερα», ώστε, με βάση τον νόμο Χατζηδάκη, να ανακηρυχθεί σε «αντιπροσωπευτικό». Αφαιρεί δηλαδή από το λογαριασμό τους απολυμένους εργάτες και βάζει μέσα τα στελέχη ως «εργαζόμενους», για να φτιάξει την εικόνα της «μειοψηφίας» και να αφαιρέσει, και πάλι με βάση τον νόμο Χατζηδάκη, το δικαίωμα υπογραφής ΣΣΕ από το πραγματικό Σωματείο, όπου συνεχίζει να συσπειρώνεται η πλειοψηφία των εργατών του παραγωγικού τμήματος και

του τμήματος διανομής.

Η εργατιά παλεύει! Το εργατικό-λαϊκό κίνημα έχει ευθύνες να αναλάβει!

Κι όμως, παρόλο που έχουν να τα βάλουν με «θεούς και δαίμονες», παρόλο που έχει πέσει πάνω τους όλο το σύστημα με τους μηχανισμούς του, οι εργάτες δεν λυγίζουν. Με νέα απόφαση της γενικής τους συνέλευσης αποφάσισαν τη συνέχιση της απεργίας μέχρι τις 30 Σεπτέμβρη. Μια απόφαση γενναία, που διδάσκει ταξικό φρόνημα, έχοντας στην πλάτη πάνω από ένα μήνα απεργίας (χωρίς μισθό) και αντιμετωπίζοντας καθημερινούς εκβιασμούς. Οι εργάτες στη «Μαλαματίνα» απάντησαν: «θα επιστρέψουμε στη δουλειά ή όλοι, ή κανείς μας, να πάρετε πίσω τους συνδέλφους μας». Ένα μάθημα που δείχνει ότι στις σημερινές συνθήκες, οι εργάτες έχουν μεγάλες δυνάμεις. Και ότι μπορούν να διεξάγονται αγώνες με χαρακτηριστικά αντοχής, πειθαρχίας, ενότητας και αποφασιστικότητας. Ένα μεγάλο μάθημα σε όλους αυτούς που κλαψουρίζουν ότι «ο λαός μας δεν μπορεί», σπέρνοντας το δηλητήριο της ηττοπάθειας στα νέα παιδιά. Οι εργάτες της «Μαλαματίνας» συνεχίζουν γιατί έχουν καταλάβει το βασικό ζήτημα: ότι από τη μία πλευρά είναι η εργοδοσία και από την άλλη πλευρά η εργατιά. Και είναι υπόθεση πάλης και αγώνα αν θα έχουν δικαιώματα. Όχι προσωπικού δρόμου του καθένα. Γιατί ο προσωπικός δρόμος οδηγεί στις απολύσεις, στις μειώσεις μισθών, στα 11ωρα, στη δουλειά το Σάββατο, στη διάλυση του Σωματείου και κάθε κατάκτησης που αυτό έχει κατοχυρώσει.

Αυτό δεν σημαίνει ότι το Σωματείο αυτό είναι απαλλαγμένο από τα πολιτικά προβλήματα που χαρακτηρίζουν τη σημερινή φάση του εργατικού κινήματος. Προβλήματα υπάρχουν πολλά και σοβαρά, όπως και σε κάθε αγώνα που διεξάγεται στο έδαφος του σημερινού συσχετισμού. Το κύριο πρόβλημα δεν βρίσκεται στη συγκρότηση της συγκεκριμένης εστίας πάλης. Αλλά στον γύρω συσχετισμό και τη στάση των πολιτικών δυνάμεων, στη συνολική αδυναμία του εργατικού κινήματος να υποστηρίξει τα «προκεχωρημένα φυλάκια» του απέναντι στον εχθρό.

Έχουμε ένα Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης που στην πραγματικότητα είναι ένα ζόμπι, κηρύσσει 24ωρη απεργία και η πλειοψηφία της Διοίκησής του δεν μπορεί να κατεβάσει μια 10αδα ανθρώπων. Όταν πήγαν οι απεργοί στη συγκέντρωση του ΕΚΘ στη ΔΕΘ, τους αρνήθηκαν το λόγο με την φοβερή δικαιολογία ότι «είναι συγκέντρωση και της ΓΣΕΕ!». Η ηγεσία του ΕΚΘ λειτουργεί ως πράκτορες του εχθρού στο εργατικό κίνημα.

Αλλά και τα λεγόμενα «ταξικά σωματεία» του ΠΑΜΕ έχουν όλο και μικρότερη συμμετοχή μετά το χτύπημα (ενώ πριν υπήρχε από μεριάς τους συχνή παρουσία), δείχνοντας ότι το ΚΚΕ συμμετέχει στους αγώνες, όμως δυσκολεύεται όταν παίρνουν χαρακτηριστικά ανοιχτής αναμέτρησης. Στην 24ωρη απεργία, μια μέρα μετά το χτύπημα, που υπήρχε συμμετοχή εκατοντάδων ανθρώπων, σαφώς κάθικε η ευκαιρία να τεθεί με μαζικούς όρους το ζήτημα της απεργιακής περιφρούρησης, κάτι που απογοήτευσε τους εργάτες. Όμως και η υπόλοιπη αριστερά της πόλης, με κλιαρό τρόπο στηρίζει την απεργία. Ακόμα και αυτοί που... μας ζάλισαν τα αυτιά για τη «συμμετοχή στο ΠΑΜΕ», έχουν μικρή ως καθόλου παρουσία.

Η δική μας παρέμβαση επικεντρώνεται σε δύο βασικούς άξονες: Πρώτον, στο να τεθεί ξανά το ζήτημα της απεργιακής περιφρούρησης, γιατί οι εργάτες έχουν δικαίωμα όταν απεργούν να διακόπτουν την παραγωγική λειτουργία (αυτό άλλωστε είναι το νόημα της απεργίας). Και να τεθεί με κήρυξη απεργια-

κών κινητοποιήσεων όλων των σωματείων της πόλης, κάτι που ΕΚΘ (αλλά και το ΠΑΜΕ σε αυτή τη φάση) δεν φαίνεται διατεθειμένοι να κάνουν. Κάτι το οποίο μπορεί να αλλάξει μέσα από την πίεση «από τα κάτω».

Δεύτερον, το άνοιγμα της συμπάραστασης στην πόλη και η στήριξη του απεργιακού ταμείου. Σημαντική ήταν σε αυτήν την κατεύθυνση η πορεία που έγινε την Τρίτη 6/9 με τη συμμετοχή 1.000 διαδηλωτών (η «πιο μαζική πορεία σωματείου στην πόλη τα τελευταία χρόνια», σύμφωνα με τον πρόεδρο του Σωματείου) και έδωσε κουράγιο στους απεργούς (όπως και η ΔΕΘ, όπου έλαβαν μαζική στήριξη από όλες τις συγκεντρώσεις). Η Ταξική Πορεία είχε σημαντική συμβολή στην επιτυχία της πορείας, που έγινε παρά τον αρχικό διαφορετικό σχεδιασμό μιας σειράς άλλων δυνάμεων. Η αφίσα των «Φορέων-Συλλογικοτήτων-Οργανώσεων», που κολλήθηκε για τη γνωστοποίηση της πορείας, έπαιξε επίσης κρίσιμο ρόλο.

Στο απεργιακό μπλόκο καθημερινά, πέρα από τη σύγκρουση των εργατών με την εργοδοσία, γίνεται και η εσωτερική διαπάλη των απόψεων, της ταξικής-αγωνιστικής άποψης ενάντια στον κοινοβουλευτισμό, τις εκλογικές αυταπάτες και τις «λύσεις διαφυγής από το μέτωπο». Και είναι αρκετές οι φορές που οι ταξικές-αγωνιστικές απόψεις βγαίνουν κερδισμένες στα πεγαδάκια, δίνοντας πολιτικό καύσιμο σε αυτόν τον σημαντικό για την πόλη μας αγώνα.

Απεργία των εργαζόμενων στους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς

Σε απεργιακή κινητοποίηση βρέθηκαν την Τρίτη 6/9 οι εργαζόμενοι στους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς. Αφορμή στάθηκε η κατάθεση προς διαβούλευση αντεργατικού νομοσχεδίου που αναβαθμίζει τη συρρίκνωση εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων (δημοσιογράφων, τεχνικών, διοικητικών) στους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς. Με δεδομένο ότι για την αδειοδότηση ενός τηλεοπτικού σταθμού απαιτείται νομικά ο σταθμός να απασχολεί τουλάχιστον 400 εργαζόμενους, τα Δ.Σ. των σωματείων ΕΣΗΕΑ, ΕΣΠΗΤ, ΕΣΗΕΜΘ, ΕΣΗΕΘΣΤΕ, ΕΣΗΕΠΗΝ, ΕΠΗΕΑ, ΕΠΗΕΘ και ΕΤΙΤΑ προκήρυξαν «προειδοποιητική 24ωρη απεργία» με προμετωπίδα το άρθρο 29

του νομοσχεδίου, με το οποίο η κυβέρνηση προσβλέπει -όπως αναφέρει η ανακοίνωση της ΕΤΙΤΑ- να «αυξήσει το ποσοστό των εργαζομένων που προσμετρώνται σε συνδεδεμένες ή και συνεργαζόμενες εταιρείες στους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς εθνικής εμβέλειας από 15% που είχε νομοθετήσει η ίδια πριν από περίπου 1,5 χρόνο, σε 40%».

Η κυβέρνηση, με το νομοσχέδιο Οικονομίου που καταθέτει αυτή τη στιγμή σε συνέχεια των προηγούμενων (ν. Παππά επί ΣΥΡΙΖΑ και ν. Λιβάνιου του '21), προσπαθεί να χτυπήσει περαιτέρω τις εργασιακές συνθήκες και τα δικαιώματα του κλάδου. Αποτέλεσμα όλων αυτών των νόμων ήταν η συντριπτική μείωση προσωπικού που εργάζεται στον κλάδο με σταθε-

ρές σχέσεις εργασίας, διαμορφώνοντας εργαζόμενους-πολυεργαλεία, που, ενώ εργάζονται σε εταιρίες εκτός τηλεοπτικού σταθμού, προσμετρώνται για την κάλυψη της υποχρέωσής του για το ελάχιστο προσωπικό. Το εν λόγω άρθρο ενισχύει το καθεστώς της εργολαβίας αναθέτοντας σε εταιρίες παραγωγής το μεγαλύτερο ποσοστό εργαζομένων, με αποτέλεσμα την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων (με τους τεχνικούς να πλήττονται περισσότερο), τη δημιουργία εργαζόμενων πολλών ταχυτήτων και μορφών απασχόλησης, ενώ χτυπάει ευθέως δικαιώματα σε μισθό και ωράριο. Οι εταιρίες τηλεοπτικών παραγωγών, άλλωστε, είναι γνωστές για το καθεστώς της εντατικοποίησης, των κυλιόμενων ωραρίων και των υπερωριών

πέρα από κάθε όριο. Το νέο νομοσχέδιο έρχεται να παγώσει και να διευρύνει αυτές τις τακτικές, συντασσόμενο με το αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη (4808/21) που καταργεί το οχτάωρο.

Η απεργία κρίθηκε «παράνομη», όπως και όλες οι απεργίες του προηγούμενου διαστήματος, με χρήση της άλλης πτυχής του ν.4808/21, του χτυπήματος στα συνδικαλιστικά δικαιώματα και την απεργία. Οι εργαζόμενοι του κλάδου απαιτείται να συνεχίσουν και να ενισχύσουν τον αγώνα τους ενάντια στο νομοσχέδιο Οικονομίου με γενικές συνελεύσεις στα σωματεία τους, ώστε αυτός να μαζικοποιηθεί και να σπάσει την τρομοκρατία και να ανατρέψει τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης και της εργοδοσίας.

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ιδεολογίας και πολιτικής

Lizzie's in the box

Η Λίζι βρίσκεται στο κουτί. Στο φέρετρο, δηλαδή. Αυτό τραγουδούσαν οι οπαδοί της ιρλανδικής ομάδας Shamrock Rovers στο στάδιο Tallaght στο Δουβλίνο. Στο Ντέρι της ίδιας χώρας, στην πόλη της Ματωμένης Κυριακής, πολίτες κόρναραν στους δρόμους γιορτάζοντας τον θάνατο της βασίλισσας, αυτής που έβλεπαν ως εκφραστή της καταπίεσής τους από την Αγγλία. Στο Εδιμβούργο της Σκωτίας έγιναν διαμαρτυρίες για την κατάργηση της μοναρχίας. Στην Κύπρο, φίλαθλοι της Ομόνοιας αρνήθηκαν να τηρήσουν την ενός λεπτού σιγή στη μνήμη της Ελισάβετ, φωνάζοντας, σφυρίζοντας και κοροϊδεύοντας. Παρόμοιες φωνές, κόντρα στον θρήνο των ημερών, ακούστηκαν από διάφορες πλευρές του πλανήτη, όπου η αγγλική αποικιοκρατία, της οποίας βασικό στοιχείο ήταν και η εκλιπούσα, έχει αφήσει τα σημάδια της.

Προφανώς, εντελώς αντίθετη στάση κράτησαν το πολιτικό προσωπικό και οι ηγέτες των κρατών, ακόμα και εκείνων που ανήκουν στη Βρετανική Κοινοπολιτεία, τη μετεξέλιξη του καθεστώτος της αποικιοκρατίας, δηλαδή. Ύμνοι, θρήνοι και δάκρυα χύθηκαν για τη μακροβιότερη μονάρχη. Ο δυτικός κόσμος, αυτός που τάχα υπερασπίζεται τη Δημοκρατία, αυτός που είναι με την αξιοκρατία και την ισότητα, εξύμνησε την ενσάρκωση της αντίληψης ότι ο λαός οφείλει υποταγή στον βασιλιά «του», απλά και μόνο λόγω των συνθηκών της γέννησής του. Ούτε δείγμα απολυταρχίας δεν βλέπουν μάλλον οι εκπρόσωποι των αστικών τάξεων στη βασιλεία, σε έναν θεσμό δηλαδή που επιβιώνει σε όλα τα μέχρι τώρα εκμεταλλευτικά συστήματα, με βασικότερο τη φεουδαρχία. Και γιατί, άλλωστε να ζοριστούν; Αφού η ίδια η μοναρχία, παρόλο τον «θεσμικό» της ρόλο, συμβάλλει ενεργά στη συντήρηση της αντίδρασης, στη διαιώνιση της κυριαρχίας του κεφαλαίου πάνω στην εργατική τάξη και τους λαούς.

Φτιασιδώνεται, βέβαια, ο αντιδραστικός χαρακτήρας της βασιλείας με τη δικαιολογία ότι η Ελισάβετ τηρούσε μια πολιτική «ουδετερότητας», ότι δεν εξέφραζε την πολιτική της άποψη και ότι άφηνε τις πολιτικές αποφάσεις στο Κοινοβούλιο. Βολικά παραβλέπουν ότι επί της βασιλείας της χύθηκε αρκετό αίμα μιας σειράς λαών, που τόλμησαν να αντιδράσουν στον αγγλικό ιμπεριαλισμό ή που η Αγγλία είχε εκεί τα δικά της συμφέροντα. Ενδεικτικά αναφέρουμε: Ιρλανδία, Σουέζ, Μαλαισία, Βρετανική Γουιάνα, Ομάν, Καμερούν, Κουβέιτ, Βόρνεο, Φώκλαντ, Υεμένη, συμμετοχή στον πόλεμο του Κόλπου, της Γιουγκοσλαβίας, του Αφγανιστάν και της Λιβύης. Οι σφαγές στην Κένυα και η αιματηρή καταστολή της εξέγερσης στην Κύπρο ακόμα ανατριχιάζουν.

Όλα, φυσικά, συγχωρούνται. Γιατί η βασίλισσα ήταν φιλόανθρωπος. Με το αζημίωτο και το... αφορολόγητο, προφανώς. Ο αμύθητος πλούτος της αγγλικής βασιλικής οικογένειας θαυμάζεται και γιορτάζεται, παραβλέποντας τα μέσα και τους τρόπους συσσώρευσής του. Είναι «δικαίωμα», άλλωστε, των ευγενών να ζουν πλουσιοπάροχα, την ώρα που ο λαός τους πεθαίνει από την πείνα ή ετοιμάζεται για έναν δύσκολο χειμώνα.

Στη χώρα μας, η ξενοδοχεία έχει φτάσει σε τέτοια επίπεδα που από τα πρωινάδικα, τα μεσημεριανά, μέχρι και τις βραδινές ειδήσεις, όλη η δημοσιογραφία ασχολείται με τα διαδικαστικά της κηδείας, με τα ρούχα των πριγκίπων και με τα δάκρυα του Καρόλου. Ήταν, όπως μάθαμε, και φιλέλληνη, η Ελισάβετ. Τώρα από πού προέκυψε αυτό, κανείς δεν ξέρει, μιας και ποτέ δεν είχε επισκεφτεί την Ελλάδα. Ευτυχώς, δηλαδή...

Το βασικό ζήτημα πάντως, παραμένει το εξής: Ο καπιταλισμός, όποιο πολίτευμα κι αν φοράει, με βασιλιά ή χωρίς, δεν παύει να είναι η κυριαρχία της αστικής τάξης πάνω στην εργατική, η ενσάρκωση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Και κάθε φορά, διατηρεί εκείνους τους θεσμούς, εκείνα τα μέσα, που του δίνουν καλύτερους όρους να επιβάλλει την εξουσία του. Το πόσο «απολυταρχικός» ή «δημοκρατικός» είναι σε κάθε κράτος έχει να κάνει με τις επιλογές των αστικών τάξεων, αλλά και με την πάλη του λαού για δημοκρατικά δικαιώματα, για να αποτινάξει από πάνω του «πορφύρες και νόμους».

Μ.Σ.

Αθήνα 14/9/2022, μαζική διαδήλωση ενάντια στις ΟΠΠΙ

Με πανεπιστημιακή αστυνομία και ΜΑΤ ξεκινάει η νέα ακαδημαϊκή χρονιά

Η ψήφιση του νόμου 4777 (Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη) και η εφαρμογή του ήρθαν να αναβαθμίσουν την επίθεση στα δικαιώματα των φοιτητών. Μετά από την εφαρμογή των περισσότερων από τις διατάξεις του, έκαναν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους στο ΕΚΠΑ και το ΕΜΠ οι Ομάδες Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων, συνοδεία ΜΑΤ και ΟΠΚΕ στις 5/9. Μετά από αλλεπάλληλες αναβολές, η κυβέρνηση της ΝΔ και το σύστημα συνολικότερα, όπως όλα δείχνουν, θα προσπαθήσουν να προχωρήσουν την εγκατάσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας σε όλα τα ιδρύματα. Όλα αυτά, αφού έχουν προηγηθεί οι απανωτές επιδρομές δυνάμεων των ΜΑΤ και η εγκατάσταση τουρνικέ στο ΑΠΘ.

Στις 5/9 κυκλοφόρησαν τα πρώτα δημοσιεύματα στα συστημικά μέσα, τα οποία έκαναν λόγο για την εγκατάσταση της ΟΠΠΙ την ίδια μέρα. Λίγες ώρες αργότερα, εμφανίστηκε στις πύλες του ΕΚΠΑ η πρώτη ομάδα της ΟΠΠΙ, προστατευόμενη από ισχυρές δυνάμεις ΜΑΤ, ΟΠΚΕ και ΔΡΑΣΗ. Οι φοιτητές, με τα απαραίτητα αντανακλαστικά και με καλή μαζικότητα, πραγματοποίησαν την πρώτη συγκέντρωση στις πύλες, καταγγέλοντας την παρουσία των δυνάμεων καταστολής και απαιτώντας την αποχώρησή τους. Η παρουσία της ΟΠΠΙ στις πύλες του ΕΚΠΑ συνεχίστηκε και τις επόμενες μέρες, με φοιτητές να αντιδρούν καθημερινά, πραγματοποιώντας αντίστοιχες συγκεντρώσεις.

Στις 8/9 πραγματοποιήθηκε μία μαζικότατη και μαχητική διαδήλωση, με χιλιάδες φοιτητές στο κέντρο της Αθήνας, η οποία κατευθύνθηκε και ολοκληρώθηκε στις πύλες του ΕΚΠΑ. Την επόμενη

μέρα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και πορεία και στη Θεσσαλονίκη, όπου φοιτητές εντός του ΑΠΘ διαδήλωσαν ενάντια στη συνεχή παρουσία των ΜΑΤ στους χώρους του πανεπιστημίου και στην εγκατάσταση των ΟΠΠΙ στο ΕΚΠΑ και το ΕΜΠ.

Τις μέρες που ακολούθησαν, η παρουσία της πανεπιστημιακής αστυνομίας με τη συνοδεία και των υπόλοιπων αστυνομικών δυνάμεων ήταν συνεχής στις πύλες.

Στις 14/9 πραγματοποιήθηκε μία ακόμα φοιτητική διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας, η οποία ήρθε από νωρίς αντιμέτωπη με τις δυνάμεις καταστολής, που από την αρχή προσπάθησαν να τη διαλύσουν. Παρά την καταστολή, τα δακρυγόνα και τα χημικά, η διαδήλωση έφτασε μέχρι το Σύνταγμα. Μετά την ολοκλήρωση της διαδήλωσης στην Αθήνα, εκάνε την πρώτη της εμφάνιση η ΟΠΠΙ και στο ΑΠΘ. Οι φοιτητές αντέδρασαν και πραγματοποίησαν διαδήλωση το βράδυ της ίδιας μέρας.

Η απάντηση που έχουν δώσει μέχρι τώρα οι φοιτητές αναδεικνύει ότι η σπουδάζουσα νεολαία έχει διάθεση να παλέψει, ότι δε θέλει την αστυνομία μέσα στις σχολές της. Είναι θετικό και ελπιδοφόρο το ότι εν μέσω εξεταστικής περιόδου και με πολλούς φοιτητές να μην έχουν γυρίσει ακόμα στις πόλεις τους, βγαίνουν και οι συγκεντρώσεις στις πύλες, αλλά και οι μαζικές διαδηλώσεις. Αναδεικνύει, όμως, και πολλές προβληματικές.

Αναδεικνύονται πρώτα και κύρια οι αδυναμίες της ρεφορμιστικής αριστεράς όλο το προηγούμενο διάστημα. Η γραμμή της ΚΝΕ «ο νόμος δε θα εφαρμοστεί», αλλά και η γραμμή των ΕΑΑΚ

Ηνωμένο Βασίλειο

Πόσο ακόμα μπορεί να στηρίζεται σε ένα «ένδοξο παρελθόν»;

«ο νόμος θα μείνει στα χαρτιά» έχουν πλέον και με τη Βούλα διαψευστεί. Ήταν οι γραμμές που κυριάρχησαν εντός του φοιτητικού κινήματος και που οδήγησαν εν τέλει στο κλείσιμο των διαδηλώσεων αμέσως μετά την ψήφιση του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη. Ήταν αυτές που οδήγησαν τους φοιτητές και το φοιτητικό κίνημα σε αυτή τη στάση αναμονής (μέχρι την είσοδο της πανεπιστημιακής αστυνομίας), στο μη κάλεσμα γενικών συνελεύσεων όλη την προηγούμενη χρονιά.

Η νίκη της ΚΝΕ στις φοιτητικές εκλογές βάζει άλλο ένα ζήτημα. Είναι γεγονός ότι ειδικά σε φοιτητικούς συλλόγους όπου έχει αυτοδυναμία, δεν έχει κάνει την παραμικρή προσπάθεια έστω και να καλέσει σε γενικές συνελεύσεις, πόσο μάλλον να εμπλέξει τον φοιτητόκοσμο σε μια διαδικασία απάντησης στην είσοδο της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και ο λεγόμενος συντονισμός των φοιτητικών συλλόγων, μέσω του οποίου κινήθηκε, ο οποίος δημιουργήθηκε για να υποκαταστήσει τους φοιτητικούς συλλόγους και ήδη έχει οδηγήσει σε μια διασπαστική κίνηση, μιας και δεν καλούσε στην κεντρική διαδήλωση στις 14/9, αλλά σε αντιπαραθετική συγκέντρωση στο υπουργείο Οικονομικών στις 15/9.

Τα ΕΑΑΚ, από την άλλη, τόσο στην παρούσα φάση όσο και σε όλη την προηγούμενη, είχαν και έχουν επιδοθεί στο κυνήγι του μεγαλοκαθηγητικού κατεστημένου, για να συμμαχήσει τάχα με το φοιτητικό κίνημα. Προσπαθούν να τάξουν με το μέρος του φοιτητικού κινήματος έναν ορκισμένο εχθρό του, ακριβώς επειδή δεν πιστεύουν στη δύναμη των φοιτητών να τα βάλουν με την ΟΠΠΙ και συνολικά τον ν.4777.

Οι φοιτητές μπορούν και πρέπει να δώσουν τις απαντήσεις τους. Συλλογικά και οργανωμένα. Με μαζικές γενικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις. Το σύστημα φοβάται τον λαό και τη νεολαία. Προσπαθεί να προλάβει τις αντιστάσεις και τους αγώνες τους. Για αυτό φέρνει την πανεπιστημιακή αστυνομία. Για να κρατήσει τους φοιτητές στη γωνία με το κεφάλι σκυμμένο. Και δεν είναι μόνο η «κακή» ΝΔ, όπως αρέσει σε κάποιους να λένε. Είναι και ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ και όλοι οι υποψήφιοι διαχειριστές του. Είναι αυτοί που στη δήθεν αντίθεσή τους με την πανεπιστημιακή αστυνομία προτάσσουν τους φύλακες και τα security, που θα είναι υπό την επίβλεψη των πρυτάνεων. Όλοι αυτοί οι καλοθελητές θέλουν να καταστείλουν το φοιτητικό κίνημα. Γιατί τους ενοχλεί. Γιατί μπορεί να βάλει φραγμό στις πολιτικές τους. Κόντρα στο κλίμα εκλογολογίας, που θα κυριαρχήσει όλο το επόμενο διάστημα, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα και από κανέναν συστημικό καλοθελητή.

Οι φοιτητές μόνο στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις μπορούν να παλέψουν για την ανατροπή του νόμου 4777. Με μόνους συμμάχους τους μαθητές, τους εκπαιδευτικούς και τον λαό, στην οικοδόμηση ενός πανεκπαιδευτικού μετώπου, που θα παλεύει ενάντια στην πολιτική που τους πετάει έξω από το πανεπιστήμιο.

Πρωτόγνωρες είναι οι συνθήκες που επικρατούν αυτές τις μέρες στη Βρετανία, καθώς η συγκυρία το 'φερε να συμπέσουν δύο γεγονότα: το ένα με πολλούς συμβολισμούς και με αναφορά (κατά βάση) στο «ένδοξο παρελθόν» και το άλλο με αναφορά τόσο στο πιεστικό παρόν όσο και στο άδηλο μέλλον. Για πρώτη φορά η χώρα αλλάζει βασιλιά και πρωθυπουργό μέσα στην ίδια εβδομάδα.

Ύστερα από μήνες εσωτερικών διαδικασιών στους Τόρις, η Βρετανία έχει νέο πρωθυπουργό. Τη νεοθασερική Λιζ Τρας που, όπως προηγουόταν από τις δημοσκοπήσεις, επικράτησε εύκολα του εσωκομματικού αντιπάλου της, Ρίσι Σούνακ, και ανέλαβε και επίσημα το τιμόνι της Βρετανίας. Είναι η τέταρτη πρωθυπουργός των Τόρις τα τελευταία έξι χρόνια και τρίτη γυναίκα πρωθυπουργός μετά τις Θάτσερ και Μέι.

Το προσωινύμιο «ανεμοδούρα» δεν το απέκτησε τυχαία. Ξεκίνησε αρχικά ως αντιθασερική στο κόμμα των Φιλελεύθερων Δημοκρατών, συνέχισε ως θασερικότερη της Θάτσερ στους Τόρις, ήταν κατά του Βrexit, αλλά κατόπιν φανατικά υπέρ, και... έπεται συνέχεια. Ωστόσο, πολλοί εκτιμούν ότι δεν αποτελεί κάτι περισσότερο από μια μεταβατική λύση μέχρι τις επόμενες εκλογές.

Σχεδόν ταυτόχρονα (δύο μέρες μετά), απεβίωσε η μακροβιότερη μονάρχη (70 χρόνια και επτά μήνες), Ελισάβετ Β', αφού πρόλαβε να χρίσει ακόμα μία κυβέρνηση. Μάλιστα, οι τελευταίες επίσημες φωτογραφίες της είναι αυτές της συνάντησης που είχε με τη διάδοχο του Τζόνσον στο κάστρο Μπαλμόραλ της Σκωτίας. Ήταν ο 15ος διορισμός πρωθυπουργού από τη βασίλισσα Ελισάβετ Β'. Ο πρώτος ήταν του Ουίνστον Τσόρτσιλ και ο τελευταίος ήταν της Λιζ Τρας, την προπερασμένη Τρίτη.

Τα γεγονότα, από μια γενική άποψη, υπογραμμίζουν από τη μια το κλείσιμο ενός κύκλου (μέσα από μια μακρά ιστορική περίοδο μετάβασης) του βρετανικού ιμπεριαλισμού που τις σταθερές του τις αναζητούσε στο ένδοξο παρελθόν του και από την άλλη το άνοιγμα ενός νέου κύκλου με τις νέες σταθερές σε αναζήτηση. Η Κοινοπολιτεία ως συνέχεια της αυτοκρατορίας και «όχημα» για τη διατήρηση της διεθνούς επιρροής της Βρετανίας έχει πάψει να λειτουργεί προ πολλού. Από τα 70 υπερπόντια εδάφη, σήμερα αριθμεί μόνο 14 - κυρίως διάσπαρτα, αιολικά νησιά, από τα οποία το μεγαλύτερο, γεωγραφικά, είναι τα περιβόητα Φόκλαντ.

Τα 70 χρόνια που βασίλευσε η Ελισάβετ Β' χαρακτηρίζονται και από ένα άλλο «Βασίλειμα». Αυτό της βρετανικής αυτοκρατορίας που στις δόξες της ο «ήλιος δεν βασίλευε ποτέ». Η εκλιπούσα προσωποποίησε όλη τη μεταπολεμική (και μετα-αυτοκρατορική) διαδρομή της χώρας της, που ακόμα προσπαθεί να συμβιβαστεί με μια αναγκαστική αλλαγή θέσης στο κόσμο. Μια διαδρομή που

χαρακτηρίζεται από την υποχώρηση της βρετανικής ισχύος στο παγκόσμιο status και με τη θέση της στην Ευρώπη να αποτελεί συνεχή πηγή έντασης. Σε αυτή τη συρρίκνωση πρέπει να προσθέσουμε τις αυτονομιστικές τάσεις σε Σκωτία, Βόρεια Ιρλανδία και Ουαλία, όπου η εμπύρετη πολιτική του Βrexit έχει αυξήσει την προοπτική -αν και ακόμα απομακρυσμένη- απόσχισης!

Οι δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι που προηγήθηκαν της στέψης της Ελισάβετ Β' προσδιόρισαν και την πραγματική μεταπολεμική πορεία της Βρετανίας, που συνέχισε σταθερά καθοδική σε όλα τα επίπεδα. Βέβαια, στο διάστημα αυτό υπήρξαν υπερπόντιοι τυχοδιωκτισμοί και μάχες οπισθοφυλακής που έδωσε η Βρετανία, συχνά με βίαιο και ωμό τρόπο, αλλά δεν απέτρεψαν την ιστορική αυτή εξέλιξη. Η πρόσδεση στο άρμα των ΗΠΑ τα τελευταία 70 χρόνια ήταν ανάγκη και όχι επιλογή. Ωστόσο το ζήτημα δεν είναι αν η αφοσίωση σε ρόλο «δεύτερου βιολιού» των αμερικανών «ξαδέλφων» ίσως δεν πιάσει τα όριά της, αλλά η αδυναμία προσδιορισμού ενός άλλου ρόλου στα παγκόσμια πράγματα.

Αφού ολοκληρωθεί η δεκαήμερη περίοδος πένθους, η νέα πρωθυπουργός και ο νέος βασιλιάς Κάρολος Γ' θα βρεθούν μπροστά σε δύσκολους γρίφους, όχι αναγκαστικά ταυτόσημους. Η δημόσια συζήτηση για το μέλλον της μοναρχίας και του ρόλου της στην όποια μελλοντική βρετανική οντότητα έχει ήδη ξεκινήσει. Και δεν περιορίζεται στο οικονομικό... όπου οι κρατικές επιχορηγήσεις της ζάπλουτης (και φοροδιαφεύγουσας σύμφωνα με τα Paradise Papers) βασιλικής οικογένειας με τα λεφτά των φορολογούμενων φαντά-

ζουν εξωφρενικές, σε συνδυασμό με την εξώθηση όλο και περισσότερων Βρετανών στη βίαιη φτωχοποίηση. Είναι λοιπόν αναμενόμενη, έστω και ετεροχρονισμένα, η συνειδητοποίηση από μεγάλη μερίδα Βρετανών ότι αυτός ο τεράστιος μηχανισμός της βασιλικής οικογένειας θα έπρεπε να προσαρμοστεί, στην καλύτερη περίπτωση, σε μια Βρετανία που δεν είναι πια μια αυτοκρατορία!

Το μέλλον του νέου κυβερνητικού σχήματος συναρτάται άμεσα με τα κρίσιμα ζητήματα της βρετανικής αστικής τάξης στη μετα-brexit εποχή. Η διαχείριση της ενεργειακής κρίσης σε συνδυασμό με τις παρενέργειες του Βrexit, που τροφοδοτούν τις εξελίξεις στο εσωτερικό της Βρετανίας, ρίχνουν βαριά σκιά στη φέρελπι νέα πρωθυπουργό. Η Τρας, κινούμενη στο πλαίσιο που χάραξε ο Τζόνσον, θα πρέπει να αντιμετωπίσει το ανοικτό μέτωπο με την Ευρωπαϊκή Ένωση για τις διαπραγματεύσεις μετά το Βrexit, το οποίο ίσως αποδειχθεί ακόμη πιο καθοριστικό τα επόμενα χρόνια καθώς οι επιλογές της βρετανικής αστικής τάξης έχουν δραστικά περιοριστεί.

Ωστόσο το βασικό πρόβλημα της νέας κυβέρνησης δεν έχει εσωτερική διάσταση μόνο (κρίση κλπ), αλλά της διαχείρισης μιας φθίνουσας πορείας χωρίς ορατό τέλος. Η τωρινή πλειοψηφία του Λονδίνου στο νεοψυχροπολεμικό πλαίσιο δεν φανερώνει ανάκαμψη, αλλά μιαν όλο και πιο αποσταθεροποιητική και αμήχανη αναζήτηση ρόλου. Ο ρόλος της Βρετανίας στον κόσμο και η ίδια η ενότητά της αποτελούν και θα αποτελούν και στο μέλλον για την αστική της τάξη, ένα κρίσιμο ανοικτό ερώτημα.

Ουκρανία:

Ο πόλεμος και το συνολικό μεγάλο διακύβευμα*

Του ΒΑΣΙΛΗ ΣΑΜΑΡΑ

Στην αναμέτρηση αυτή έχουν τεθεί σειρά σημαντικών ζητημάτων και τα οποία έχουν αναδειχτεί σε διακυβεύματα κρίσιμου χαρακτήρα. Θεωρώ ωστόσο ότι μέσα από το σύνολο των εξελίξεων αναδεικνύεται πλέον ένα συνολικό και μείζονος σημασίας διακύβευμα. Αυτό που αφορά την «λανθάνουσα» έως τώρα αντιπαράθεση «Δύσης» - «Ανατολής» και η οποία τείνει να εξελιχθεί σε ανοιχτή ρήξη.

Ο κόσμος όπως τον γνωρίζαμε έως χθες χαρακτηριζόταν από τον δεσπόζοντα έως κυρίαρχο ρόλο των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και με την αμερικανική υπερδύναμη να σέρνει το χορό. Μια κυριαρχία που εκφραζόταν σε όλα τα πεδία. Το πολιτικό, το οικονομικό, το στρατιωτικό, το στρατηγικό. Που υπηρετούνταν από μια σειρά διεθνείς οργανισμούς που ελέγχονταν από αυτές τις δυνάμεις και προωθούσαν τα συμφέροντά τους. Από τη διαμόρφωση μέσα από μια μακρόχρονη πορεία σειράς σχέσεων (θεσμοποιημένων ή και άτυπων) που διασφάλιζαν τη ροή αξιών από όλο τον κόσμο στις μητροπόλεις της Δύσης. Που αποτυπώνονταν σε μια σειρά πεδία της οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής των περισσότερων χωρών σαν στοιχεία τροφοδότησης, αναπαραγωγής και «αναγνώρισης» αυτής της κυριαρχίας.

Μόνο που τα πράγματα εδώ και ένα διάστημα έχουν αρχίσει να αλλάζουν. Οι πραγματικοί συσχετισμοί στον κόσμο έχουν αρχίσει εδώ και καιρό να διαφοροποιούνται σε όλα τα πεδία. Μια εξέλιξη που άνοιξε τη διαδικασία αναδιάταξης δυνάμεων στο πλαίσιο της οποίας η κάθε δύναμη αναζητεί τη δική της θέση και ρόλο.

Ταυτόχρονα αναδείχθηκε ένα κρίσιμο στοιχείο που ταράζει τον ύπνο των ιθυνόντων της Δύσης. Ο χρόνος που δείχνει να δουλεύει εναντί της. Δεν είναι μόνο η Κίνα που απειλεί την οικονομική πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ. Ούτε μόνο η Ρωσία με την Κίνα που αμφισβητούν τον ηγεμονικό ρόλο των ΗΠΑ, διεκδικώντας την, όπως τη χαρακτηρίζουν, «πολυπολικότητα». Είναι και μια σειρά άλλες χώρες που ισχυροποιούμενες διεκδικούν τη δική τους θέση και ρόλο στο παγκόσμιο ταμπλό, πιέζοντας για αλλαγή των όρων. Και στο «βάθος» να υψώνεται σαν αζεπέραστος φραγμός το πυρηνικό οπλοστάσιο της Ρωσίας.

ΗΠΑ - Ρωσία στην πρώτη γραμμή του μετώπου

Την πορεία αυτών των μεταβολών επιχείρησαν να αναστρέψουν οι ΗΠΑ τόσο για την προώθηση, κατοχύρωση της δικής τους κυριαρχίας όσο και υπηρετώντας συνολικά συμφέροντα της Δύσης. Στο δίλημμα που τους είχε τεθεί απάντησαν προκρίνοντας το δρόμο της επιβολής διά της ισχύος. Σαν τον κρίκο που θα σύρει την αλυσίδα μεταβολής των δεδομένων υπέρ τους επέλεξαν το παραπέρα στρίμωγμα, την εξουθένωση, την εξουδετέρωση του ρωσικού παράγοντα. Στο πλαίσιο αυτό η περίπτωση της Ουκρανίας προσφερόταν από πολλές πλευρές σαν το κατάλληλο πεδίο για την προώθηση αυτών των στόχων.

Σαν απάντηση ήρθε η βίαιη ρωσική αντίδραση με τη στρατιωτική εισβολή στην Ουκρανία. Η Ρωσία αποφάσισε να δώσει την απάντησή της σ' αυτό που

θεώρησε σαν απειλή για την ασφάλειά της. Τη δημιουργία ενός ισχυρού και απόλυτα ελεγχόμενου προγεφυρώματος των ΗΠΑ στα πλευρά της. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός προχώρησε στη διεκδίκηση διά των όπλων της θέσης του στον κόσμο. Όπως και να 'χει, η απόφασή του να εισβάλει στην Ουκρανία άνοιξε τις πύλες της κόλασης. Οδήγησε την αναμέτρηση στο στρατιωτικό πεδίο. Ταυτόχρονα έθεσε το ζήτημα στις παγκόσμιες πλέον διαστάσεις του. Από τη μια στην ενεργή συμπίεση με τις ΗΠΑ των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών και σειράς άλλων χωρών. Από την άλλη, στη στήριξη της Ρωσίας από ορισμένες χώρες αλλά και σε μια «συγκρατημένη» για την ώρα - στάση ευνοϊκής «ουδετερότητας» απέναντί της. Ορατή η πιθανότητα (ο κίνδυνος) ενός συνολικού πλέον ρήγματος πλανητικών διαστάσεων.

Τα «παράδοξα» των πραγμάτων

Εδώ ανακύπτουν δυο σημαντικά ερωτήματα. Το πρώτο αφορά το αν η δημιουργία ενός τέτοιου ρήγματος αποτελεί επιδίωξη κάποιων δυνάμεων, πράγμα που αυξάνει τις πιθανότητες να οδηγηθούν σ' αυτό οι εξελίξεις. Το δεύτερο αφορά το αν αποτελεί επιδίωξη κάποιων δυνάμεων η επίτευξη μιας αποφασιστικής νίκης και η οποία θα δώσει την οριστική απάντηση στο ζήτημα που έχει τεθεί.

Ας ξεκινήσω από το πρώτο. Το «παράδοξο» του πράγματος συνίσταται στο ότι -κατά την εκτίμησή μου πάντα- ενώ τη δημιουργία ενός τέτοιου ρήγματος δεν θα την ήθελε καμιά δύναμη, την ίδια στιγμή με τις κινήσεις τους ωθούν προς μια τέτοια κατεύθυνση. Η δημιουργία ενός τέτοιου ρήγματος είναι ενάντια στα συμφέροντα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος -συνολικά παρμένου- και από κάθε άποψη. Συνεπώς και ενάντια στα συμφέροντα της κάθε ιμπεριαλιστικής δύναμης ξεχωριστά.

Δεν θα την ήθελαν οι ΗΠΑ, καθώς ο ηγεμονικός τους ρόλος στον κόσμο που εξακολουθούν να διατηρούν θα περιοριζόταν στη μία του πλευρά. Ταυτόχρονα ο στόχος της παγκόσμιας κυριαρχίας θα μπορούσε να προωθηθεί μόνο μέσα από μια συνολική αναμέτρηση ανυπολόγιστων συνεπειών και με αμφίβολη έκβαση. Δεν τη θέλουν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και συνολικά η Δύση καθώς η δεσπόζουσα θέση τους στον κόσμο και τα πλεονεκτήματα που τους παρέχει θα

συρρικνωθούν περιοριζόμενα στη μία πλευρά του κόσμου.

Δεν τη θέλει η Κίνα καθώς μια τέτοια εξέλιξη θα ανακόψει την ανοδική της πορεία που βασίζεται σε καθοριστικό βαθμό στην εμπορική της εξάπλωση σε όλο τον πλανήτη, με τα εξαγόμενα προϊόντα της να φτάνουν σε κάθε γωνιά της γης.

Δεν θα την ήθελε η Ρωσία καθώς κάτι τέτοιο θα σήμαινε την οριστική αποκοπή της από τον ευρωπαϊκό χώρο, η σύνδεση με τον οποίο αποτελούσε κεντρικό στοιχείο της πολιτικής της εδώ και αιώνες.

Και βεβαίως δεν θα την ήθελαν και μια σειρά άλλων χωρών που θα υποχρεωνόνταν να επιλέξουν πλευρά ανεξάρτητα και σε βάρος πολλές φορές των ιδιαίτερων συμφερόντων και επιδιώξεών τους.

Οι οικονομικές και άλλες συνέπειες

Γενικότερα δεν θα την ήθελαν οι δυνάμεις που κινούνται στο πλαίσιο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και που ταυτόχρονα αποτελούν και τους κινητήρες του.

Ολοφάνερα σημαντικές συνέπειες θα εκδηλωθούν στο οικονομικό πεδίο. Ο κύκλος εργασιών του κεφαλαίου που σήμερα εκτείνεται σε όλο τον πλανήτη θα περιοριστεί δραστικά. Αυτό σημαίνει ότι εκ των πραγμάτων θα περυσταθούν οι δυνατότητες ανάπτυξης σε όλα τα πεδία και μορφές της οικονομικής ζωής από την παραγωγή μέχρι την κατανάλωση. Θα οδηγήσει σε μείωση του εισοδήματος τόσο σε συνολική (πλανητική) κλίμακα όσο και στο πλαίσιο του κάθε μπλοκ καθώς και κάθε χώρας ξεχωριστά.

Οι συνέπειες μπορεί να είναι ακόμη μεγαλύτερες αν συνυπολογιστεί ότι αυτές οι εξελίξεις θα συντελούνταν σε ένα έδαφος ήδη υπονομευμένο από τις -πολλαπλών μορφών- κρίσεις που ήδη δοκιμάζουν το σύστημα. Άμεση συνέπεια θα είναι οι πολιτικές και κοινωνικές εντάσεις σε κάθε χώρα, η παρόξυνση των πολιτικών, κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων. Μια κατάσταση που θα επιδεινώνεται καθώς τα κόστη των προβλημάτων αλλά και των αναπόφευκτων ανταγωνισμών θα φορτώνονται στις πλάτες των λαϊκών μαζών αλλά και των ενδιάμεσων κοινωνικών στρωμάτων.

Παρόξυνση ανταγωνισμών

Ταυτόχρονα θα συνεχίζεται και θα παροξύνεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα

στα δύο μπλοκ, καθώς το ζήτημα του ποιος ποιον θα τίθεται με τους πιο ξεκάθαρους αλλά και αμείλικτους όρους. Ένας ανταγωνισμός που θα βαίνει συνεχώς εντεινόμενος καθώς μάλιστα θα πυροδοτείται από τις προσπάθειες της κάθε πλευράς να κερδίσει τις λεγόμενες «ενδιάμεσες ζώνες». Και ας σημειωθεί ότι ενδιάμεσες ζώνες δεν θα αποτελούν μόνο οι χώρες που δεν θα έχουν ενταχθεί σε κανένα μπλοκ. Σαν τέτοιες θα αντιμετωπίζονται και εκείνες που θα βρίσκονται στην «περιφέρεια» του κάθε μπλοκ, που η ένταξή τους δεν θα εμφανίζεται και τόσο σταθεροποιημένη και που θα θεωρούνται ευάλωτες σε πιέσεις μετατόπισής τους. Το πού μπορούν να οδηγήσουν διεκδικήσεις τέτοιου χαρακτήρα δεν είναι δύσκολο να το αντιληφθεί κανείς. Αλλά εδώ μάλλον χρειάζεται να περάσουμε στο δεύτερο ερώτημα.

Ωθώντας προς αυτό που απεύχονται

Το δεύτερο «παράδοξο» και εκείνο που ενέχει τους μεγαλύτερους κινδύνους συνδέεται με το ότι οι ενέργειές τους ωθούν προς εκείνο που θέλουν να αποφύγουν. Είναι θέμα απλής λογικής το ότι καμιά πλευρά δεν θα 'θελε μια πυρηνική αναμέτρηση. Όσοι τυχοδιωκτισμός κι αν χαρακτηρίζει τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αντιλαμβάνονται ότι σε μια τέτοια σύγκρουση δεν θα υπάρχουν νικητές παρά μόνο ηττημένοι. Κάτι ανάλογο ισχύει και σε σχέση με τα διάφορα σενάρια για το ενδεχόμενο της χρήσης «τακτικών» πυρηνικών όπλων (περιορισμένης ισχύος).

Είναι προφανές ότι ακόμα και μια τέτοια σύγκρουση θα έχει ανυπολόγιστες καταστρεπτικές συνέπειες. Το κυριότερο: Είναι σχεδόν βέβαιο ότι η σύγκρουση δεν θα παραμείνει σε αυτό το στάδιο, αλλά θα περάσει στη γενικευμένη χρήση όλου του πυρηνικού οπλοστασίου. Η σχετική ρητορική σε σχέση με αυτό το ζήτημα (βασικά από την πλευρά ορισμένων ρώσων παραγόντων) είναι σαφώς ανεύθυνη, τυχοδιωκτική και επικίνδυνη. Δεν σημαίνει ωστόσο καθόλου ότι εκφράζει και τις πραγματικές διαθέσεις της ρωσικής ηγεσίας, όπως μάλιστα πιστοποιείται και από σχετικές δηλώσεις της.

Μπορεί επίσης να θεωρηθεί ότι καμιά πλευρά δεν προσβλέπει στην κλιμάκωση της αντιπαράθεσης σε μια συνολική σύγκρουση (με συμβατικά έστω οπτικά συ-

στήματα) ανάμεσα στη Ρωσία και το σύνολο των δυνάμεων των ΗΠΑ-NATO. Σε σχέση με αυτό έχουν ήδη εκφραστεί σαφώς ΗΠΑ-NATO. Τόσο με δηλώσεις του ίδιου του Μπάιντεν όσο και άλλων παραγόντων ότι δεν προτίθενται να εμπλακούν άμεσα στον πόλεμο στο έδαφος της Ουκρανίας. Από την άλλη μεριά, είναι προφανές πως ούτε η Ρωσία θα ήθελε να βρεθεί αντιμέτωπη με το σύνολο των δυνάμεων του NATO αν δεν αναγκασθεί σ' αυτό. Συμπερασματικά, και οι δύο πλευρές αυτό που δείχνουν να επιθυμούν είναι ο περιορισμός της σύγκρουσης στα όρια της Ουκρανίας και να μην επεκταθεί έξω απ' αυτά.

Ταυτόχρονα, και από τις δύο πλευρές εκπέμπονται μηνύματα για την αναγκαιότητα αναζήτησης δρόμων διεξόδου από αυτή την καταστροφική και επικίνδυνη σύγκρουση. Διατυπώνονται σκέψεις, προβληματισμοί και προτάσεις για μια προσωρινή έστω ανακωχή στα πεδία των μαχών. Ακόμη περισσότερο, κατά καιρούς διατυπώνονται προτάσεις για μια συνολικότερη διευθέτηση.

Μόνο που οι προτάσεις τής κάθε πλευράς δεν μετακινούνται ούτε ένα εκατοστό από τις βασικές τους επιδιώξεις και φυσικά απορρίπτονται εκατέρωθεν. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι γίνονται απλώς για το θεαθήναι και για προπαγανδιστικούς λόγους. Σαφώς και ισχύει αυτό, αλλά όχι μόνο. Αντανακλούν ταυτόχρονα προβληματισμούς, φόβους και αγωνίες καθώς και την αντιφατικότητα των επιλογών και κινήσεών τους. Σε αυτές τις τελευταίες είναι που μπορούν να αναζητηθούν κάποιες απαντήσεις.

Σε αναζήτηση πλεονεκτημάτων

Με αυτά τα δεδομένα, ακόμη και αν υποθέταμε ότι πραγματικά θα 'θελαν μιας κάποιας μορφής κοινά αποδεκτή λύση, προτεραιότητά τους αποτελεί η δημιουργία τετελεσμένων επί του πεδίου των μαχών ώστε να βρεθούν σε πλεονεκτική θέση σε περίπτωση διαπραγματεύσεων. Στην ίδια λογική, επιδιώκουν η κάθε μια ένα νικηφόρο αποτέλεσμα ή έστω ένα αποτέλεσμα που θα μπορούσε να εμφανιστεί ως νίκη. Έτσι, από τη μια πλευρά (της Δύσης) έχουμε διακηρύξεις περί της αναγκαιότητας αλλά και της δυνατότητας «να νικηθεί η Ρωσία». Από την άλλη, τη Ρωσία να διακηρύσσει πως θα συνεχίσει μέχρι την επίτευξη των στόχων της και τον Πούτιν να αναπολεί τον Μέγα Πέτρο και τις νίκες του επί των Σουηδών.

Το ότι σε όλα αυτά ενυπάρχει το στοιχείο του τυχοδιωκτισμού είναι το ένα. Το ότι αναδείχνουν την αναγκαιότητα παραπέρα διερεύνησης των διαθέσεων τους είναι το άλλο. Όπως και να 'χει και όπως παντού και πάντα, τις πιο εύγλωττες απαντήσεις και εκείνα που έχουν τη μεγαλύτερη σημασία την έχουν τα όσα εξε-

λίσσονται σ' εκείνο που έχει αναδειχθεί σαν το αποφασιστικό πεδίο. Το πεδίο των μαχών. Ας περάσουμε ξανά σ' αυτό.

Τροφοδοτώντας την κλιμάκωση

Σ' αυτό το πεδίο και όπως δείχνουν οι έως τώρα εξελίξεις, η Ρωσία φαίνεται να έχει το πάνω χέρι. Απέναντί της το Κίεβο δείχνει αδύναμο να σταματήσει την προέλαση των ρωσικών δυνάμεων. Μόνο που ενισχύεται συνεχώς με μια συνεχή ροή οπλικών συστημάτων από τη Δύση αλλά και «εθελοντών». Πόσο μπορεί να διαρκέσει αυτό και μέχρι πού;

Η Ρωσία σ' αυτή την επιχείρηση χρησιμοποιεί για την ώρα μόνο ένα μέρος του τεράστιου δυναμικού που διαθέτει σε οπλικά συστήματα και στρατιωτικό προσωπικό. Εφεδρείες που ανά πάσα στιγμή μπορεί να χρησιμοποιήσει αν θεωρήσει ότι της χρειάζεται.

Από την άλλη μεριά, το Κίεβο έχει μεν περιορισμένες δυνατότητες, αλλά έχει πίσω του δυνάμεις που μπορούν και θέλουν να του παρέχουν απεριόριστες ποσότητες και μάλιστα των πιο προηγμένων οπλικών συστημάτων. Υπάρχει βέβαια και το πρόβλημα του ανθρώπινου δυναμικού, καθώς ο ουκρανικός στρατός έχει υποστεί μεγάλες απώλειες, που σε συνδυασμό με τις ήττες επιδρούν και στην πώση του ηθικού των στρατιωτών του. Αλλά και σ' αυτό μπορούν να βρεθούν λύσεις. Και δεν εννοώ μόνο τους εθελοντές (ή «εθελοντές») που μετά το Αζόφσταλ, το Αζότ κ.ά. ίσως και να μη διακατέχονται πλέον από την ίδια προθυμία μετάβασης στην κόλαση της πρώτης γραμμής. Εννοώ και λύσεις πιο προωθημένου χαρακτήρα.

Ήδη στον Τύπο δημοσιεύονται πληροφορίες για τάγματα πολωνών στρατιωτών που μάχονται στο πλευρό του ουκρανικού στρατού. Είναι γεγονός ότι αυτό δεν έχει επιβεβαιωθεί πλήρως, αλλά και δεν βρίσκεται έξω από τη λογική των πραγμάτων έτσι όπως αυτά διαμορφώνονται. Εκείνο που μπορεί να ειπωθεί σε σχέση με αυτό είναι πως πρόκειται για ζήτημα πολιτικών αποφάσεων. Βασικά των ΗΠΑ-NATO καθώς οι χώρες των «προθύμων» (Πολωνία κ.ά.) δείχνουν διατεθειμένες να διαθέσουν το αναγκαίο ανθρώπινο δυναμικό.

Διαγράφεται συνεπώς η πολύ σοβαρή και επικίνδυνη πιθανότητα μιας συνεχούς κλιμάκωσης των συγκρούσεων σε όλο και πιο διευρυμένο επίπεδο. Μιας συνεχούς ανατροφοδότησής τους καθώς η κάθε πλευρά θα επιχειρεί να «απαντήσει» στις κινήσεις του αντιπάλου και αντίστροφα. Η Ρωσία έχει δείξει ότι δεν διατίθεται και μάλλον «δεν μπορεί» να αποδεχτεί μια υποχώρηση που θα καταγραφόταν ως ήττα. ΗΠΑ-NATO έχουν δηλώσει ότι δεν θέλουν να εμπλακούν άμεσα αλλά εμπλέκονται ολοένα και περισσότερο. Με όλα αυτά διαγρά-

φεται ο κίνδυνος μιας συνολικής ένοπλης αναμέτρησης με συμβατικά καταρχάς μέσα ανάμεσα σε ΗΠΑ-NATO και Ρωσία στο έδαφος της Ουκρανίας.

Το κυριότερο εδώ δεν βρίσκεται τόσο στο ποια πλευρά θα επικρατήσει σε μια τέτοια αναμέτρηση. Το κρίσιμο ζήτημα βρίσκεται στο ότι καμιά πλευρά δεν θα μπορεί να αποδεχτεί έτσι ήρεμα κι απλά μια ήττα τέτοιας στρατηγικής σημασίας. Πολύ περισσότερο όταν διαθέτει τα μέσα με τα οποία μπορεί να επιχειρήσει να απαντήσει. Ορατός συνεπώς ο κίνδυνος της παραπέρα κλιμάκωσης. Να συνυπολογίσουμε ως στάδιο τη χρήση των «τακτικών» πυρηνικών όπλων;

Το ζήτημα και εδώ, όπως ήδη προανέφερα, είναι άλλο. Ότι η σύγκρουση δεν μπορεί να παραμείνει σ' αυτό έστω το καταστροφικό πεδίο. Ότι θα περάσει στη συνολική χρήση όλου του πυρηνικού οπλοστασίου που διαθέτουν οι δυο πυρηνικές υπερδυνάμεις (Ρωσία και ΗΠΑ). Και που, αν τα πράγματα φτάσουν εκεί, μάλλον θα συμπαρασύρουν και τις άλλες πυρηνικές δυνάμεις (Κίνα, Αγγλία, Γαλλία, Ισραήλ, Β. Κορέα και ίσως Ινδία, Πακιστάν).

Στα όρια του παραλογισμού

Ας «επιστρέψουμε» όμως εκεί που ξεκινήσαμε αυτό το κεφάλαιο. Όπως ήδη ανέφερα, καμιά πλευρά δεν θέλει να φτάσουν τα πράγματα σε αυτό το σημείο. Το πρόβλημα συνίσταται στο ότι οι κινήσεις τους ωθούν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Ταυτόχρονα, δεν εμφανίζονται για την ώρα στοιχεία πραγματικής διάθεσης ανακοπής αυτής της πορείας και αναζήτησης διεξόδου.

Πρόκειται για παραλογισμό; Μπορεί να ειπωθεί και έτσι. Στην πραγματικότητα οι εμπλεκόμενες δυνάμεις στην ουκρανική κρίση λειτουργούν σε καθεστώς «αιχμαλωσίας» από το πρόβλημα που οι ίδιες δημιούργησαν με τις ενέργειές τους. Δεν είναι ότι δεν έχουν επίγνωση των κινδύνων. Είναι ότι με δικές τους κινήσεις έβγαλαν το τζίνι από το μπουκάλι και πλέον ούτε μπορούν ούτε ξέρουν πώς να το ξαναβάλουν μέσα.

Είναι το αδιέξοδο στο οποίο οδηγεί τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις η επιθετικότητα και ο τυχοδιωκτισμός τους. Είναι το κόστος που ήδη πληρώνουν οι λαοί στην ακόρεστη και αδηφάγα φύση του κεφαλαίου. Είναι το τίμημα που κινδυνεύει να πληρώσει συνολικά η ανθρωπότητα από την κυριαρχία ενός συστήματος που ζει και αναπνέει εμπορευόμενο πολέμους.

Δυσίωνες προοπτικές

Ποια, συνεπώς, με βάση αυτά τα δεδομένα, μπορεί να είναι η προοπτική των πραγμάτων; Εκείνο που είναι βέβαιο είναι πως μπαίνουμε σε μια περίοδο διαρκούς αναμέτρησης ανάμεσα σε ΗΠΑ-

NATO από τη μια και τη Ρωσία από την άλλη. Μια αναμέτρηση που μπορεί να κλιμακώνεται και να διευρύνεται ολοένα και περισσότερο, συμπεριλαμβάνοντας στη δίνη της όλο και περισσότερες χώρες. Μια αναμέτρηση που θα συνεχίζεται για όλο το ορατό προσεχές διάστημα, ανεξάρτητα των μορφών που ενδεχομένως μπορεί να πάρει, των εντάσεων και των υφέσεων, των «διαλειμμάτων» και των αναζωπυρώσεων.

Αναδεικνύεται σε σχέση με αυτά ένα ερώτημα που ήδη -και πάντα μέσα στις αντιφάσεις τους- απασχολεί και δυνάμεις του συστήματος που ανησυχούν για τις συνέπειες και τους κινδύνους που συνεπάγεται η συνέχιση αυτής της κατάστασης. Που προβληματίζονται πάνω στη δυνατότητα μιας διεξόδου πριν τα πράγματα οδηγηθούν στο σημείο που δεν έχει επιστροφή. Που διερευνούν την πιθανότητα εύρεσης ενός «σημείου ισορροπίας» ανάμεσα στο «συλλογικό συμφέρον» του συστήματος και τις ιδιαίτερες επιδιώξεις τής κάθε ιμπεριαλιστικής δύναμης.

Σε σχέση με αυτά, εκείνο που μπορεί να ειπωθεί είναι πως μια πραγματική λύση, τέτοια που να υπηρετεί ουσιαστικά την ειρήνη και τα δίκαια των λαών, των εθνών και των χωρών, δεν πρόκειται να υπάρξει ενόσω η πορεία της ανθρωπότητας ορίζεται από την κυριαρχία και τις διαθέσεις των καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Αυτό δεν αποκλείει την πιθανότητα μπροστά στο αδιέξοδο να υπάρξει κάποια «ανάπαυλα» ή και κάποιες συμφωνίες αυτού ή εκείνου του χαρακτήρα που να διασφαλίζουν ένα κάποιο modus vivendi ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Συμφωνίες ωστόσο που με βάση τα πραγματικά δεδομένα και, πάνω απ' όλα, τα χαρακτηριστικά αυτών των δυνάμεων δεν μπορούν να έχουν παρά προσωρινό χαρακτήρα. Εκείνο που σε τελευταία ανάλυση θα έρχονται να υπηρέτησουν είναι τις προσπάθειες της κάθε ιμπεριαλιστικής δύναμης να διαμορφώσει καλύτερους όρους για λογαριασμό της μέχρι τον επόμενο γύρο.

Οι λαοί έχουν μόνο μία επιλογή

Μια ουσιαστική και πραγματικά διαφορετική τροπή στις εξελίξεις θα μπορούσε να δώσει μόνο η παρέμβαση των εργατικών, λαϊκών δυνάμεων. Μόνο που εδώ βαραίνει την όλη κατάσταση το άλλο μεγάλο πρόβλημα. Το γεγονός ότι διανύουμε μια περίοδο ήττας των λαϊκών δυνάμεων. Μια περίοδο που έχει σηματοδοτεί από την ήττα του Εργατικού Επαναστατικού Κομμουνιστικού Κινήματος, της ηγετικής δύναμης της πάλης των λαών. Μια ήττα που έχει σαν συνέπεια την πλήρη κυριαρχία των δυνάμεων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και τη δυνατότητά τους να καθορίζουν απεριόριστες κατά βάση την πορεία των πραγμάτων.

Παρόλα αυτά, οι λαοί δεν έχουν άλλη επιλογή από το να αγωνιστούν. Δεν έχουν κανένα περιθώριο να αφήσουν τις τύχες και τις ζωές τους στα χέρια και τις διαθέσεις των χειρότερων και πιο επικίνδυνων εχθρών τους. Ήδη αντιστέκονται και ήδη μια σειρά ξεσπάσματα σε διάφορες περιοχές της γης δείχνουν τις διαθέσεις τους και σηματοδοτούν εκείνο που έχει αρχίσει να διακρίνεται στον ορίζοντα. Αλλά αυτό είναι ένα μεγάλο, αλλά άλλο κεφάλαιο.

* Το κείμενο προέρχεται από το -υπό έκδοση- κείμενο του Βασίλη Σαμαρά για τον πόλεμο στην Ουκρανία και τις παγκόσμιες διαστάσεις του με τίτλο «Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χτες, δεν θα τελειώσει αύριο». Αποτελεί με μικρές προσαρμογές το τελευταίο κεφάλαιο.

Ευρώπη και φυσικό αέριο

Διαφωνίες και κόντρες στην ΕΕ ενόψει ενός σκληρού χειμώνα!

Μπορεί για τη χώρα μας οι ζεστές μέρες να κρατήσουν κι άλλο, αλλά για τη Βόρεια και κεντρική Ευρώπη ο χειμώνας είναι στο κατώφλι τους. Αυτό επιτείνει την πίεση στις ευρωπαϊκές χώρες και στα ιμπεριαλιστικά επιτελεία για να καλύψουν την αυξημένη ζήτηση των νοικοκυριών για θέρμανση χωρίς παράλληλα να ξεμείνουν οι βιομηχανίες από ρεύμα ή φυσικό αέριο.

Με δεδομένη τη συνέχιση και κλιμάκωση των συγκρούσεων στην Ουκρανία (αντεπίθεση των Ουκρανών) κι ότι θα ακολουθήσει σαν απάντηση από τη ρωσική πλευρά, μάλλον πολύ γρήγορα η μέχρι τώρα μικρή ροή του φυσικού αερίου (φ.α.) θα είναι παρελθόν.

Αυτή η έλλειψη φ.α. και η απουσία επαρκών, φθηνών, εναλλακτικών πηγών ενέργειας έχει ωθήσει τις τιμές της ηλεκτρικής ενέργειας σε δυσθεώρητα ύψη σε όλη την ήπειρο. Από κοντά και οι τιμές του φυσικού αερίου, οι οποίες είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τις τιμές ηλεκτρικής ενέργειας στην ΕΕ (ελέω της κερδοσκοπίας που βαπτίστηκε «χρηματιστήριο ενέργειας»).

Στα τέλη Αυγούστου, οι τιμές του αερίου ήταν 15 φορές υψηλότερες εκείνων που ήταν πριν από την πανδημία της Covid-19 και σχεδόν διπλασιάστηκαν σε σύγκριση με τον Ιούλιο, όταν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δημοσιοποίησε τις τελευταίες οικονομικές προβλέψεις της.

Η πίεση αυτή θα ενταθεί κι από την άρνηση του ΟΠΕΚ να προχωρήσει σε αύξηση του ποσοτήτων του πετρελαίου που εξάγουν οι χώρες του. Για τον Οκτώβριο δεν απέκλεισαν μια μικρή μείωση της παραγωγής για να στηρίξουν τις τιμές!

Η ηγεσία της Ε.Ε., παρόλο που βλέπει την κρίση ενέργειας να σαρώνει την οικονομία της, προσπαθεί παράλληλα να ακολουθήσει τις ΗΠΑ στο γαϊτανάκι των κυρώσεων απέναντι στη Ρωσία.

Το νέο «καινοφανές υπερόπλο» στη

φαρέτρα των κυρώσεων ήταν η ανακοίνωση της πρόθεσης της Κομισιόν για επιβολή πλαφόν στην τιμή του ρωσικού αερίου! Κι αυτό το μέτρο υποτίθεται ότι θα στερούσε σημαντικά υπερκέρδη από τη Μόσχα. Γρήγορα, όμως, καθώς ο Πούτιν ξεκαθάρισε πως κάτι τέτοιο θα σήμαινε άμεση διακοπή του αερίου από την Gazprom, αυτό οδήγησε σε ηχηρές αντιρρήσεις των κρατών μελών. Η αρχή έγινε με την Ουγγαρία και την Τσεχία και την ανοικτή διαφωνία που εξέφρασαν. Η Ιταλία ζήτησε το πλαφόν να μπει και στο εισαγόμενο LNG εκτός από το ρωσικό φ.α., ενώ και η Νορβηγία, που πουλά φ.α. στην ΕΕ, δεν βρίσκει το πλαφόν... καλή ιδέα!

Έτσι φτάσαμε στις 14/9, όταν με ανακοίνωση της Ούρσουλας αποσύρθηκε από την Κομισιόν και επίσημα η πρόταση αυτή! Μέρα με την μέρα, η ευρωπαϊκή κοινή πολιτική για την ενέργεια πάει... περίπατο!

Μπορεί η ιδιωτικοποίηση των εταιρειών ενέργειας να είναι το ευαγγέλιο της Κομισιόν, αλλά αυτό δεν ισχύει για όλους! Μετά την επανακρατικοποίηση της Electricite de France (EdF), στη Γαλλία, με 8 δισ. ευρώ, το Βερολίνο ετοιμάζεται για εθνοποίηση του ενεργειακού κολοσσού Uniper, γιατί θέλει να αποφύγει μία κατάρρευση που θα πυροδοτούσε ντόμινο κλυδωνισμών στον ενεργειακό τομέα. Στην Τσεχία η κυβέρνηση έδωσε στην ελεγχόμενη από το κράτος επιχείρηση κοινής ωφελείας CEZ έκτακτο δάνειο 3 δισ. ευρώ!

Ενώ ο ευρωπαϊκός νότος (Ελλάδα, Ιταλία) έχει υψηλές τιμές ρεύματος και αλωνίζουν οι διάφορες εταιρείες ενέργειας, η Γαλλία, η Γερμανία και πρόσφατα η Ισπανία, η Πολωνία, η Τσεχία κ.ά. έχουν θεσπίσει πλαφόν στην τελική τιμή!

Στην πρόσφατη σύνοδο υπουργών Ενέργειας της ΕΕ, επίσης αποφασίστηκε φόρος 30% στα υπερκέρδη των εταιρειών

ενέργειας! Αυτό έγινε σαν μια κίνηση για να διασκεδαστεί η κοινή γνώμη, που παρακολουθεί εδώ και έναν χρόνο τον χορό των δισ. ευρώ κερδών από την ενέργεια και τις εταιρείες που λυμαινόνται την αγορά. Όπως έγινε και στη χώρα μας, τα περισσότερα από αυτά τα φορολογηθέντα κέρδη θα επιστρέψουν στις ίδιες εταιρείες με τη μορφή επιδοτήσεων!

Τέλος, αποφασίστηκε και πλαφόν στην τιμή του ρεύματος που προέρχεται από ΑΠΕ! Για το πλαφόν στην τιμή του ρεύματος από φ.α. βλέπουμε τέλος του μήνα...

Όμως, όπως φάνηκε κι από τη συνάντηση του Σολτς με τους Γερμανούς βιομηχανούς στην ημερίδα της «ημέρας του εργοδότη», οι πιέσεις για φθινό ρεύμα από όπου κι αν προέρχεται (πυρηνική ενέργεια ή κάρβουνο) και παράλληλα για μείωση της φορολογίας της βιομηχανίας θα ενταθούν!

Είναι ενδεικτικό της κατάστασης στη Γερμανία ότι ακόμα και με πληρότητα 95% των αποθηκών φυσικού αερίου, σε

περίπτωση διακοπής των ροών από τη Ρωσία, η επάρκεια θα ήταν μόνο για δύο με δύομισή μήνες. Αυτή τη στιγμή, τα γερμανικά αποθέματα ανέρχονται περίπου στο 85%.

Καθώς όλοι οι ιμπεριαλιστές αντιλαμβάνονται ότι τα δύσκολα είναι μπροστά, προσπαθούν να βρουν λύσεις που θα σώζουν το «τομάρι τους», δηλαδή τη δική τους βιομηχανία. Φυσικά, ένα βασικό μέτρο είναι οι περικοπές ενέργειας σε δημόσιο και νοικοκυριά. Καταρχάς με τη μορφή συστάσεων και, όταν χρειαστεί, και με οριζόντιες περικοπές και κοψίματα! Χαρακτηριστική για το τι περιμένει τους λαούς στην Ευρώπη, είναι η προειδοποίηση του Τζεντιλόνι (Ιταλός επίτροπος Οικονομίας της ΕΕ), ο οποίος περιέγραψε με τα μελανότερα χρώματα την κατάσταση, λέγοντας πως «οδεύουμε προς έναν από τους πιο δύσκολους χειμώνας εδώ και γενιές».

Ή όπως είπε πρόσφατα ο εγχώριος υπουργός της ΝΔ: «όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει»!

Χιλή, Δημοψήφισμα

Απόρριψη του νέου συντάγματος. Ένα τυχαίο αποτέλεσμα;

Εδώ και 40 και πλέον χρόνια, το 1980, η αιματοβαμμένη δικτατορία του Πινοσέτ καθιέρωσε ένα σύνταγμα που θα κατοχύρωνε το πνεύμα της ασκούμενης οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής που επέτασε η «σχολή του Σικάγου», μιας πολιτικής που εγκαινίαζε τη ρεβανσιστική αντεπίθεση του ωμού καπιταλισμού, με σκοπό το γκρέμισμα των όποιων κατακτήσεων των λαϊκών μαζών κατά την περίοδο της ανόδου του κομμουνιστικού κινήματος τις προηγούμενες δεκαετίες. Ιδίως σε μια εξαρτημένη χώρα όπως η Χιλή, αυτό εκφραζόταν με διατήρηση και παγίωση των κοινωνικών ανισοτήτων υπέρ της μεγαλοαστικής τάξης και των μεγαλοτσιφλικάδων, της κυριαρχίας των ντόπιων και ξένων πολυεθνικών, της καταλήστευσης του ορυκτού πλούτου της χώρας, της καταπίεσης των ιθαγενών πληθυσμών.

Η αντικατάσταση της χούντας από κυβερνήσεις αστικής δημοκρατίας, καθώς συνέβη με «ήπιο» τρόπο και μακριά από την ενεργό συμμετοχή των λαϊκών μαζών, δεν έθιξε την ουσία αυτού του αντιδραστικού συντάγματος, κάτι που προφανώς βόλευε τις ιθύνουσες τάξεις, οι οποίες απλώς επιθυμούσαν να δώσουν

«δημοκρατική» κάλυψη στις βασικές επιλογές τους, σπέρνοντας κοινοβουλευτικές αυταπάτες στον λαό, με φερέφωνα το σύνολο των καθεστωτικών κομμάτων, δεξιών και σοσιαλδημοκρατικών.

Οι μεγαλειώδεις λαϊκές κινητοποιήσεις το 2019 ενάντια στην αντιδραστική κυβέρνηση Πινιέρα ανέδειξαν τα όρια της κοροϊδίας και των αυταπατών. Θορυβημένες από την άνοδο της συνειδησης του λαού, που έφθασε να εγκυμονεί κινδύνους για την κυριαρχία τους, οι ιθύνουσες τάξεις έριξαν την ιδέα της «συμφωνίας για την ειρήνευση και το νέο σύνταγμα», σαν μια «καραμέλα» που δήθεν θα ανέτρεπε την καθεστηκυία τάξη προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων. Όπως επεσήμαιναν από τότε οι επαναστατικές οργανώσεις της χώρας, επρόκειτο για ένα ψευδοδίλημμα, που μοναδικό σκοπό είχε να κατευνάσει τη λαϊκή εξέγερση και να διαιωνίσει το υφιστάμενο αντιλαϊκό καθεστώς, έστω και με άλλο τρόπο, διευθετώντας τις αντιφάσεις στους κόλπους της αστικής τάξης και σπρώχνοντας συγχρόνως τις μάζες στην πεποίθηση ότι οι αλλαγές προς την πρόοδο πετυχαίνονται με κοινοβουλευτικές διαδικασίες και όχι με αγώνες. Η προπαγανδιστική εκστρατεία που

ανέπτυξαν τα ρεφορμιστικά και ομορτονομιστικά κόμματα, με πρωταγωνιστή τον σχηματισμό του νυν «προοδευτικού» προέδρου Μπόριτς, οδήγησαν στην έγκριση της σύστασης της συντακτικής συνέλευσης στο εξ αναβολής δημοψήφισμα του Οκτώβρη του 2020, με ποσοστό άνω του 78%. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, η συνέλευση αυτή επεξεργάστηκε τις ενδεχόμενες συνταγματικές αλλαγές, όχι με σκοπό να συμβάλει στην ανακούφιση των μαζών, αλλά πρωτίστως για να λύσει τις αντιθέσεις και τις αντικρουόμενες προοπτικές διακυβέρνησης των ιθύνουσών τάξεων. Πώς θέλουμε να ασκείται η εξουσία των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων; Με αυταρχικές μεθόδους ή λαμβάνοντας υπόψη τη γνώμη των καταπιεζόμενων; Πώς θα γίνεται η καταπάτηση των γαιών των ιθαγενών Μαπούτσε; Με αστυνομική και στρατιωτική βία ή κατόπιν διαβούλευσης με τους ενδιαφερόμενους; Διότι ένα είναι το κρατούμενο: ουδέποτε στην ιστορία, σε κανένα μέρος του κόσμου, κανένα δημοψήφισμα δεν έφερε αλλαγές υπέρ του λαού και σε βάρος των κυρίαρχων τάξεων, πόσον μάλλον όταν οι τελευταίες είναι αυτές που οργανώνουν την όλη διαδικασία.

Η ελπιδοφόρα (για τις εξαπατημένες μάζες) ανάδειξη του πρώην αντάρτη Μπόριτς στην προεδρία οδήγησε σύντομα σε απογοήτευση. Τα προβλήματα του λαού συνεχίζουν να υπάρχουν και οξύνονται. Η «δημοκρατική συνέχεια του πολιτεύματος» επιβάλλει τη συνέχιση των διώξεων ενάντια στους μαχόμενους αγωνιστές, την περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των περιοχών των Μαπούτσε, τη συνεχιζόμενη υποβάθμιση των συστημάτων εκπαίδευσης και υγείας, την ένταση της εξασθλίωσης των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων. Οι δήθεν ρηξικέλευθες προτάσεις του νέου συντάγματος έγιναν κούρελι, πριν καν αυτό τεθεί σε ψηφοφορία. Αλλά το ψεύτικο δίλημμα εξακολουθεί να μπαίνει πισταρικά: «θέλετε ή όχι συνταγματική μεταρρύθμιση;» κραυγάζουν οι εκπρόσωποι των διαφορετικών μερίδων της αστικής τάξης. Όλα κι όλα, όμως, οι βασικές κατευθύνσεις του συστήματος δεν μπορούν να μπουκωθούν σε αμφισβήτηση!

Οι επαναστατικές δυνάμεις της Χιλής έθεσαν το πραγματικό δίλημμα που πρέπει να απασχολεί τις καταπιεζόμενες εκμεταλλεόμενες λαϊκές μάζες: «Η ταξική πάλη, κινητήρια δύναμη της Ιστορίας, είναι αυτή που θα εξακολουθεί να

Η Μοχέντζο-ντάρο αναδύθηκε από το χώμα και την προϊστορία το 1922. Σε ελεύθερη απόδοση από τα Σίντι σημαίνει Λόφος των Νεκρών. Βρίσκεται στη σημερινή επαρχία Σιντ, στο νοτιοανατολικό Πακιστάν. Στο κάτω μέρος της κοιλάδας του Ινδού, στη δυτική όχθη του ποταμού, μια ακμάζουσα πόλη της τρίτης και δεύτερης προχριστιανικής χιλιετίας, στην εποχή του χαλκού, σύγχρονη των πυραμίδων της Αιγύπτου, κοιτίδα του ανθρώπινου πολιτισμού στη νότια Ασία. Αντάξια της ανθρώπινης εποποιίας στη Μεσοποταμία και στην περιοχή του Νείλου. Σύμβολο της προαιώνιας αναμέτρησης με τη φύση, απόδειξη της ευεργετικής επίδρασης μέσω της τιθάσευσης των ποταμών, της ανακάλυψης της συστηματικής γεωργίας και της εξημέρωσης των ζώων. Πόλη ατείχιστη, δίχως ανάκτορα και εμφανή σημάδια ανώτερης θρησκευτικής ή κοσμικής εξουσίας, σημείο συγκέντρωσης του γεωργικού πλεονάσματος, με μεγάλες αποθήκες για το σιτάρι και το κριθάρι και με αποδεδειγμένη χρήση του βαμβακιού, έχοντας εντυπωσιακά εξελιγμένο αποχετευτικό δίκτυο, συστήματα διαχείρισης του νερού και πρωτοφανή για την εποχή μαζική χρήση πηγαδιών. Γραφή και πολιτισμός, ύστερα από μια υπερχιλιετή ανάπτυξη, χάθηκαν ανεξήγητα στην αχλή του χρόνου, περίπου στα 1800 π.Χ. Εκτός από την εξέχουσα Μοχέντζο-ντάρο των δεκάδων χιλιάδων κατοίκων και την ισάξια αλλά ακόμη ανεξερεύνητη Χαράπα, ο πολιτισμός στην

κινητοποιεί τον λαό, πέρα από την αντιδραστική βούληση που οποιοσδήποτε επιδιώκει να επιβάλει. Ο παρατεταμένος αγώνας θα συνεχίσει να αναπτύσσεται με οιοδήποτε κατασκευασμένο ή μεταρρυθμισμένο σύνταγμα στους κόλπους αυτής της γερασμένης κοινωνίας, όπου κυριαρχούν οι μεγαλοαστοί και οι μεγαλοτσιφλικιάδες στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού, κυρίως του αμερικάνικου». (Θέση που διατυπώθηκε στην αριστερή εφημερίδα El Pueblo τρεις μέρες πριν από τη διενέργεια του δημοψηφίσματος).

Το μήνυμα ελήφθη: ο ενθουσιασμός των μαζών για κάποια συνταγματική μεταρρύθμιση προς προοδευτική κατεύθυνση άρχισε με τον καιρό να κοπάζει. Το ποσοστό ψηφοφόρων που απέρριψε το νέο σύνταγμα ανέρχεται στο 68%. Η αποχή ήταν μόλις 15%, που δείχνει ότι επικράτησαν οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες, καθώς το τμήμα των φτωχών μαζών που καταψήφισαν διατηρεί την ελπίδα πως θα εμφανιστεί ένα καινούριο, πιο προοδευτικό σύνταγμα (από ποιους άραγε;). Τη μέρα που οι τελευταίες αυταπάτες θα εκλείψουν, οι λαϊκές μάζες θα θυμηθούν το εξεγερτικό πνεύμα του 2019 και θα γυρίσουν την πλάτη σε όλους τους δήθεν προοδευτικούς και αριστερούς πολιτικάντηδες και, με το καλό, θα πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους.

κοιλάδα του Ινδού περιλάμβανε ένα πυκνό δίκτυο μικρότερων πόλεων και οικισμών, η ζωή των οποίων στηρίζονταν στη γεωργία, την κτηνοτροφία αλλά και στις ανταλλαγές με μακρινούς τόπους. Οι αρχαιολόγοι, οι υδρολόγοι και οι ιστορικοί συνεχίζουν να διαφωνούν για τις αιτίες αυτής της ξαφνικής πτώσης. Άλλοι την αποδίδουν σε μια βιβλική πλημμύρα που προκάλεσε ο Ινδός και άλλοι στις αλλαγές στο φυσικό περιβάλλον που προκάλεσαν οι ανθρώπινες δραστηριότητες. Το μυστήριο εξακολουθεί να απασχολεί τους επιστήμονες.

Τμήματα της Μοχέντζο-ντάρο πλημμύρισαν στη διάρκεια του τελευταίου καταστροφικού διμήνου που προκάλεσαν οι πρωτοφανούς έντασης μουσώνες στη Σιντ, στο Μπαλουχιστάν και σε άλλες περιοχές στο Πακιστάν. Η είδηση έκανε τον γύρο του κόσμου και προξένησε ανησυχία στους διεθνείς οργανισμούς. Ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ επισκέφτηκε τον χώρο και υποσχέθηκε υλική βοήθεια για να προστατευτεί ένα μνημείο που αποτελεί παγκόσμια κληρονομιά. Αρχαιολόγοι και ντόπιοι επιμένουν πως από τη δεκαετία του 1920, όταν βγήκε στο φως η πόλη, δεν είχε συμβεί άλλη φορά τέτοιο πράγμα. Ύστερα από μια πολύμηνη ξηρασία, έπεσε στη γη τον Ιούλιο και τον Αύγουστο οκτώ φορές μεγαλύτερη ποσότητα νερού από όση συνήθως βρέχει σε ένα χρόνο! Η Σιντ επλήγη ιδιαίτερα, με το μεγαλύτερο τμήμα της στην ύπαιθρο αλλά και σε πόλεις να έχει πλημμυρήσει. Το 80% των καλλιεργειών της επαρχίας έχει καταστραφεί, εκατοντάδες είναι οι πνιγμένοι, μεταξύ αυτών πολλά παιδιά, εκατομμύρια άνθρωποι έμειναν άστεγοι, υπάρχει έλλειψη τροφίμων και οι υδατογενείς ασθένειες εξαπλώνονται απειλητικά. Ο κατακλυσμός έγινε χειρότερος, μιας και δεν εμποδίστηκε από κανάλια και φράγματα, τα οποία στο Πακιστάν της υπανάπτυξης, διαφθοράς και ανισότητας δεν αποτελούν προτεραιότητες. Στη Λάρκανα, τη γειτονική πόλη, το στάσιμο νερό ξεπέρασε το ένα μέτρο επί βδομάδες, αντίθετα με τη Μοχέντζο-ντάρο, στην οποία το αποχετευτικό δίκτυο ηλικίας 5.000 χρόνων μπόρεσε να λειτουργήσει, γλιτώνοντάς την από μεγαλύτερη καταστροφή. Τα νερά έφτασαν μέχρι τις μεσοαστικές συνοικίες στο Καράτσι! Κανένας ζωντανός δεν θυμάται κάτι ανάλογο. Σχεδόν το ένα τρίτο της χώρας βρέθηκε κάτω από το νερό, δρόμοι, γέφυρες, σχολικά κτίρια και άλλες δημόσιες υποδομές καταστράφηκαν και περίπου 33 εκατομμύρια Πακιστανοί, το 15% του συνολικού πληθυσμού, επλήγησαν. “Γυρίσαμε 50 χρόνια πίσω!” είπε ένας αγρότης από τη Σιντ, του οποίου τα χωράφια με βαμβάκι και ζαχαροκάλαμο λίγο πριν τη συγκομιδή εξαφανίστηκαν κάτω από τα νερά.

Πληγωμένη από την πανδημία, με ένα πληθωρισμό να καλπάζει και κατακόρυφη αύξηση του εξωτερικού χρέους, η οικονομία της χώρας δέχθηκε ένα ακόμη συντριπτικό χτύπημα, οι επιπτώσεις του οποίου είναι πολύ δύ-

Σιντ, Πακιστάν

Ο δίμηνος κατακλυσμός και η καταιγίδα στον ορίζοντα

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια πρόσφατη ανάλυση για την πολιτική κρίση στο Πακιστάν της Ε.Γιαννοπούλου στο Δελτίο αριθμ. 5 του Ινστιτούτου Εναλλακτικών Πολιτικών, www.enainstitute.org

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣΤΕ την συνέντευξη του Ταρίκ Αλί στο Democracy Now!, www.democracynow.org/2022/8/23/tariq_ali_terrorism_charges_imran_khan

atheatoskosmosps.blogspot.com

σκολο να αποτιμηθούν και θα προκαλέσουν το επόμενο διάστημα αλυσιδωτά προβλήματα. Με το 65% του πληθυσμού να είναι άμεσα εξαρτημένο από το γεωργικό εισόδημα και ο αγροτικός τομέας να εισφέρει το 25% του ετήσιου ΑΕΠ, ο κίνδυνος μιας μεγάλης επισιτιστικής κρίσης συνδυάζεται με την προοπτική μιας σημαντικής πτώσης του μεταποιητικού τομέα και των εξαγωγών. Η επαρχία Σιντ προμηθεύει την πρώτη ύλη για τη μισή ποσότητα ψωμιού που καταναλώνει ο πληθυσμός καθημερινά και για το 1/3 της παραγωγής βαμβακιού που χρησιμοποιείται για την κλωστοϋφαντουργία, τομέας που απασχολεί εκατομμύρια εργάτες. Επίσης παράγει μεγάλες ποσότητες ζαχαροκάλαμου και ρυζιού, οι οποίες εξαγονται αλλά και συμπληρώνουν την εσωτερική διατροφική αλυσίδα. Ήδη στα παζάρια στη Λαχώρη και στο Καράτσι, οι τιμές στα λαχανικά, στα φρούτα, στις ντομάτες και τα κρεμμύδια έχουν απογειωθεί, προμηνύματα της κρίσης που χτυπά την πόρτα της χώρας.

Και το 2010 η χώρα έζησε πλημμύρες, αλλά τώρα η έκταση της καταστροφής είναι πολύ μεγαλύτερη. Και μια σειρά συνδυασμένοι παράγοντες προμηνύουν πως αυτή τη φορά έρχεται μια τέλεια καταιγίδα! Φυσική και κοινωνική. Παγετώνες στον Βορρά που λιώνουν με γοργούς ρυθμούς και σύννεφα στον ουρανό που κουβαλούν τεράστιες ποσότητες νερού εξαιτίας της αύξησης της μέσης θερμοκρασίας στην ατμόσφαιρα. Το Πακιστάν, αν και ευθύνεται για λιγότερο από το 1% των παγκόσμιων εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου, είναι το όγδοο στη λίστα των χωρών που θεωρούνται περισσό-

τερο ευάλωτες σε ακραία καιρικά φαινόμενα. Ένα στρατοκρατικό καθεστώς, το οποίο εξυπηρετεί μια μειοψηφία κομπραδόρων καπιταλιστών και μεγάλων γαιοκτημόνων, βουτηγμένο στην διαφθορά. Μια ελίτ διαιρεμένη σε τοπικά φέουδα, που σπαράσσεται από εσωτερικές αντιθέσεις. Μια πολιτική κρίση που κορυφώθηκε με την αποπομπή του πρωθυπουργού Ίμραν Χαν τον περασμένο Απρίλιο, από την ηγεσία του στρατού και πιθανόν με τη συνδρομή των ΗΠΑ και η οποία έχει επεκταθεί στους δρόμους με ογκώδεις συγκεντρώσεις οπαδών του Χαν. Και τέλος, το ΔΝΤ ενέκρινε μεν μια δόση ρευστότητας ύψους 1,1 δισ. δολαρίων, αλλά απαίτησε σκληρά μέτρα λιτότητας για να υπάρξει πλεονασματικός προϋπολογισμός, με πρώτο τη φορολογία στα καύσιμα, γεγονός που οδήγησε σε μαζικές αντιδράσεις. Την ίδια στιγμή, οι υπολογισμοί μόνο για το άμεσο και έμμεσο κόστος των πλημμυρών ξεπερνούν τα 30 δισ. δολάρια, με τα συναλλαγματικά αποθέματα να μειώνονται δραματικά.

Ο Ινδός ποταμός για το Πακιστάν έχει υπαρξιακή σημασία. Η κλιματική μεταβολή και οι ανθρώπινες παρεμβάσεις στην κοίτη του τον μετατρέπουν όλο και συχνότερα σε παράγοντα καταστροφής. Πέντε χιλιάδες χρόνια πριν, ο άνθρωπος ήταν απόλυτα εξαρτημένος από τις δυνάμεις της φύσης, όταν ξεκινούσε να τις υποτάξει. Σήμερα, δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία για τον επιύλη που έρχεται εξαιτίας του άναρχου και άλογου καπιταλισμού, που κυνηγά το κέρδος θυσιάζοντας τη ζωή και το μέλλον του πλανήτη!

Ρωσία: κοινές ασκήσεις με την Κίνα - Ομιλία Πούτιν στο Ανατολικό Οικονομικό Φόρουμ

Μηνύματα και επιδιώξεις

Η Ρωσία έστειλε πολλαπλά μηνύματα με αποδέκτες πρώτες τις ΗΠΑ αλλά και τη Δύση συνολικά, τόσο με τα μεγάλης κλίμακας στρατιωτικά γυμνάσια με την ονομασία «Vostok 2022» που διεξήχθησαν από τη 1 έως τις 7 Σεπτεμβρίου όσο και με την πολυδιαφημισμένη ομιλία του στην έναρξη του Ανατολικού Οικονομικού Φόρουμ στο Βλαδιβοστόκ στις 7 Σεπτεμβρίου, με τη συμμετοχή χωρών που το προεδρείο ανέφερε με νόημα πως «εκπροσωπούν τα συμφέροντα περισσότερων από τριών δισεκατομμυρίων ανθρώπων.»

Άσκηση «Vostok 2022»

Σύμφωνα με τη Μόσχα, τουλάχιστον 50.000 στρατιώτες, περισσότερα από 5.000 κομμάτια οπλισμού και στρατιωτικού εξοπλισμού, εκ των οποίων 140 αεροσκάφη και 60 πολεμικά σκάφη και σκάφη υποστήριξης, έλαβαν μέρος στα γυμνάσια. Αξιοσημείωτη ήταν η αναβαθμισμένη συμμετοχή της Κίνας, ενώ καθόλου τυχαία και παράλληλα με την άσκηση διενεργήθηκαν κοινές ναυτικές ασκήσεις των δύο χωρών στη θάλασσα της Ιαπωνίας με τη συμμετοχή 3 κορυφαίων πλοίων του κινεζικού στρατού. Στα γυμνάσια συμμετείχε η Ινδία, λίγες μέρες αφότου οι ΗΠΑ εξέφρασαν την ανησυχία τους για τη συμμετοχή οποιασδήποτε χώρας σε στρατιωτικά γυμνάσια με τη Ρωσία. Επίσης στα γυμνάσια αυτά συμμετείχαν η Συρία, η Αλγερία, το Λάος, η Μογγολία, η Νικαράγουα, η Λευκορωσία και πέντε ακόμα πρώην σοβιετικές δημοκρατίες.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός φανερά προσπαθεί να εκμεταλλευτεί κάθε δυνατότητα που του δίνεται να συνεργαστεί με τον κινεζικό ιμπεριαλισμό, κάνοντας σταθερά βήματα προσέγγισης και με το βλέμμα στην κοινή απειλή που αποτελεί και για τους δύο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός. Ταυτόχρονα επιχειρεί να αναβαθμίσει τις σχέσεις της με δυνάμεις όπως η Ινδία, με την οποία διατηρεί εδώ και αρκετές δεκαετίες πολύ σημαντικές σχέσεις και η οποία με κάθε ευκαιρία δηλώνει προς τις ΗΠΑ πως δεν θα ευθυγραμμιστεί με τις δυτικές αντιρωσικές κυρώσεις.

Από την πλευρά της η Κίνα δεν έχει ανατρέψει την ισορροπιστική στάση της, όπως δείχνει και η δήλωσή της πως η συμμετοχή της δεν έχει «καμία σχέση με την τρέχουσα κατάσταση σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο», υπονοώντας βέβαια τη μεγάλη ένταση στις σχέσεις ΗΠΑ-Κίνας λόγω της επίσκεψης της Πελόζι στην Ταϊβάν. Ωστόσο μετατοπίζεται συνεχώς και στέλνει κι αυτή με τη σειρά της μήνυμα προς τις ΗΠΑ πως, παρά τα ζητήματα που τη χωρίζουν με τη Ρωσία, δεν θα διστάσει να αυξήσει τους βαθμούς συνεργασίας μαζί της για να υπερασπίσει την περιφερειακή της ισχύ και να προωθήσει τις παγκόσμιες ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες της.

Ομιλία Πούτιν

Στην ολομέλεια του Ανατολικού Οικονομικού Φόρουμ που συνεδρίαζε με θέμα «Προς έναν πολυπολικό κόσμο», ο Πούτιν επέλεξε να κάνει μια σημαντική τοποθέτηση, χωρισμένη σε τρία μέρη, από τα οποία τα πρώτα δύο αφορούσαν το πώς αξιολογεί η ηγεσία του ρωσικού ιμπεριαλισμού τη διεθνή κατάσταση από τη μια και την αξιολόγηση των δυνατοτήτων, των δυσκολιών και των προοπτικών της Ρωσίας από την άλλη, ενώ το τρίτο αφορούσε τον ειδικό σχεδιασμό -με βάση τα προηγούμενα- της ηγεσίας για το ανατολικό τμήμα της Ρωσίας. Στο πλαίσιο αυτό είναι φανερό η επίμονη το τελευταίο διάστημα προσπάθεια του ρωσικού ιμπεριαλισμού να διερευνά τις δυνατότητες σύμπτυξης μιας συμμαχίας χωρών της «Ανατολής» έναντι της «Δύσης», κάτι που κατά τη γνώμη μας αποτελεί μια πολύ δύσκολη και με πολλές αντιφατικές παραμέτρους υπόθεση. Ενώ επιπρόσθετα δεν νομίζουμε πως η Ρωσία έχει αποδεχτεί το «χειμώνα» στις ευρωρωσικές σχέσεις σαν κάτι στρατηγικά μη αναστρέψιμο.

Όσον αφορά το πρώτο και βασικότερο κατά τη γνώμη μας μέρος, ανέλυσε τα στοιχεία που κατά τον ίδιο καθιστούν αναπόφευκτη την επιβολή ενός πολυπολικού κόσμου πάνω στην ξεπερασμένη πια δυτική τάξη πραγμάτων, έβαλε τις «σφήνες» του μεταξύ ΕΕ-ΗΠΑ και προσπάθησε ξανά να εμφανιστεί ως «προστάτης» μιας πλειάδας χωρών που έχουν κάθε λόγο να αισθάνονται ριγμένες από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές! Κεντρικό στοιχείο στην ανάλυσή του αποτελεί αυτό που και εμείς χαρακτηρίζουμε αναντιστοιχία μέσων και σκοπών για τις ΗΠΑ καθώς και την πορεία σχετικής αποδυνάμωσής τους στους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης. Ωστόσο, από την άλλη έχουμε μια σειρά προβληματισμούς και λειψά δεδομένα για να αξιολογήσουμε από την πλευρά μας το μέγεθος των ανατροπών που η ρώσικη ηγεσία θεωρεί ότι συντελούνται σαν αποτέλεσμα του αυξανόμενου οικονομικού-πολιτικού «ειδικού βάρους» της περιοχής Ασίας - Ειρηνικού.

Έτσι, αναφερόμενος στη διεθνή κατάσταση ο Πούτιν τόνισε ότι οι δυτικές κυρώσεις καθώς και «οι επιθετικές προσπάθειες της (σ.σ. Δύσης) να επιβάλει μοντέλα συμπεριφοράς σε άλλες χώρες, να στερήσει την κυριαρχία τους και να τις υποτάξει» έχει αντικαταστήσει την επιδημία του κορονοϊού ως παγκόσμια απειλή, προσθέτοντας με νόημα ότι αυτή η πολιτική «ακολουθείται από τη «συλλογική Δύση» εδώ και δεκαετίες». Για να υπογραμμίσει χαρακτηριστικά, όμως, πως «ο καταλύτης για αυτές τις διαδικασίες ήταν η άπιαστη κυριαρχία των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής στην παγκόσμια οικονομία και πολιτική, καθώς και η πεισματική απροθυμία ή ακόμα και η αδυναμία των δυτικών ελίτ να δουν και να αναγνωρίσουν αντικειμενικά γεγονότα.» Ποια είναι αυτά; Μα «οι μη αναστρέψιμες, τεκτονικές αλλαγές που συνέβησαν σε ολόκληρο το σύστημα των διεθνών σχέσεων» με κυρίαρχη τη σημαντική αύξηση του ρόλου των χωρών της περιοχής Ασίας - Ειρηνικού, που έχουν γίνει «νέα κέντρα οικονομικής και τεχνολογικής ανάπτυξης, σημεία έλξης για το προσωπικό, το κεφάλαιο και τις βιομηχανίες». Γι' αυτό και κατηγορεί τις δυτικές χώρες πως προσπαθούν να διατηρήσουν την παλιά παγκόσμια τάξη πραγμάτων που είναι ωφέλιμη μόνο γι' αυτές και η οποία λειτουργεί με «κανόνες» κομμένους και ραμμένους στα μέτρα τους, τους οποίους κανόνες παραβιάζουν ανάλογα με τις τρέχουσες ανάγκες τους.

Έτσι, σημειώνει, όταν κάποιες χώρες δείχνουν απροθυμία να υποταχθούν «σε μια τέτοια δικτατορία», τότε οι δυτικές ελίτ παίρνουν τυχοδιωκτικές αποφάσεις, που έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα και των δικών τους πολιτών. Για να καταλήξει, καθόλου τυχαία, στη θυσία της «Ευρώπης» στο όνομα της «ευρωατλαντικής ενότητας» και «για χάρη της διατήρησης της δικτατορίας των Ηνωμένων Πολιτειών στις παγκόσμιες υποθέσεις.» Το τέλος του πρώτου μέρους «κλείνει» με το θέμα των σιτηρών, λέγοντας πως η Δύση εξαπατά τις φτωχές χώρες διότι, παρά τις υποσχέσεις της, ο μεγαλύτερος όγκος των ουκρανικών σιτηρών καταλήγει στις πλούσιες δυτικές χώρες.

Στο δεύτερο, χωρίς να παραγνωρίζει

τα προβλήματα «σε έναν αριθμό βιομηχανιών και περιοχών (...) ειδικά εκείνων που συνδέονται με προμήθειες από Ευρώπη ή προμήθειαν τα προϊόντα τους εκεί» και κάνοντας έναν απολογισμό των τελευταίων μηνών, σημείωσε πως «η οικονομική κατάσταση έχει σταθεροποιηθεί». Επιπλέον υπογράμμισε με έμφαση πως «η συντριπτική πλειονότητα των κρατών Ασίας-Ειρηνικού δεν αποδέχεται την καταστροφική λογική των κυρώσεων». Αναφερόμενος μάλιστα με μια σειρά οικονομικά στοιχεία στην ανάπτυξη του «ειδικού βάρους» της περιοχής Ασίας-Ειρηνικού και με την οποία η Ρωσία έχει αναβαθμίσει τις οικονομικές και πολιτικές της σχέσεις, έστειλε το μήνυμα προς τη Δύση: «Με μια λέξη, όσο κι αν κάποιος θα ήθελε να απομονώσει τη Ρωσία, είναι αδύνατο να το κάνει, όπως λέγαμε πάντα γι' αυτό. Αρκεί μόνο να κοιτάξουμε το χάρτη».

Το τρίτο και τελευταίο μέρος ήταν μια διαρκής δήλωση για το αυξανόμενο βάρος που έχει το ανατολικό μέρος της ρωσικής επικράτειας στο συνολικό σχεδιασμό και σε πλήρη διασύνδεση με τις αξιολογήσεις που έκανε για την κατάσταση διεθνώς και το ρόλο-θέση της Ρωσίας: «Όλες οι αποφάσεις μας στην οικονομία, την κοινωνική σφαίρα, όλοι οι μηχανισμοί που εφαρμόζουμε στην Άπω Ανατολή στοχεύουν στο κύριο πράγμα - να γίνει αυτή η περιοχή ένα πραγματικά ελκυστικό μέρος για να ζεις, να σπουδάσεις, να δουλεύεις, να δημιουργείς νέες οικογένειες εδώ, να κάνεις περισσότερα παιδιά».

«Τέλος», απαντώντας σε ερώτηση για την Ουκρανία, αφού μίλησε ξανά για τις εχθροπραξίες «που ξεκίνησαν το 2014 μετά το πραξικόπημα στην Ουκρανία» και «τις επανειλημμένες προσπάθειες (σ.σ. της Ρωσίας) επίλυσης του ζητήματος με ειρηνικά μέσα», δήλωσε ξανά πως οι στόχοι της «ειδικής ειρηνευτικής επιχείρησης» θα εκπληρωθούν μέχρι τέλους. Έτσι, από τη μακρινή Ανατολή, μεταφέρθηκε «αναγκαστικά» στην «κοντινή» Ευρώπη και στο επίκεντρο της πιο μεγάλης πολεμικής κρίσης και ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου...

Οι επιτυχίες του ουκρανικού στρατού δεν κρίνουν τον πόλεμο

Η επίθεση που εξαπέλυσαν τα ουκρανικά στρατεύματα στα ανατολικά της χώρας παρουσιάστηκε από τα δυτικά μέσα ενημέρωσης ως μια, λίγο ως πολύ, σαρωτική επιχείρηση που έτρεψε τον ρώσικο στρατό σε φυγή και ανέκτησε σημαντικά εδάφη που είχαν καταληφθεί.

Όσο λάθος είναι να αποδεχτούμε άκριτα την κατάσταση όπως παρουσιάζεται στη Δύση, άλλο τόσο λάθος είναι να θεωρήσουμε πως η ουκρανική επιχείρηση δεν είχε αποτελέσματα. Σύμφωνα με δήλωση του Ζελένσκι, ο ουκρανικός στρατός ελέγχει πλήρως επιπλέον 4.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα εδάφους, ενώ σύντομα θα κατοχυρώσει τον έλεγχο σε άλλα 4.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Οι Ρώσοι υποχώρησαν από την περιοχή του Χάρκοβο, ενώ απέκρουσαν την ουκρανική επίθεση στη Χερσώνα. Αναφέρονται καταρρίψεις αεροπλάνων Σουχόι, αλλά και σύλληψη Ρώσου στρατηγού η οποία ούτε επιβεβαιώθηκε, ούτε διαψεύστηκε από τη Μόσχα.

Η ουκρανική επικράτηση αποδίδεται από στρατιωτικούς αναλυτές στον αιφνιδιασμό των Ρώσων και την όχι καλά οργανωμένη υποχώρησή τους. Αλλά, βέβαια, και στον εξοπλισμό που του παρέχουν αφειδώς οι Δυτικοί σύμμαχοί του, ο οποίος του εξασφαλίζει σημαντική δύναμη πυρός.

Το ερώτημα είναι αν η εξέλιξη αυτή αποτελεί σημείο καμψής στον πόλεμο. Την απάντηση έδωσε ο ίδιος ο Μπάιντεν: «*Το ερώτημα είναι αναπάντητο. Είναι δύσκολο να το πούμε. Σαφέστατα, οι Ουκρανοί έχουν σημειώσει σημαντική πρόοδο. Αλλά νομίζω ότι θα χρειαστεί πολύς χρόνος*».

Ως τώρα στο πεδίο της μάχης οι Ρώσοι είχαν αποκτήσει ένα προβάδισμα, πράγμα που, ωστόσο, δεν προδικάζει και την τελική έκβαση της σύγκρουσης. Η ουκρανική επίθεση αυτών των ημερών είναι ακόμα σε εξέλιξη, επομένως είναι νωρίς για να συμπεράνει κανείς ότι το προβάδισμα αυτό πλέον χάθηκε. Η Ρωσία δεν αποκλείεται σύντομα να απαντήσει, κάτι που, ενδεχομένως, να προέβλεπε ήδη το σχέδιο της επίθεσης των Ουκρανών, το οποίο σχεδόν ανοικτά ομολογείται ότι εκπονήθηκε από το ΝΑΤΟ. Όσο, επομένως, τα πράγματα είναι σε εξέλιξη, οι προβλέψεις και τα συμπεράσματα είναι επίφοβα.

Πάντως, ένας επιπλέον παράγοντας αποσταθεροποίησης είναι οι συγκρούσεις που ξεκίνησαν παράλληλα αυτές τις μέρες στα σύνορα μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν, οι οποίες είναι οι πιο σοβαρές μετά τη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός του 2020 για το Ναγκόρνο Καραμπάχ. Εκπρόσωποι τόσο της Ρωσίας όσο και των Δυτικών δήλωσαν ότι επιδιώκουν να σταματήσουν οι εχθροπραξίες και υπάρχει ήδη μια συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, που προώθησαν οι Ρώσοι αλλά ήδη έχει παραβιαστεί.

Και σαν να μην έφταναν αυτά, έγινε ανταλλαγή πυροβολισμών μεταξύ φρουρών στα σύνορα μεταξύ Κιργιστάν και Τατζικιστάν. Το αν αυτά τα γεγονότα είναι περιφερειακά επεισόδια ή προπομποί πιο σημαντικών εξελίξεων και ενδεχομένως υποκινούμενα από τις μεγάλες δυνάμεις μένει να αποδειχθεί. Το βέβαιο είναι ότι και οι παραμικρές αψιμαχίες στην περιοχή γύρω από την εμπόλεμη ζώνη της Ουκρανίας εγκυμονούν πολύ σοβαρούς κινδύνους.

Στις 13 Σεπτέμβρη παρουσιάστηκε στο Κίεβο από τον επικεφαλής του γραφείου του Ζελένσκι και τον πρώην γενικό γραμματέα του ΝΑΤΟ Ράσμουςεν ένα σχέδιο εγγυήσεων ασφαλείας της Ουκρανίας, το οποίο ορίζει ότι οι χώρες της Δύσης εγγυώνται την ασφάλεια της χώρας, παρακάμπτοντας το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, μέχρι την πλήρη ένταξή της στο ΝΑΤΟ. Έτσι, έγινε σαφές ότι ο στόχος της ένταξης της Ουκρανίας στη συμμαχία παραμένει αδιαπραγμάτευτος για τη Δύση.

Η απάντηση του Μεντβέντεφ είναι χαρακτηριστική για το επίπεδο που έχει φτάσει η αντιπαράθεση και τους κινδύνους για τους λαούς όλου του κόσμου. Είπε ότι οι προτάσεις της Ουκρανίας ενδέχεται να οδηγήσουν σε τρίτο παγκόσμιο πόλεμο και πως αν νομίζουν ότι έτσι ελπίζουν να αποδυναμώσουν τη Ρωσία θα δουν «*τη Γη να καίγεται και το τσιμέντο να λιώνει*»...

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόμοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Στην Κίνα σκοτώνουν τους ουρανοξύστες πριν... γεράσουν

Το δραματικό βίντεο που γυρίστηκε στη νοτιοδυτική πόλη Κουνμίνγκ τον Αύγουστο του 2021 δείχνει όλη την κλίμακα της φούσκας ακινήτων της Κίνας.

Οι θεατές ακούγονται να ουρλιάζουν με δέος καθώς 15 πολυκατοικίες συγκροτήματος πολυκατοικιών κατεδαφίζονται από 85.000 ελεγχόμενες εκρήξεις σε λιγότερο από ένα λεπτό, ενώ αντίστοιχες ελεγχόμενες εκρήξεις κατεδάφισης έγιναν και τον φετινό Αύγουστο.

Τα ημιτελή κτίρια, τα οποία αποτελούσαν ένα συγκρότημα με το όνομα «Sunshine City II», είχαν μείνει άδεια από το 2013, όταν εκείνοι που θα αναλάμβαναν την αξιοποίησή τους ξέμειναν από χρήματα, ενώ βρέθηκαν και ελαττώματα στις κατασκευαστικές εργασίες.

Ο τεράστιος τομέας ακινήτων της Κίνας συνεισφέρει το 29 τοις εκατό του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος της χώρας, όμως κινδυνεύει να γίνει μεγάλο βάρος και τροχοπέδη καθώς θεωρείται πια και... κυριολεκτικά υπερδομημένος. Η φούσκα των ακινήτων που πριν από λίγα χρόνια είχε εκδηλωθεί με την κατάρρευση της «υπερδομημένης» εταιρείας ακινήτων Evergrande είναι παρούσα και μέσα σε αυτή την ιδιαίτερα δύσκολη συγκυρία μετά την έλευση του κορονοϊού.

Ενδεικτικό της κλίμακας των μεγεθών είναι ότι τα απούλητα διαμερίσματα της κρίσης αγοράς ακινήτων της Κίνας καλύπτουν έναν πληθυσμό 90 εκατομμυρίων, με δυο λόγια, θα μπορούσαν να καλυφθούν οι ανάγκες στέγασης για κάθε μία, μεμονωμένα φυσικά, από τις πέντε χώρες του G7 (Γαλλία, Γερμανία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ιταλία και Καναδάς) αν μπορούσαν να διατεθούν αυτά τα άδεια διαμερίσματα!

Σε καλύτερη (προ covid) αναφορά είχαμε κάνει λόγο για τις τρεις «κόκκινες γραμμές» που έθεσε ο πρόεδρος Σι Πινγκ στην ανάπτυξη του τομέα των ακινήτων. Τι θα κάνει τώρα όμως όταν η εταιρεία θα πρέπει μέσα στην εβδομάδα να καταβάλει τόκο για ένα μεγάλο ομολογιακό δάνειο στους Αμερικάνους;

Η φούσκα ακινήτων -που είχε επισημανθεί και προ κορονοϊού- δεν είναι το μόνο πρόβλημα της κινέζικης ανάπτυξης ή καλύτερα είναι μία από τις ενδείξεις πως πρόκειται για μια ανάπτυξη που καθορίζεται από τις γενικότερες (και με τις ειδικές τους εκφράσεις) συνθήκες κρίσης της παγκόσμιας οικονομίας.

Τίθεται εκ νέου πάλι το ζήτημα της πώσης των ρυθμών ανάπτυξης του κινέζικου ΑΕΠ. Από το 2015 τέτοια «καμπανάκια» έχουν χτυπήσει τουλάχιστον άλλες τρεις φορές... Η επιρροή εξάλλου των σκληρών lockdown στην επιβράδυνση αυτών των ρυθμών θεωρείται δεδομένη.

Η τελευταία φορά που καταγράφηκε αρνητικός ετήσιος ρυθμός ανάπτυξης στην Κίνα ήταν το 1976. Στα επόμενα 44 χρόνια, έχει αναπτυχθεί 16 χρονιές με ρυθμό άνω του 10%, ενώ με εξαίρεση το 1989, το 1990 και το 2020, το ΑΕΠ της μεγεθύνεται κάθε χρόνο με ρυθμό άνω του 5% και γι' αυτό θεωρείται η ατμομηχανή της παγκόσμιας οικονομίας.

Πιο σοβαρά ανησυχητικό διαβάζεται άρθρο του Bloomberg για την πιθανότητα «ιαπωνοποίησης» της κινέζικης οικονομίας. Τι εννοούν με αυτό; Αντιπαράβλλουν αυτή την σαραντάχρονη ανοδική πορεία της κινέζικης οικονομίας και τη σημερινή ασθμαίνουσα (;) εικόνα της με τον τρόπο που «έκλεισε» η μεγάλη ιαπωνική οικονομική ανάπτυξη ύστερα πάλι από

σαράντα χρόνια ανόδου.

Βέβαια, μία από τις γεω...οικονομικές -αν μας επιτρέπεται ο νεολογισμός- αιτίες αυτής της αναστροφής ήταν η πολιτική απόφαση των ΗΠΑ να στηρίξουν κυρίως την Κίνα και δευτερευόντως την Κορέα και (αλλά όχι μόνο) απέναντι στους ανταγωνιστές Ευρωπαίους.

Μιλώντας στο Bloomberg ο οικονομολόγος Ming Ming της Citic Securities ανέφερε πως «*το πλεονάζον ρευστό συσσωρεύεται στο χρηματοπιστωτικό σύστημα αντί να διοχετεύεται στην πραγματική οικονομία*». Η μεγάλη ρευστότητα που δημιούργησε η Λαϊκή Τράπεζα της Κίνας λιμνάζει. Έτσι, οι κινεζικές τράπεζες καταφεύγουν στο οικονομικό ισοδύναμο των μεταξύ τους συναλλαγών σε ένα παιχνίδι να κρυφτούν τα... σκουπίδια κάτω από το χαλί. Ο Κρούγκμαν είχε κάνει παρόμοιες προβλέψεις επίσης.

Ο Lu Ting, οικονομολόγος της Nomura Holdings, πιστεύει ότι η Κίνα έχει παγιδευτεί στην «οικονομική σπείρα του κορονοϊού». Ο κίνδυνος είναι το ΑΕΠ της Κίνας να περιδινείται επ' αόριστον -με αυξομειώσεις- πέριξ των πανδημικών επιπέδων. Ο οικονομολόγος Michael Pettis του Πανεπιστημίου του Πεκίνου υποστηρίζει ότι η Κίνα θα πρέπει να μελετήσει τα διδάγματα από τις χαμένες δεκαετίες της Ιαπωνίας και να τα λάβει σοβαρά υπόψη της.

«*Σήμερα, συγκρίνουμε την κατάσταση στην Κίνα με αυτή της Ιαπωνίας επειδή οι δύο χώρες παρουσιάζουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά: εισοδηματικές ανισορροπίες, μη παραγωγικές επενδύσεις επί χρόνια, τραπεζικό σύστημα που υποστηρίχθηκε από κυβερνητικές εγγυήσεις, εκτίναξη χρέους κ.ά.*», παρατηρεί ο Pettis. Αυτές οι ανισορροπίες οδήγησαν στη «φούσκα», τις συνέπειες της οποίας ακόμα προσπαθεί -δεκαετίες μετά- να τιθασεύσει το Τόκιο. Η Ιαπωνία, λέει ο Pettis, αντιμετώπισε μια «*δύσκολη προσαρμογή μετά από ένα αναπτυξιακό θαύμα διάρκειας 40 ετών με άξονα τις επενδύσεις. Τις ίδιες συνθήκες καλείται να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε χώρα ακολούθησε αντίστοιχη πορεία ανάπτυξης και έπειτα επέστρεψε στη... θάναση οικονομική προσαρμογή*».

Το πόσο ισχύει η κρίση για μη παραγωγικές επενδύσεις, για την Κίνα μιλώντας, είναι ένα θέμα που θέλει διερεύνηση. Ως κρίση φαίνεται λίγο «εύκολη» ειδικά όταν συγκρίνεται με την Ιαπωνία. Προς το παρόν οι ανησυχητικές αυτές επισημάνσεις (που θα έχουν επιπτώσεις στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία διόλου αμελητέες καθώς αφορούν την ατμομηχανή της) διαβάζονται και... αναλύονται.

Το τι θα πράξει το επιτελείο του Σι Πινγκ θα παίξει σημαντικό ρόλο. Όμως η απελευθέρωση των αρνητικών δυνάμεων του βασικού νόμου της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης και στην κλίμακα που αυτές έχουν πια αναπτυχθεί δεν θα είναι εύκολο πράγμα σε κάθε περίπτωση. Το κόμμα-κράτος ως εργαλείο απόσβεσης της κρίσης έχει όρια. Το πώς φρενάρεται η εξαγωγή κινέζικων κεφαλαίων ως κλασική ιμπεριαλιστική απάντηση στην κρίση λόγω του γεωπολιτικού ανταγωνισμού είναι επίσης ένα όριο.

Δεν αρκεί η -αδιάφορου- χρώματος γάτα του αείμνηστου Ντεγκν να πιάνει ποντίκια. Πρέπει να μπορεί να τα φάει και -κυρίως- να τα «χωνεύει».

Οι κινηματογραφικές παραγωγές σε χώρες σαν την Ελλάδα, ως πεδίο ιμπεριαλιστικής παρέμβασης

Ο πολιτιστικός ιμπεριαλισμός είναι ένας όρος ο οποίος αρχικά χαρακτήριζε την προσπάθεια της αμερικανικής κινηματογραφικής βιομηχανίας, μέσω της πώλησης ταινιών σε άλλες χώρες, κυρίως αναπτυσσόμενες και υπανάπτυκτες, να επιβάλει τα αμερικανικά πολιτιστικά πρότυπα σε αυτές. Προφανώς κερδίζοντας και αμέτρητα δολάρια με την όλη διαδικασία. Όμως τώρα, παράλληλα με αυτό, παρατηρείται και μια γενικότερη μεταφορά των παραγωγών του Χόλιγουντ (και όχι μόνο αυτού, που είναι η βιομηχανία των ΗΠΑ) σε χώρες όπου μπορεί να αναπτυχθεί οικονομική δραστηριότητα, φθηνότερη και σαφώς πατώντας το πόδι του ιμπεριαλισμού, δημιουργώντας ένα ακόμα πεδίο εξάρτησης. Βασικό στοιχείο του άρθρου είναι η οικονομική πλευρά της εξάπλωσης των ταινιών και στο επίπεδο της παραγωγής αλλά και σε αυτό της αναπαραγωγής τους.

Η κινηματογραφική βιομηχανία των ΗΠΑ είναι σήμερα η μεγαλύτερη παγκοσμίως. Κέρδισε σημαντικό έδαφος μέσα στον 20ό αιώνα και συγκεκριμένα η μεγάλη της άνοδος σε σχέση με αυτή των άλλων χωρών υπήρξε κατά το πέρασμα από τον βουβό κινηματογράφο στον ήχο. Περνώντας πολλά στάδια και φτάνοντας στην εποχή του κορονοϊού, το αμερικανικό κεφάλαιο, όπως πάντα άλλωστε, επιχειρεί να μειώσει τα έξοδά του, αλλά και να εξασφαλίσει το ολόένα και μεγαλύτερο άπλωμά του, κάτι που θα το φέρει καλύτερη δυνατή θέση στον ανταγωνισμό με τους άλλους ιμπεριαλιστές.

Σε αυτό το πεδίο δείχνουν να τους ανταγωνίζονται οι κινεζικές παραγωγές, καθώς έχουν τη δυνατότητα να αντιπαραβάλλουν τα δικά τους πολιτιστικά πρότυπα, να φτιάξουν ακριβές παραγω-

γές και να τις διανείμουν σε μια σειρά χώρες. Τα μεγέθη, ωστόσο, ακόμα δεν συγκρίνονται. Αλλά οι παραγωγές τους έχουν μπει συχνά στο στόχαστρο των αμερικανών «ελεύθερα σκεπτόμενων».

Τα τελευταία χρόνια έχουμε δει μια πτώση των παραγωγών ταινιών μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ. Συγκεκριμένα, είναι στο πιο χαμηλό τους σημείο από ποτέ. Άλλαξε, άραγε, η πρωτιά αυτή; Ίσα ίσα, βλέπουμε ατέλειωτες παραγωγές να μπαίνουν στις ελληνικές αίθουσες. Αυτό που άλλαξε είναι ο τόπος όπου παράγονται οι ταινίες. Οι ξένες επενδύσεις σε χώρες πάντα θεωρούνταν ανάπτυξη για όσους βγάζουν τεράστια ποσά από αυτές. Μετά την πρωτιά της παραγωγής εντός των ΗΠΑ, ακολουθούν χώρες όπως ο Καναδάς, το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γαλλία, η Ινδία, η Ιταλία, η Γερμανία, η Αυστραλία, η Ισπανία, το Μεξικό, η Τσεχία, το Μαρόκο, η Νέα Ζηλανδία και η Ν. Αφρική. Αυτό είναι και το αρχικό σκεπτικό χωρών όπως η Νέα Ζηλανδία (όπου γυρίστηκε η τριλογία του «Άρχοντα των Δακτυλιδιών»), τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα («Πόλεμος των Άστρων») και η Ελλάδα («Tomb Raider» και πολλές άλλες πιο σύγχρονες παραγωγές), να φέρουν ξένες επενδύσεις, με στόχο την οικονομική τους «βελτίωση».

Βέβαια, οι επενδύσεις για τις εξαρτημένες χώρες είναι βάθεμα της εξάρτησης, ελαστικές σχέσεις εργασίας και φθηνές παραγωγές για τους «επενδυτές». Ταυτόχρονα είναι και η οικονομική αδυναμία τους να παράξουν ταινίες, αφού για παράδειγμα πριν από μερικές δεκαετίες τουλάχιστον, χώρες όπως οι Φιλιππίνες χρειάζονταν μόλις 1.000-2.000\$ για αγορά του δικαιώματος στην αναπαραγωγή ολόκληρης αμερικανικής σειράς υψηλού παραγωγικού επιπέδου, ενώ 800-2.400\$ για την παραγωγή μιας τοπικής σειράς. Το Χόλιγουντ, ειδικά τα τελευταία χρόνια, έχει αυξήσει τις παραγωγές του, εκτός των παραπάνω, και στο Ηνωμένο Βασίλειο. Σε αυτό βοήθησαν η πτώση της αξίας της λίρας, η κοινή γλώσσα αλλά και οι φοροαπαλλαγές. Το πρώτο κομμάτι βέβαια θα πρέπει να μας προϋποθέτει και για τη σχετική εργασιακή εκμετάλλευση που προκύπτει.

Στην Ελλάδα αυτό το φαινόμενο εμφανίστηκε εντονότερα τα τελευταία χρόνια, από την κρίση και έπειτα. Και ενώ την πρωτοκαθεδρία την έχουν χολιγουντιανές παραγωγές, δεν λείπουν και άλλων χωρών, όπως της Γαλλίας. Αν και βασικά στις παραγωγές χρησιμοποιούνται κομπάρσοι από τις χώρες όπου γίνονται, δεν είναι σπάνιο να προσλαμβά-

νεται και ντόπιοι τεχνίτες. Στη χώρα μας αυτές διαφημίζονται ως η σούπερ ευκαιρία να βγει στο εξωτερικό η Ελλάδα, να διεθνοποιηθεί, να ανοίξει η παραγωγή και οι επενδύσεις αμερικανικών ταινιών. Πολλές φορές οι απολαβές μπορεί να ξεπερνούν τα 50€/μέρα παραγωγής. Μπορεί αυτό να φαίνεται μυθικό ποσό για μισθούς Ελλάδας, αλλά ούτε σταθερή εργασία είναι ούτε σχετίζεται με το τι θα κέρδιζε ο αντίστοιχος εργαζόμενος εντός των ΗΠΑ. Το κόστος εκεί είναι τόσο ψηλό, που ακόμα και ο Καναδάς και η Αγγλία θεωρούνται χώρες όπου υποαμείβονται οι εκεί εργαζόμενοι.

Και σαφώς δεν είναι μόνο το οικονομικό. Στα γυρίσματα έχουμε δει και εργατικά ατυχήματα, όπως αυτό στο «Γάμο α λα ελληνικά 3». Πίσω, λοιπόν, από τα φώτα και τα ακριβά πλάνα, πίσω από την αίγλη μιας ανύπαρκτης διεθνοποίησης της χώρας μας, κρύβεται το ξεζούμισμα όσων, στην απόλυτη ανάγκη να βγάλουν ένα μεροκάματο για τις σκληρές μέρες που έρχονται, μπαίνουν στις παραγωγές αυτές, που αποφέρουν μεγαλύτερα κέρδη απ' όσα θα δει ένας εργαζόμενος στην Ελλάδα σε όλο του τον εργασιακό βίο.

Συνολικά, ο ιμπεριαλισμός αξιοποιεί μια πληθώρα πεδίων για την επιβολή των προτύπων του στις χώρες όπου πατάει. Βασικό κομμάτι επιβολής είναι στο πολιτιστικό επίπεδο. Όπως φαίνεται, σίγουρα υπάρχει ο πιο ύπουλος τρόπος της καλλιέργειας προτύπων, που έχουν να κάνουν και με την αναπαραγωγή του συστήματος, αλλά και με την κυριαρχία του εκάστοτε ιμπεριαλιστή σε άλλους ιμπεριαλιστές ή στις εξαρτημένες χώρες. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε και τα πιο ρητά του κομμάτια, που εμφανίζονται με τη μορφή επενδύσεων, ξεζουμίζουν όσους εργάζονται στον τομέα πολιτισμού για να πλουτίζουν ιμπεριαλιστικές βιομηχανίες και κάνουν χώρες να ελπίζουν σε ψίχουλα-ανταλλάγματα που καταδικάζουν σε χειρότερες εργασιακές συνθήκες τους λαούς τους.

Ινδία

Ελευθερία στους πολιτικούς κρατούμενους!

Διεθνές κάλεσμα για Εβδομάδα Δράσης για την απελευθέρωση των χιλιάδων πολιτικών κρατούμενων στην Ινδία και για τη διακοπή των επιθέσεων με ντρόους που πραγματοποιεί ο ινδικός στρατός στην ύπαιθρο σε βάρος άμαχων χωρικών, απηύθυνε η Διεθνής Επιτροπή Υποστήριξης του Λαϊκού Πολέμου (ICSPWI). Από τις 13 Σεπτεμβρίου, πρώτη ημέρα της διεθνούς κινητοποίησης, πολύμορφες δράσεις ενημέρωσης και διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκαν σε πολλές χώρες της Ευρώπης, της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Μεταξύ πολλών, σε Ιταλία, Γερμανία, Σουηδία, Αυστρία, Ολλανδία, Ισπανία, Βραζιλία, Τυνησία κ.ά.

Στην Ινδία, το αντιδραστικό καθεστώς με επικεφαλής την ακροδεξιά κυβέρνηση Μόντι έχει εξαπολύσει ένα πρωτοφανές κυνήγι αγωνιστών στα κοινωνικά κινήματα, ακαδημαϊκών, διανοούμενων, δημοσιογράφων και φοιτητών, αποδίδοντάς τους την κατηγορία πως είναι μέλη του παράνομου ΚΚ Ινδίας (Μαοϊκού). Μαζί με αυτούς συλλαμβάνει και ρίχνει στις φυλακές κάθε ενοχλητική φωνή η οποία υπερασπίζεται τα δικαιώματα των φτωχών και των

καταπιεσμένων, των μουσουλμάνων και άλλων θρησκευτικών και εθνικών μειονοτήτων. Φυσικά, κρατά φυλακισμένους και χιλιάδες επαναστάτες κομμουνιστές, μεταξύ αυτών πολλά ηγετικά στελέχη του κόμματος και του Ναζαλιτικού κινήματος σε απίστευτα σκληρές συνθήκες, μερικούς μάλιστα υπέργηρους, αρρώστους και ανάπηρους, αφήνοντας τους να αργοπεθαίνουν.

Σε ειδική ανακοίνωσή της η ΚΕ του ΚΚ Ινδίας (Μαοϊκού) κάλεσε να υποστηριχθούν οι δράσεις αλληλεγγύης της Διεθνούς Εβδομάδας, υπογραμμίζοντας μεταξύ άλλων: «*Η ΚΕ του κόμματός μας καλεί τους δημοκράτες, νομικούς εμπειρογνώμονες, οργανώσεις υπεράσπισης ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα μας και στον κόσμο, οργανώσεις αλληλεγγύης προς τον Λαϊκό Πόλεμο, καθώς και τη Διεθνή Λίγκα Λαϊκών Αγώνων (ILPS) να εντείνουν το κίνημα διαμαρτυρίας για την εντεινόμενη επίθεση της βραχμανιστικής ινδουιστικής φασιστικής κυβέρνησης Μόντι ενάντια στο καθοδηγούμενο από το κόμμα μας επαναστατικό κίνημα, τα κινήματα των καταπιεζόμενων τάξεων, στρωμάτων και εθνότητων και τα δημοκρατικά δικαιώματα*».

13-19 SEPTEMBER
WORLDWIDE ACTION WEEK
RELEASE POLITICAL PRISONERS IN INDIA!

INTERNATIONAL COMMITTEE TO SUPPORT THE PEOPLE'S WAR IN INDIA

Η λήξη του Μικρασιατικού Πολέμου και η δίκη των έξι

Λήξη του πολέμου

Το τέλος του καλοκαιριού του 1922 σημαδεύτηκε από τη μεγάλη αντεπίθεση των κεμαλικών στρατευμάτων στο μέτωπο της Μικράς Ασίας στις 13 Αυγούστου, την άτακτη υποχώρηση του ελληνικού στρατού, την κατάρρευση του μετώπου, την ήττα της Ελλάδας και την οριστική λήξη του πολέμου. Τα αποτελέσματα για την ελληνική πλευρά ήταν τραγικά. 50.000 στρατιώτες νεκροί, 75.000 τραυματίες, 1.500.000 πρόσφυγες και 600.000 νεκροί άμαχοι που δεν κατάφεραν ποτέ να μεταβούν στην Ελλάδα. Ένα μεγάλο μέρος της Σμύρνης παραδόθηκε στις φλόγες στις 31 Αυγούστου (παλιό ημερολόγιο) και ενώ ο ελληνικός στρατός κατάφερε να περάσει απέναντι στα νησιά, δεν είχαν την ίδια τύχη χιλιάδες άμαχοι που εγκαταλείφθηκαν στο λιμάνι της Σμύρνης, βέβαιοι μέχρι και την τελευταία στιγμή -σύμφωνα με τα λεγόμενα του έλληνα αρμοστή Α. Στεργιάδη και του υπουργού Στρατιωτικών Ν. Θεοτόκη- ότι θα είναι ασφαλείς. Ακόμα και όσοι κατάφεραν να φτάσουν στο λιμάνι, λίγα μέτρα από τα πλοία των Άγγλων και των Γάλλων, έκπληκτοι είδαν ότι οι δυτικοί «σύμμαχοι», για τα συμφέροντα των οποίων ο ελληνικός στρατός έχυσε τόσο αίμα, όχι μόνο αρνήθηκαν να τους επιτρέψουν να επιβιβαστούν και να τους σώσουν, αλλά, σύμφωνα με πολλές μαρτυρίες, τους έριχναν καυτό νερό για να τους εμποδίσουν και σε πολλές περιπτώσεις τα πληρώματα των πλοίων έκοβαν τα χέρια όσων προσπαθούσαν να ανεβούν σε αυτά. Δυστυχώς για ακόμη μια φορά αποδείχθηκε ότι δυνάμεις όπως η Ελλάδα χρησιμοποιούνται στα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών για να έχουν τελικά την τύχη του αναλώσιμου.

Κίνημα Πλαστήρα

Αντίστοιχα δραματικές ήταν και οι εξελίξεις σε κυβερνητικό επίπεδο στην Ελλάδα. Παραιτήθηκε η κυβέρνηση Π. Πρωτοπαπαδάκη και σχηματίστηκε νέα με πρωθυπουργό τον Ν. Τριανταφυλλάκο. Η μεραρχία Γονατά, το τάγμα Πλαστήρα και ο στρατός του νότιου συγκροτήματος κατάφεραν να γλιτώσουν και να μεταβούν στη Χίο και τη Μυτιλήνη, απ' όπου στις 11 Σεπτέμβρη ανακοίνωσαν τη στάση των στρατευμάτων ενάντια στο βασιλιά (κίνημα Πλαστήρα). Ηγέτες της στάσης, εκτός από τον Ν. Πλαστήρα, ήταν ο συνταγματάρχης Σ. Γονατάς και ο αντιπλοίαρχος Δ. Φωκάς.

Οι στασιαστές δημιούργησαν την «Επαναστατική Επιτροπή» και απαίτησαν την παραίτηση του βασιλιά Κωνσταντίνου που τον θεωρούσαν βασικό υπεύθυνο της ήττας στον Μικρασιατικό Πόλεμο και το σχηματισμό κυβέρνησης που να έχει την εμπιστοσύνη των Δυτικών. Τη στιγμή εκείνη ο βασιλιάς ανέθεσε την κυβέρνηση στον Ι. Μεταξά ο οποίος σε μια προσπάθεια να δοθεί μεγαλύτερη νομιμοποίηση και ευρύτερη στήριξη στις επιλογές του θρόνου επισκέφτηκε την ηγεσία του ΣΕΚΕ(Κ) που βρισκόταν στη φυλακή και ζήτησε από τον Κορδάτο να συμμετάσχει στη νέα κυβέρνηση. Φυσικά η πρότασή του απορρίφθηκε από την ηγεσία των κομμουνιστών.

Το κίνημα Πλαστήρα κατάφερε να επικρατήσει μέχρι τις 17 Σεπτέμβρη στην Αθήνα και να ανατρέψει την κυβέρνηση.

Παραιτήθηκε ο βασιλιάς και νέος πρωθυπουργός ορίστηκε ο Σ. Κροκιδάς. Μια θετική εξέλιξη μετά την επικράτηση της «Επαναστατικής Επιτροπής» ήταν η αποφυλάκιση της ηγεσίας του ΣΕΚΕ(Κ) μετά από λαϊκή απαίτηση καθώς και την επιμονή της πιο «δημοκρατικής» πτέρυγας του κινήματος (Μπακιρτζής, Ψαρρός κ.ά.)

Ανακωχή των Μουδανιών

Στο διπλωματικό πεδίο, στα τέλη Σεπτέμβρη, συγκλήθηκε στα Μουδανιά της Μικράς Ασίας διάσκεψη με εκπροσώπους της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, της Τουρκίας και της Ελλάδας για τους όρους της ανακωχής. Βασικότερο ζήτημα ήταν ο καθορισμός των νέων συνόρων της Τουρκίας και της Ελλάδας και προτάθηκε η δεξιά όχθη του Έβρου. Στην αρχή η Ελλάδα αρνήθηκε να υπογράψει, αργότερα όμως υποχώρησε. Το αποτέλεσμα της Ανακωχής των Μουδανιών, που θεωρείται το πρώτο βήμα για τη Συνθήκη της Λωζάνης, ήταν να εγκαταλείψει η Ελλάδα οριστικά την ανατολική Θράκη και σε σύντομο χρονικό διάστημα χιλιάδες κάτοικοι ελληνικής καταγωγής να αποχωρήσουν από τα εδάφη της. Επίσης έπαψε και τυπικά να ισχύει η Συνθήκη των Σεβρών, καταργήθηκε ο διεθνής οικονομικός έλεγχος που ίσχυε για την πρώην Οθωμανική Αυτοκρατορία και ουσιαστικά αναγνωρίστηκε από τους Δυτικούς η ανεξαρτησία της Τουρκίας.

Η δίκη των έξι

Σημαντική πτυχή των μετέπειτα εξελίξεων ήταν η σύλληψη και η δίκη των έξι. Υπήρχε μεγάλος αναβρασμός μέσα στον ελληνικό λαό για το αποτέλεσμα του πολέμου και στις 9 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα μεγάλο συλλαλητήριο με αίτημα την τιμωρία των υπευθύνων της τραγωδίας. Στα μέσα του Οκτώβρη συνελήφθησαν και δικάστηκαν από έκτακτο στρατοδικείο, με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας, 5 ανώτεροι πολιτικοί παράγοντες και 3 στρατιωτικοί που θεωρήθηκαν ως υπαίτιοι της τραγικής εξέλιξης που είχαν για την Ελλάδα οι στρατιωτικές επιχειρήσεις

στη Μικρά Ασία. Η δίκη ξεκίνησε στις 31 Οκτώβρη και έληξε στις 15 Νοέμβρη με καταδίκη των κατηγορουμένων. Την ίδια μέρα εκτελέστηκαν στο Γουδί οι έξι από αυτούς: Δημήτριος Γούναρης, Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης, Νικόλαος Στράτος, Γεώργιος Μπαλτατζής, Νικόλαος Θεοτόκης και ο στρατηγός Γεώργιος Χατζηανέστης. Ο Ξενοφών Στρατηγός και ο Μιχαήλ Γούδας καταδικάστηκαν σε ισόβια. Να σημειώσουμε εδώ ότι μέσα στην Επαναστατική Επιτροπή υπήρξε διαφωνία σχετικά με το αν θα έπρεπε να περάσουν από κανονική δίκη ή από στρατοδικείο, κάτι που θα καθόριζε και την αυστηρότητα των ποινών. Οι Δυτικοί άσκησαν μεγάλες πιέσεις ώστε να μην επιβληθούν οι θανατικές ποινές. Η εξέλιξη της υπόθεσης έδειξε το βαθμό της πίεσης που δεχόταν η «Επαναστατική Επιτροπή» από τον ίδιο το λαό αλλά και ότι την εποχή εκείνη υπήρχαν έντονες διαχωριστικές γραμμές μέσα στην ίδια την ελληνική αστική τάξη, κατάλοιπα του «Εθνικού Διχασμού» της προηγούμενης περιόδου. Μάλιστα η κυβέρνηση Κροκιδά αρνήθηκε να επικυρώσει την απόφαση του στρατοδικείου και παραιτήθηκε. Νέος πρωθυπουργός ορίστηκε από τον Πλαστήρα ο Σ. Γονατάς.

Χαρακτηριστικό γεγονός της παρέμβασης των Άγγλων ήταν η σύλληψη και η δίκη του πρίγκιπα Ανδρέα. Αμέσως μετά τη δίκη των έξι συνελήφθη με εντολή της «Επαναστατικής Επιτροπής» και καταδικάστηκε σε θάνατο για άρνηση εκτέλεσης διαταγής τον Αύγουστο του 1921 στο μικρασιατικό μέτωπο. Με παρέμβαση όμως της βρετανικής κυβέρνησης η απόφαση μετατράπηκε σε ισόβια εξορία. Πράγματι, αμέσως μετά την καταδίκη, μεταφέρθηκε αυτός και η οικογένειά του με βρετανικό πλοίο στην Ευρώπη.

Όσα συνέβησαν μετά τη λήξη του Μικρασιατικού Πολέμου με τη δίκη των έξι και τις εκτελέσεις φανερώνουν -από τις λίγες φορές στην ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας- ότι οι αντιθέσεις μεταξύ μερίδων της αστικής τάξης την εποχή εκείνη είχαν οξυνθεί σε υπερβολικό βαθμό. Μάλιστα θεωρήθηκε μελανή κηλίδα στην ιστορία του ελληνικού κράτους η εκτέλεση των έξι και το 2010 ο Άρειος Πάγος ανείρεσε την απόφαση και τους αθώωσε έστω και μετά θάνατον. Ήθελε το πολι-

τικό σύστημα της χώρας μας να διορθώσει ένα «λάθος», δηλώνοντας έτσι ότι είναι ανεπίτρεπτο να υπάρχει αυτό το στίγμα σε μια μερίδα του πολιτικού κόσμου, έστω κι αν συνέβη 100 χρόνια πριν.

Πάντως η ευθύνη για την ήττα της Ελλάδας στη Μικρά Ασία βαραίνει εξίσου τις δύο πλευρές (βενιζελικοί-αντιβενιζελικοί) αλλά πρώτα απ' όλα τους άγγλους, γάλλους και ιταλούς ιμπεριαλιστές που έσυραν τη χώρα σε μια άνευ προηγουμένου πολεμική περιπέτεια για τέσσερα χρόνια και μάλιστα αμέσως μετά τους Βαλκανικούς και τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Συνθήκη της Λωζάνης

Η τελευταία πράξη της μικρασιατικής τραγωδίας για την Ελλάδα γράφτηκε τον επόμενο χρόνο με τη Συνθήκη της Λωζάνης (24 Ιουλίου 1923). Οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν από το Νοέμβρη του 1922 και συμμετείχαν η Ελλάδα, η Τουρκία, οι εμπλεκόμενες ευρωπαϊκές χώρες στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Μικρασιατικό καθώς και οι ΗΠΑ και η ΕΣΣΔ. Η συνθήκη αυτή αντικατέστησε τη Συνθήκη των Σεβρών (η οποία έτσι κι αλλιώς δεν ίσχυσε ποτέ), καθόρισε τα νέα σύνορα της Τουρκίας και συμφωνήθηκε να της δοθεί οριστικά η ανατολική Θράκη καθώς και η Ίμβρος και η Τένεδος. Τα Δωδεκάνησα δόθηκαν στην Ιταλία και η Τουρκία αναγνώρισε την προσάρτηση της Κύπρου στη Μ. Βρετανία.

Όσον αφορά τους λαούς της περιοχής, στη Συνθήκη της Λωζάνης συμφωνήθηκε μια τεράστια υποχρεωτική «ανταλλαγή πληθυσμών». Εξαιρέθηκαν από την ανταλλαγή οι κάτοικοι της Ίμβρου, της Τενέδου, της Κωνσταντινούπολης και της δυτικής Θράκης. Όμως ο όρος «ανταλλαγή πληθυσμών» είναι πολύ ήπιος. Όταν οι πληθυσμοί που ξεσπιτώθηκαν ένθεν και ένθεν αθροιστικά ξεπερνούσαν τα 2 εκατομμύρια, ο όρος που περιγράφει καλύτερα την πραγματικότητα είναι η «εθνοκάθαρση».

σχοήλια

Πτώση

«Είναι αναπόφευκτη η πτώση του βιοτικού επιπέδου για αρκετό διάστημα», ανέφερε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Γιάννης Οικονόμου. Αναγκαστική προσαρμογή.

Φόρος

Ο Βασιλιάς Κάρολος δεν θα πληρώσει φόρο για την περιουσία που κληρονόμησε από την βασίλισσα, καθώς σύμφωνα με την απόφαση της κυβέρνησης Μέιτζορν, θα ήταν «*ανάρμοστο να καταβάλλεται φόρος κληρονομιάς για αυτά τα περιουσιακά στοιχεία*». Δεν υπήρχε καν φόρος απόκτησής της.

Άμβωνας

Νομοσχέδιο το οποίο επιβάλλει αυστηρούς περιορισμούς στις αμβλώσεις ενέκριναν οι βουλευτές της Δυτικής Βιρτζίνια των ΗΠΑ, απαγορεύοντας την επέμβαση ακόμη και από τις πρώτες ημέρες της κύησης, με κάποιες εξαιρέσεις σε περιπτώσεις βιασμού, αιμομιξίας ή όταν κινδυνεύει η υγεία της μητέρας. Ορθόδοξη νομοθεσία.

Εκπαίδευση

Η Δανία συμφώνησε να αναλάβει την εκπαίδευση Ουκρανών στρατιωτών στο έδαφός της, μετέδωσε το πρακτορείο Ritzau, επικαλούμενο τον υπουργό Άμυνας Μόρτεν Μπόντσκοφ, μετά τη συνάντηση που είχε στο Κίεβο με τον Ουκρανό ομόλογό του. Καταρχήν θα μάθουν αγγλικά.

Διαθήκη

Η διαθήκη της βασίλισσας Ελισάβετ θα σφραγιστεί και θα φυλαχθεί σε ένα χρηματοκιβώτιο για τουλάχιστον 90 χρόνια. Ο περιεχόμενος πλούτος θα κυκλοφορεί ελεύθερος.

Μέλισσες

Ο 79χρονος Τζον Τσαπλ, μελισσοκόμος του παλατιού, κλήθηκε να εκτελέσει ένα καθήκον που συνιστά παράδοση αιώνων στη Βρετανία. Έπρεπε να ενημερώσει επισήμως τις δεκάδες

χιλιάδες μέλισσες του παλατιού για τον θάνατο της Βασίλισσας Ελισάβετ. Θα αναλάβει ο Κηφήνας.

Κανονιοβολισμοί

Ενενήντα έξι κανονιοβολισμοί, όσα και τα χρόνια της βασίλισσας, θα ακουστούν από το Χάιντ Παρκ και τον Πύργο του Λονδίνου μέχρι το προϊστορικό μνημείο του Στόουνχεντζ και τον βρετανικό θύλακα του Γιβραλτάρ. Μια για κάθε αποικία που καταλήστευσαν.

Γέλια

Ερευνητές του Πανεπιστημίου του Κιότο στην Ιαπωνία ανέπτυξαν ένα ρομπότ με σύστημα τεχνητής νοημοσύνης που του προσδίδει αίσθηση χιούμορ και ικανότητα γέλιου ανάλογη με την εκάστοτε περίπτωση. Μένει να δοκιμαστεί στο άκουσμα των κυβερνητικών εξαγγελιών.

Δαπάνη

Η κηδεία της βασίλισσας, που θα γίνει με κρατική δαπάνη και σύμφωνα με τα όσα έχουν ειπωθεί μέχρι στιγμής, θα στοιχίσει στους Βρετανούς περίπου 6 δισεκατομμύρια λίρες. Αυτό για το αν αναρωτιέστε εάν θα τα πάρουν μαζί τους,

Προϋπολογισμός

Ερευνητές στο Πανεπιστήμιο Brandeis διαπίστωσαν ότι το 35% των αμερικανικών οικογενειών δεν καλύπτουν τον «προϋπολογισμό βασικών οικογενειακών αναγκών», δηλαδή το ποσό που απαιτείται για να αντέξουν οικονομικά το ενοίκιο, το φαγητό, τις μεταφορές, την ιατρική περίθαλψη και τα ελάχιστα έξοδα του νοικοκυριού, παρά το γεγονός ότι εργάζονται με πλήρη απασχόληση όλο τον χρόνο. Ό,τι είδους καυστήρα και αν έχουν.

Προσαρμοστείτε εσείς για να ευημερούμε εμείς

Όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει! Μετά συγκωρήσεως, βέβαια, αλλά αυτό λέει η βιολογία. Κι ο αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών Στ. Πέτσας μιλούσε, εκ των υστέρων, ως... βιολόγος. Διότι, πώς να το κάνουμε, το ξήλωμα των καυστήρων φυσικού αερίου και η αντικατάστασή τους με καυστήρες πετρελαίου (με το ευτελές για αναπληρωτή υπουργό κόστος των 2.000 ευρώ), αποτελεί μια φυσική εξελικτική διαδικασία της ενεργειακής εξελικτικής πορείας. Το ίδιο, φανταζόμαστε, ισχύει και για τη μετάβαση από τον ηλεκτρισμό και το πετρέλαιο στα καυσόξυλα και τα κρεμαστά καντήλια.

Βέβαια, πριν από μερικά χρόνια έως και πριν από μερικές... εκατονταετίες, ίσχυε η ακριβώς αντίθετη εξελικτική πορεία. Ωστόσο, κι αυτό είναι γνωστό, η έννοια της «ανάπτυξης» και της «προόδου» νοούνται στον καπιταλισμό διαφορετικά, πάντα σε σύνδεση με την «εξελεγκτική πορεία» της καπιταλιστικής καταλήστευσης. Συνεπώς, ο καπιταλισμός της ρομποτικής και της ψηφιακής επανάστασης, που απειλούσε τάχα να θάψει τη ζωντανή εργασία, αλλά, ταυτόχρονα, εκλαμβάνονταν από την... «ψηφιακή» και «εξελεγκτική» αριστερά περίπου ως σοσιαλιστικός (ή και κομμουνιστικός!) προθάλαμος, αυτός ο σούπερ-ανεπτυγμένος καπιταλισμός «μεγαλουργεί» με συνθήκες μεσαίωνα για την τεράστια κοινωνική πλειοψηφία, που ζει χωρίς ή με λίγο ρεύμα, θέρμανση, τροφή και σπίτι (το οποίο, τελικά, δεν μας το πήραν οι... κομμουνιστές).

Ο λαός και η εργατική τάξη, ιδιαίτερα τα τελευταία 10-15 χρόνια, φτωχοποιείται διαρκώς. Τώρα υπόσχονται την εξαθλίωσή του, επειδή... προσαρμόστηκε. Ο «θαυμαστός ψηφιακός κόσμος» χρησιμοποιείται σχεδόν αποκλειστικά για τον έλεγχο και την ψηφιακή αποβλάκωσή μας, ως συμπλήρωμα της θρησκευτικής αποβλάκωσης. Κι όπως η συντριπτική πλειοψηφία των θεοσεβούμενων δεν έχουν σχεδόν καμία πραγματική ιδέα για όσα γράφουν τα ιερά βιβλία, έτσι και η συντριπτική πλειοψηφία των ψηφιακών χρηστών δεν ξέρουν σχεδόν τίποτα για την ψηφιακή τεχνολογία.

Ωστόσο, η κυβέρνηση της ΝΔ και ο αναπλη-

ρωτής υπουργός Εσωτερικών Στ. Πέτσας αυτοανακηρύχθηκαν «αμειλικτη μητέρα φύση», στην οποία οφείλουμε όλοι (όλοι;) να προσαρμοστούμε. Οφείλουμε να υποταχτούμε στην κυβερνητική πολιτική ενός εξίσου αμειλικτου πρωθυπουργού, για να ευημερούν οι «απροσάρμοστοι». Να υποταχτούμε, δηλαδή, στην πολιτική που «σφυρίζουν» στο πρωθυπουργικό αφτί οι ιμπεριαλιστές (και με το καθιερωμένο τράβηγμα του αφτιού του).

Μας καλούν να προσαρμοστούμε οι ιμπεριαλιστές, το ξένο και εγχώριο κεφάλαιο, οι εργοδότες, που οδηγούν τα πράγματα στα άκρα, ώστε να μη χρειαστεί να προσαρμοστούν οι ίδιοι στα νέα γεωπολιτικά-οικονομικά-κοινωνικά δεδομένα.

Πετάνε βόμβες και βάζουν φωτιά στον ανταγωνιστή και σε όλο τον πλανήτη. Έχουν ανάπτυξη για την καταστροφή με την προοπτική της... ανάπτυξης για να ξανακαταστρέψουν. Ε, λοιπόν, γιατί να μη ξηλώσουμε, εκ νέου, τον καυστήρα φυσικού αερίου για να αντικατασταθεί με καυστήρα πετρελαίου; Γιατί να μην επιστρέψουμε στον λιγνίτη, έως ότου τα επιχειρηματικά συμφέροντα... ξαναπρασινίσουν; Γιατί να μην υποσχεθούμε στον λαό το... «όραμα προσαρμογής» σε μια σχετική ή και απόλυτη εξαθλίωση, σε αντιδιαστολή με την απειλή του «όποιος δεν προσαρμόζεται... πεθαίνει»;

Πολλά τρισεκατομμύρια ξοδεύονται κάθε χρόνο για να συτηρηθεί μια (οικονομική, ιδεολογική, πολεμική) μηχανή που κρατάει λαούς και χώρες σε εξάρτηση και ομηρία. Ο βαρύν οπλισμός περιλαμβάνει, εκτός από βόμβες και ρουκέτες, τους ειδικούς πολέμου και πολεμικής προπαγάνδας, τους αναλυτές ανάπτυξης, φτώχειας και ακρίβειας, τους πανεπιστημιακούς του εξορθολογισμού και εκσυγχρονισμού της βαρβαρότητας, τους θεολόγους της αποβλάκωσης, τους εισαγγελείς, δικαστές, αστυνομικούς, παρακρατικούς της καταστολής.

Είναι ένας μηχανισμός που διαστρεβλώνει τις έννοιες και τις λέξεις. Γιατί, ως γνωστόν, οι λέξεις δεν είναι ουδέτερες, ηγεμονεύονται από τους ηγεμόνες, επιδρούν στη συνείδηση και τη διαστρεβλώνουν εξίσου: Καταπίεση είναι να

απαιτεί ο καταπιεσμένος, δικαίωμα στην εργασία είναι η απεργοσπασία, τρομοκρατία είναι η αντίσταση, κοινωνική ειρήνη είναι η υποταγή, ελευθερία είναι οι ατομικές συμβάσεις, αξιοκρατία είναι να αναδεικνύονται οι «καλύτεροι», αξιολόγηση είναι η «βελτίωση», «καλές πρακτικές» είναι ό,τι συμφέρει τα αφεντικά. Επίσης, η φυλετική και η έμφυλη βία, καθώς και ο ρατσισμός και οι διακρίσεις είναι απλά ο... πολιτισμός των ηλιθίων. Οι «μαύροι» δολοφονούνται, επειδή είναι «μαύροι» από «λευκούς», επειδή είναι «λευκοί». Οι γυναίκες δολοφονούνται, επειδή είναι γυναίκες από άνδρες, επειδή είναι άνδρες. Και με ολίγη κοινωνιολογία και πατριαρχία (αλήθεια, πώς μας προέκυψε η πατριαρχία; Μήπως, επειδή οι άνδρες είναι... άνδρες;), οι εξουσιαστικές σχέσεις ιδιοκτησίας κουκουλώνονται από την «κουλτούρα του βιαστή», από την «ψυχολογία και την ιδιοσυγκρασία» του δολοφόνου. Πόσο αρέσουν τέτοιες προσεγγίσεις στις ιμπεριαλιστικές πρεσβείες! Και εδώ, όμως, απαιτείται προσαρμογή για να μην πεθάνουμε... με τη ρετινιά του καθυστερημένου.

Να προσαρμοστούμε, λοιπόν, στη φτώχεια, στους εξευτελιστικούς μισθούς και στις συντάξεις πείνας, να προσαρμοστούμε στην ακρίβεια, στα fullpass, foodpass, electropass, voucherpass και στα άλλα ψυχουλα-pass που μας πετάνε. Να προσαρμοστούμε στις παρακολούθησεις, στον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό, στην πανεπιστημιακή αστυνομία, στις διαγραφές φοιτητών και στις απολύσεις. Να προσαρμοστούμε στη φρίκη του πολέμου, στη φασιστικοποίηση, στον ρατσισμό, στις δολοφονίες προσφύγων, μεταναστών, εργατών και γυναικών.

Να προσαρμοστούμε, βεβαίως, αλλά δεν πρόκειται να ζήσουμε. Για να ζήσουμε, χρειάζεται άλλο είδος προσαρμογή, κόντρα στη βαρβαρότητα. Για να ζήσουμε, πρέπει να αγωνιστούμε. Γιατί, πράγματι, δεν μπορούμε να ζήσουμε όπως χθες, με φυσικούς και ψυχολογικούς εκβιασμούς, εκφοβισμούς, απειλές, τιμωρίες και αναμονή για «λίγο καλύτερες» επόμενες τετραετίες. Να ανατρέψουμε το «χθες», να αλλάξουμε το «αύριο».

ΠΡΟΣΟΧΗ